

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARYNDA
JONES

New York Times Bestselling Author

Summoned
to
Thirteenth
Grave

A Novel

Su'>**x'.]'ned □

Grave

D"" "d" &

ST. MARTIN'S PRESS NEW YORK

[Okumaya](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinden ulaşabilirsiniz.**

tavşanım Robyn
Peterman için
Çünkü hayat ciddiye alınmayacak kadar kısa.

Teşekkür

Sevgili Grimlets,

Vay canına. İşte bu kadar. Bu büyük olan. Hepimizin beklediği. (Yoksa sadece ben mi?) Dürüst olmalıyım, bu kitabı yazmak - son Charley Davidson romanı

-Birden fazla kez beni gözyaşlarına boğdu. Onu seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum. Reyes'i ve Cookie'yi ve Bob Amca'yı ve Garrett'ı ve Amber'ı ve Quentin'i ve Angel'ı ve ... seviyorum. Daha da devam edebilirim.

Ama söylentilere göre, tüm seriler bitmeli. Eninde sonunda. Biz de Charley'i on üç rakamıyla bitirmenin eğlenceli ve uygun olacağını düşündük.

Bununla birlikte, dağıtmam gereken birkaç övgü var.

Menajerim Alexandra'ya çok ama çok teşekkür ederim.

Birçok iniş ve çıkışta yanımda olan Machinist'e ve bu kitabın editörlüğünü cesaret ve hevesle yapan sevgili Monique Patterson'a. İkisine de çok minnettarım.

Kafamın içindeki dünyaya ses verdiği için sevgili Lorelei King'e teşekkür ederim.

Benimle birlikte Charley Davidson adlı rollercoaster'a binen ve bundan daha iyi bir şekilde inen aileme çok teşekkür ederim. Ne de olsa bizi öldürmeyen şey güçlendirir, değil mi?

Çoğu kişi tarafından Netters, Dana ve Trayce olarak bilinen ve Robyn, Eve, Jowanna, Trish, Quentin, Mercenaries, Ruby Sisters, LERA bölüm arkadaşlarım, beni hayatlarının bir parçası olmaya davet eden sayısız kitap kulübü ve SMP ve ICM kardeşlerimi içeren kendi tezahürat ekibime teşekkür ederim.

Trayce ve Dana, yazdığım her şey hakkındaki düşüncelerinizi ne kadar takdir ettiğimi anlatamam. Sizin inanılmaz anlayışınız ve dürüstlüğünüz olmasaydı bu kitaplar bu hale gelemezdi. Sayenizde çok daha kolay işleyen tik taklarımın en derininden teşekkür ederim.

Bu sayfalarda ölümsüzleştirilen tamamen gerçek "sütyen" hikayesi için Amanda Santana'ya ve cisimsiz çocuğumuza Hayalet Çocuk adını verdiği için Aili Gomez ve harika yaratıcı oğluna özel olarak teşekkür ederiz. Ki bu kesinlikle işe yaradı!

Son olarak ama kesinlikle en az değil, her yerdeki Grimlet'lere teşekkür ederim. (Bilmeyenler için söyleyeyim, eğer bendenizin yazdığım herhangi bir şeyi okuyorsanız, iyi niyetli, kart taşıyan [mecazi anlamda] bir Grimlet'siniz demektir). Sizin gibi okuyucuların teşviki olmasaydı asla bu kadar ilerleyemezdim. Her saç çekme anını, her gece geç saatlerde

Teslim tarihime asla yetişemeyeceğimden emin olduğum, yazdığım bir sahnenin kariyerimi bitireceğinden aynı derecede emin olduğumda vücudumdan kopan her hıçkırık, buna çok ama çok değdi.

Gracias, merci, arigato, maholo, danke sehr, grazie, takk, spasiba, terima kasih, do jeh, efharisto, toda ... teşekkür ederim.

1

Ne, söylesene, ne sikim?

-T-SHIRT

Güneşi yüzümde hissedene kadar geri döndüğümü anlamamıştım, gerçekten anlamıştım. Parlak küre bir sıcak hava balonu gibi ufukta süzülüyor, beni kör ediyordu ama yine de ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Ya da bakmaya çalışmaktan. Gözlerimi kısarak baktıktan sonra pes ettim ve gözlerimi kapattım. Sıcaklığın üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Tenime işlemesine izin verdim. Vücudumdaki her molekülü doldurmasına.

Tanrı buna ihtiyacım olduğunu biliyordu. Yüz yılı aşkın süredir bir damla bile D vitamini almamıştım. Kemiklerim muhtemelen kırılğan, buruşuk ve kıymıklıydı. Tıpkı ruhumun şu anki durumu gibi.

Ama bir tanrıya karşı gelirsene böyle olur.

Herhangi bir tanrı değil, dikkatinizi çekerim. Hayır, efendim Bob. Büyük mavi mermerden atılmak için Tanrı'ya karşı gelmek gerekiyordu. Çocuk kitaplarında *Yehova* diye geçen Tanrı'ya.

Adamın ciddi kontrol sorunları vardı. Bir kişiyi ölümden geri getirdim ve *bam*. Herkes için sürgün

Sonsuzluk. Işığın, saç ürünlerinin ve kahvenin olmadığı bir cehenneme sürgün edildim.

Çoğunlukla kahve yok.

Ve sadece açık, zonklayan bir et yarasına tuz atmak için, kabile yok.

Şu anda üzerinde yürüdüğüm sarı güneşli ve şampanya rengi kumlu bu boyutta bir kocam, bir kızım ve bir sopayı sallayabileceğimden çok daha fazla arkadaşım vardı. Ama sürgün edildiğim ışısız diyarda hiçbir şeyim yoktu. Artık dokunamadığım bir kocanın ve artık koruyamadığım bir kızın hayalleriyle acı çekerek yüz yıldan fazla bir süre karanlıkta yüzdüm.

Şimdiye kadar çoktan gitmiş olurdu. Kızımız. Tüm hayatını kaçırmış olacaktım. Sadece bu düşünce bile beni paramparça etti. Her nefes alışımda içime cam parçaları saplanıyormuş gibi hissediyordum.

Ama onun hayatından daha fazlasını kaçırmıştım. İnsanlık için büyük bir savaşta Lucifer'le karşılaşacağı kehanetinde bulunulmuştu. Arkasında bir ordu, yanında da bir savaşçı olacaktı. Ve kimse yapamazken o kötülüğe karşı duracaktı.

Düzinelerce yıl boyunca kazanıp kazanmadığını merak ettim, bilmemenin, yardım edememenin acısı beni deliliğin eşiğine getirdi. Sonra bir şey fark ettim ve içime tuhaf bir huzur geldi. Elbette o kazanmıştı. O iki tanrının kızıydı. Daha da önemlisi, babasının kızıydı, Tanrı Rey'azikeen'in tek çocuğuydu. O

kurnaz ve güçlü olurdu. Tabii ki o kazandı.

Sürgünümün son otuz küsur yılında kendime tekrar tekrar söylediğim şey buydu. Ama şimdi geri dönmüştüm. Sonsuza kadar sürmesi gereken bir sürgün, benim naçizane fikrime göre, amacına ulaşmasına çok az kalmıştı.

Ne yazık ki neden geri döndüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Etrafımı saran karanlık yerini Dünya'nın sarı güneşinin acımasız parlaklığına bırakana kadar kendimi ileri doğru çekildiğimi, uzayda ve zamanda sürüklendiğimi hissediyordum. Güneş ışığının neredeyse günlük bir olay olduğu New Mexico'nun bir sakini olarak sık sık şikayet ettiğim o büyük, güzel ateş topu.

Dehşet!

Ve işte buradaydı, attığım her adımda ayaklarım çiy kaplı kuma batarken beni parlaklığıyla yıkıyordu. Ona doğru yürüdüm. Güneşe. Daha fazlasını istiyordum. Daha fazlası için yalvarıyor.

"Bir daha asla senden şikâyet etmeyeceğim," dedim yüzümü gökyüzüne doğru eğerek, çünkü beni akıl sağlığımın sınırına getiren tek şey kızımın bensiz büyüyeceği düşüncesi değildi. Kocamı özlemenin verdiği kalp kırıklığı da değildi. Elleri vücudumdaydı. Kulağımın dibindeki dolgun ağzı. İnanılmaz kalınlıktaki kirpiklerinin örttüğü ısıltılı gözleri.

Hayır, beni kendi içime iten, bilincimi zorlukla koruyabildiğim sürekli karanlıktı.

Kaçmaya çalışmıştım. Aileme ve arkadaşlarıma geri dönmenin yolunu bulmaya. Tanrım, denemiştım. Ama ne kadar zorlarsam

çırpındıkça daha da derine batıyordum. İçine atıldığım diyar, bataklığın mürekkep gibi, ruhani bir formuydu. Hayaletler olmasaydı . . .

Durdum ve dinlemek için başımı eğdim. Biri beni takip ediyordu ve yeryüzü düzleminde cisimlendiğimden beri ilk kez çevreme bakmaya çalıştım. Görüşümü ayarladığımda, önümde uzanan şeftali ve altın rengi denizi seçebiliyordum. Göz alabildiğine kum.

Sonra aklıma geldi. Sahra. Buraya daha önce de gelmiştim. Onunla birlikte.

Tekrar yürümeye başladım, yavaşça, damarlarımda dolaşan coşkuyu bastırmak için sahip olduğum tüm gücü kullanırken onun bana gelmesini sağladım.

Bu anı o kadar uzun zamandır hayal etmişim ki, bir parçam bunun gerçek olup olmadığını merak etti. Ya da halüsinasyon görüp görmediğimi. Ama vücudundan yayılan sıcaklığı hissettim ve anladım. Isı -onun ısı- zengin, ateşli dalgalar halinde üzerime yayılıyor, onlarca yıldır kıpırdamamış parçalarımı harekete geçiriyordu. Ya da çalkalanmamış. Hatta çırpılmamıştı bile.

Omzumun üzerinden bakmaya cesaret ettim. Gördüğüm manzara karşısında dizlerimin bağı çözüldü ve midem sıkışmaya başladı. Geleneksel, gök mavisini kıyafetleriyle bir çöl göçebesi gibi giyinmiş, yavaş adımlarla ilerliyordu. Hafif bir esinti cübbesini vücuduna bastırıyor, geniş omuzlarını, uzun kollarını ve zayıf belini ortaya çıkarıyordu.

Aynı gök mavisinden bir türban, sadece gözleri görünene kadar başının ve yüzünün etrafına sarılmıştı.

Karanlık. Pırıltılı. Niyet.

Sanki bu beni kandırabilirmiş gibi. Sanki kocamı binlerce mil öteden tanıyamazmışım gibi. Onun özünü. Aurasını. Onun kokusu.

Elbette, tenini yalayıp geçen ateş ve etrafına yayılan şimşekler canını acıtmıyordu.

Bir hayvan gibi hareket ediyordu. Bir avcı gibi. Güçlü, güven ve zarafet dolu. Her adımı hesaplanmıştı. Her hareketi bilinçli bir hareketti.

Ve yaklaşıyordu.

Ufka döndüm, kalbim kocamın hâlâ burada olduğunu bilmekle dolup taşıyordu. Hâlâ Dünya'da. Hâlâ çok seksi.

Ve yine de, tam olarak olmayan bir şey vardı . . .

Hissettiklerimin bir kısmının, Reyes'i Reyes yapan sıkıca paketlenmiş duyguların bir kısmının öfke olduğunu fark ettiğimde onunla yüzleşmek için döndüm.

Hayır. Tam olarak öfke değil. *Öfke çok hafif* bir kelime olurdu. Öfkeliydi. Öfkeliydi. Öfkeliydi. Ve hepsi bana yönelikti.

Ben durdum ama o ilerlemeye devam etti. Gizlice hareket etmesi milyonlarca yıllık bir içgüdüden kaynaklanıyordu. Sonuna kadar bir yırtıcıydı. Bir avcıydı. Avı en ufak bir tehlike belirtisi bile algılamadan önce onu nasıl takip edeceğini ve öldüreceğini biliyordu. Ama tehlikeliydi. Binlerce farklı seviyede.

Hala . . .

"Benimle dalga mı geiyorunsun?" Hem onu durdurmak hem de tavır koymak için bir parmağımı kaldırarak sordum. Bir taçla iki kuş, bebeğim.

Ne yazık ki durmadı. Sadece başını eğdi, eşarbının altındaki ifadeyi görmek imkânsızdı ve bana doğru yürümeye devam etti. Ama yine de hissedebiliyordum. Yüzeyin hemen altında kaynayan öfkeyi.

Başkalarının duygularını okuyabilme yeteneğimin Azrail statmn m yoksa tanrısal statmn m bir parçası olduğunu bilmiyordum. Her iki durumda da, çocukluğumdan beri insanların duygularını hissedebilme yeteneğine sahiptim. Ama Reyes'i okumak genellikle çok daha zordu.

Genellikle.

Yürümeye devam etti, yürüyüşü o kadar rahattı ki insan onun sabah gezintisine çıktığını düşünebilirdi. Yine de attığı her adımı bir amaç dolduruyordu.

Geri çekilmekten başka seçeneğim yoktu. Yüz yıl boyunca bir cehennem boyutuna sürgün edilmiştim. Dünya'da bir başkasını ziyaret etmeye hevesli değildim. Ve kızgın bir Reyes bir ... bir neydi? Klot eriten Reyes mi? Büyüleyici bir Reyes mi? Bir tanrı mı?

Geriye doğru tkezedim, sonra kendimi toparladım ve onunla yüzleşmek için ayağa kalktım. Dşmanımın, yani kocamın karşısında sinmeyecektim.

Beş adım ötede.

"şimdi, dinleyin, Bay Adam."

Dört.

"Bilmeni isterim ki-"

Üç.

"-Buraya geri dnmediğimi-"

İki.

"-öfkeli bir adam tarafından saldırıya uğramak-"

Bekle. Yumuşak bir esintiyle etrafımda beyaz bir örtü uçuştı ve ben ne giydiğimi merak ederek aşağıya baktım. "Ben ne sikimim-"

Bir.

Bir kolu belime dolandı ve Reyes beni kendine doğru çekti, sert vücudu benimkiyle birleşti. Beni incelerken tutuşunda nazik bir şey yoktu.

Ben de onu inceledim. Uzandım ve eşarbını aşağı çekerek mükemmel burnunu, dolgun ağzını, kararmış çenesini ortaya çıkardım. Kirpiklerinin gölgesinde kalan irisleri, yeşil ve altın rengi beneklerin serpiştirildiği derin, zengin bir kahverengiyle parılıyordu. Çok uzun zaman olmuştu. Çok, çok uzun zaman.

İki kolumu boynuna doladığımda başını eğdi ve yüzünü saçlarıma gömdü. Vücudunun bana karşı verdiği hissin tadını çıkarırken, gerçekten bir vücudum olduğu gerçeğinin de tadını çıkarıyordum. Bedensel bir beden. Dürtüleri, dürtüleri ve arzuları olan bir beden, hain bir leş.

"Öfkeyi bir süreliğine bir kenara bırakıp ihtiyaçlarımı karşılayabilir miyiz?"

Geri çekildi ve bana baktı, bakışları bir yangın başlatacak kadar yoğun. Sonra bornozu başının üzerinden kaldırdı ve kumun üzerine fırlattı. Üzerine inşa edildiği sağlam çerçeve, geniş omuzlar ve ince bel, yumuşak

Kas ve sinirin parlak ve derin gölgeleri, kısa süre önce yeniden edindiğim kemikleri eritti.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Ben daha ne olduğunu anlamadan dünya tersine döndü. Güçlü kolları beni bornozun üzerine indirdi, giysisinin geri kalanıyla aynı ürkütücü mavide bir çift göçebe pantolonu tek kıyafetiydi.

Görünüşe göre üzerimde bir tür beyaz elbise vardı, vücudumda gezdirirken, ağzı sıcak ve ıslak bir şekilde elbisenin izini takip ediyordu.

Her öpücük kemiklerimde küçük sarsıntılara neden oluyordu. Elbiseyi kollarımın üzerinden kaldırdığında, bileklerimde durdu ve ellerimi başımın üzerinde bağlamak için malzemeyi kullandı ve onları zahmetsizce orada tuttu.

Serin bir sabah esintisi, bakışları gibi açıkta kalan her santimimi yıkadı. Her ikisi de tüylerimin diken diken olmasına neden oldu ve dikkatini çektiği her yerde bir iz bırakarak tenimde hızla ilerledi. Ondan yayılan ve içime işleyen sıcaklık bile onları bastıramadı.

Ama ona doyamıyordum. Yüz yıl boyunca her saatin her dakikasını hayal ettiğim bu adam.

Koyu teninde, yeraltı dünyasının haritası olarak ikiye katlanan kabile dövmeleri hâlâ duruyordu. Ve vücudunun yüzeyini kaplayan yara izleri, katlandığı birçok cehennemi kanıtlıyordu. Yaşadığı birçok hayatı.

Önce bir tanrıydı, Cehennem Yapıcı olarak da bilinen tanrı Rey'azikeen -uzun hikâye- ve Yehova'nın kendisinden başkasının küçük kardeşiydi. Sonra bir iblis olan Rey'aziel'di.

Aslında Şeytan'ın oğluydu ve Lucifer'in ordusunda bir generaldi. Son olarak, o Reyes'ti, tüm niyet ve amaçlar için bir insandı. Benimle birlikte olmak için insan oldu. Ve bedelini ödedi.

Ama şimdi burada benimle birlikteydi. Reyes Alexander Farrow. Ruh eşim, sevgilim ve kocam. Pantolonunu kalçalarından geçirip bacaklarımı ayırdığında ve tek, uzun bir hamleyle içime gömüldüğünde, üzerime yıkanan zevk patlaması hem acı verici derecede tanıdık hem de şaşırtıcı derecede tatmin ediciydi.

Nefesimi yuttu, beni uzun, sert ve derin öptü, bunun gerçek olduğuna dair tüm şüphelerimi yok etti. O buradaydı. Üzerimde, etrafımda ve içimde.

Yavaş, ritmik bir saldırıya başladı, kalın sikini özenli bir hassasiyetle gömdü. Acele etmiyordu. Karnımda biriken zevk kasılana ve serbest kalmakla tehdit edene kadar elleri ve diliyle her santimimi keşfediyordu.

Ama onun ihtiyacı benimkinden bile daha büyük görünüyordu. Ne de olsa aradan koca bir yüzyıl geçmişti. Onu suçlayamazdım. Böylece duyularımın yavaşça baştan çıkarılmasıyla başlayan şey, hızla son derece öfkeli bir saldırıya dönüştü.

İtişleri hızlandıkça, kısıldıkça ve daha çaresiz hale geldikçe tüm edep düşüncelerini bir kenara bıraktı. Yüzünü saçlarıma gömdü, otuz dakika önce duymak için hayatımı verebileceğim tek kelimeyi, bana taktığı lakabı söylerken nefesleri yanağımı ısıtıyordu: "Dutch."

Sesi hatırladığım kadar güzel, zengin ve şaşırtıcı derecede duyusaldı, sadece tenor sesi bile beni

orgazmın eşiğinde.

Parmaklarımı çelik gibi kalçalarına soktum, onu daha derine ittim, hareket beni o delici kenara doğru çekti.

"Lütfen," diye yalvardım kulağına fısıldayarak.

Daha da sert itti. Daha da hızlı. Tüm vücudu ellerimin altında sertleşene kadar baskı artarak devam etti.

Onun orgazmını da kendi orgazmım kadar güçlü hissettim. İçime çöktü, gırtlaktan gelen hırıltısı kendi zevkimi artırdı, insanoğlunun bildiği en tatlı acıyla karıştı.

Hayatımı kurtarmak için kollarımı boynuna doladım ve dalgalı his dalgalarına kapıldım, o içimi boşaltırken spazmlarım onu sağlıyordu. Parmaklarını saçlarıma doladı ve kulağıma doğru nefes nefese kaldı, sıcaklığı içime yayılıyordu. Ateşi beni sarıyordu.

Dünyanın yavaş yavaş yeniden odaklandığı uzun bir toparlanma anından sonra kollarını bana doladı ve ben üzerine yatana kadar yuvarlandı. Olmaktan hoşlandığım bir yer.

"Tekrar hoş geldin," dedi usulca, nefesi saçlarımı karıştırırken.

Gözyaşlarımdan eşiğinde olduğum gerçeğini saklayarak Yüzümü boynunun kıvrımına yasladım ve göz kapaklarımdan kapanmasına izin verdim.

Geri dönmüştüm. Nasıl, neden ya da ne kadar süreyle döndüğümü bilmiyordum ama dönmüştüm ve önemli olan da buydu. Şimdilik.

* * *

Bir saat sonra kocamın kollarında uyandım, tenini tenime değdirmenin keyfini çıkarıyordum. Yapmam gereken o kadar çok şey vardı ki

Biliyorum, kaçırdığım çok şey vardı ama beni neredeyse çıldırtacak bir şey sordum.

Bir dirseğimin üzerinde yükseldim, onun sonsuz gözlerine baktım ve "Kazandı mı?" diye sordum.

İlk başta cevap vermedi. Bunun yerine, bir sırtışın en ufak bir ipucu

Yüz hatlarını yumuşatıyor, ona çocuksu bir çekicilik veriyordu ki bunun aynı anda hem sevimli hem de ölümcül olabileceğini ilk elden biliyordum. Bu cazibeyi, dengesiz bir sapıği etkisiz hale getirmekten, engerekli bir iblisi bir insan konakçıdan çıkarmaya kadar her türlü durumda görmüştüm ve her seferinde onun lehine çalışmıştı.

Çılgınca olan şey, bunun en ufak bir şekilde farkında olmamasıydı. Erkeklerle, kadınlara ve ibislere ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Ya da bilse bile bundan sadece zor durumlarda yararlanıyordu çünkü yüzü çok daha fazla kapı açabilirdi. Ne de olsa cenneti süsleyen en güzel meleğin oğluydu.

Parmak uçlarıyla ağzımı çizdi ve göğsüm öylesine derin, sonsuz bir aşkla doldu ki patlamak üzereydi. Bu da havayı tamamen yok ederdi.

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım, sonra tekrar sordum: "O kazandı, değil mi?"

Yüz yılı aşkın süredir duş yüzü görmemiş kahverengi saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Sence ne kadar zamandır yoksun?" diye sorduğunda içimdeki düşünceyi bastırdım. Sesi çok derindi ve

zengin ve pürüzsüz. Karamel gibi. Ya da karamela. Ya da Darth Vader.

Ona bakmak için arkama yaslandım. "Düşünmek mi? Düşünecek bir şey yok. Tam olarak ne kadar zamandır yok olduğumu biliyorum. Saniyesine kadar. Aşağı yukarı."

"Öyle mi?" Neredeyse güneş kadar gözümü kör eden bir gülümsemeyle parladı. "Peki bu ne kadar sürecek?"

"Yüz yedi yıl, iki ay, on dört gün, on iki saat ve otuz üç dakika." Tamamen yalan söylüyordum. Tam zamanı dakikasına kadar bilmiyor olabilirdim ama söylediğim söze çok yakın olduğunu biliyordum. "Yüz yıldan fazla bir süredir karanlıkta yüzüyordum."

Başını salladı, cevabımı biraz düşündü ve sonra sordu: "Eğer karanlıkta yüzüyorsan, yüz yedi yıl boyunca yok olduğunu nereden biliyorsun?"

Neredeyse utanarak ona baktım. "Her saniyeyi hissettim. Onları saydım."

Beni daha yakına çekti. "Matematikte gerçekten kötü değil misin?"

"Bu arada, sonsuza dek sürgüne gönderileceğimi sanıyordum."

Öfke aniden içinde kıvılcımlandı. Bunu içimde molekülden moleküle örümcek ağı gibi yayılan elektrik gibi hissettim. "Sonsuzluk gibi gelmedi mi?"

Kendimi tekrar onun göğsüne bıraktım. "Üç sonsuzluk gibi geldi."

Kaşları düşünceli bir şekilde birbirine kayarak arkasını döndü. "Bunu yapmamalıydın."

Ah. Bu öfkeyi açıklıyor. Oturur pozisyona kadar yükseldim ve düşüncelerini çözmeye çalışarak ona baktım. "Amber'i kaybetmeyi mi tercih ederdin?"

Amber, en iyi arkadaşımın sevgili kızı, güneşten üçüncü kayadan atılmamın ilk sebebiydi. Ama bu onun suçu değildi. Amber'i çapa olarak kullanarak kendini Dünya'ya demirlemeye çalışan ve yüzyıllar önce rezervasyonunu yaptırdığı cehennem gezisini atlamaya çalışan çılgın bir rahip tarafından öldürülmüştü.

İnsanları iyileştirebilirdim. Bu kuralları çiğnemek değildi. Hatta ruhları henüz bedenlerini terk etmemişse onları ölümden bile geri getirebilirdim. Ama Amber onu bulduğumuzda iki saat önce gitmişti. Ruhu çoktan gitmişti. Bunu Cookie'ye, en iyi arkadaşıma yapamazdım. Bu konuda bir şeyler yapabilecekken kızının ölmesine izin veremezdim.

Reyes gerçekten bunu mu ima ediyordu?

"Tabii ki hayır," dedi kırılgan bir ifadeyle. "Benim yapmama izin vermeliydin."

"Evet, çünkü cehennem boyutuna atılmak geçen sefer çok işe yaramıştı."

En son bir cehennem boyutuna daldığında, ben çıkacağını düşünmemişti. Ve çıktığında, daha çok Rey'azikeen ve daha az Reyes olarak geri döndü. Tanrılar parlak kişilikleri ya da şefkatli doğalarıyla tanınmazlardı. Onu geri getirmek birkaç gün sürdü, gezegeni ve üzerindeki her şeyi yok etmeden önce onu yok etmek zorunda kalacağımdan endişe ettiğim günler.

Bir omzunu kaldırarak gönülsüzce omuz silkti. "Bu farklı bir şeydi. Bu gerçek bir cehennem boyutuydu."

Ona bakakaldım. Gerçekten çok uzun bir süre. "Özür dilerim," dedim, hiç de üzgün değildim. "Benim cehennem boyutumun seninkinden daha az cehennem olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Kardeşim seni asla gerçek bir cehennem boyutuna atmazdı."

"Korkunçtu," diye karşı çıktım.

"Diğer diyarların çoğu öyle."

"Soğuk, karanlık ve sonsuzdu."

"Peki ya bir cennet olsaydı?"

"Wraithler bile yapmadı-Ne?"

"Beyaz kumsalları, mavi suları ve her gün güneşi olsaydı?"

Haklıydı. Omuzlarım çöktü. "Sen ya da Beep olmasaydınız, yine de korkunç olurdu. Bak, diğer boyutlarda zamanın farklı işlediğini biliyorum." Derin bir nefes aldım, çenemi ayarladım ve mecazi anlamda belimi kuşandım. "O yüzden bana doğruyu söyle. Bunu kaldırabilirim. Ne zamandır yoktum?"

Belki de bu boyutta tüm yüzyıl boyunca yok değildim. Belki, sadece belki, Beep hâlâ hayattaydı. Umut, kalbimin içindeki gerçek mülk için acıyla savaştı.

Reyes başını eğerek o çapkın sırtışılarından birini daha savuşturdu ve sonra sessizce, "On gün," dedi.

Onunla yüzleşmek için ayaklarımın üzerinde döndüm. Sonra orada durdum.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca sersemledim, kaşlarımı çatarken söylediklerinin gerçekliği yavaş yavaş kafama dank etti, sonra gözümü kırptım,

sonra biraz daha kaşlarını çattı. Gideli yüz yıldan fazla olmuştu. Wraithler bile zamanı takip etmeme yardım ediyordu. Ama bu boyutta sadece ... gitmiştim. "On gün mü?" Çenemi kapattım, sonra oldukça hırıltılı bir çığlıkla tekrar sordum, "On berbat gün mü?"

Rüzgâr hızlanmıştı. Kum etrafımızda dönerek ortasında oturduğumuz bir toz şeytanı yarattı ama ben çok fazla dikkat edemeyecek kadar şaşkındım. Saçlarım başımın etrafında savrulurken ve kumlar tenimi sıyrırken bile, sonsuza kadar acı çekmiş olmanın kızgın şaşkınlığı içinde durabiliyordum.

Sonra gerçekler su yüzüne çıktı. Güzel kızımız Beep'in hâlâ hayatta olduğunu fark ettiğimde kumlar etrafımızda toz halinde yere düştü. Ve onu bıraktığım zamandan sadece on gün daha yaşlıydı.

İki elimi ağzıma bastırdım, rahatlama vücudumdaki her hücreyi sular altında bıraktı ve kirpiklerimin arasından ıslaklık havuzlarının kaymasına neden oldu. Onu tekrar görebilecektim. Herkesi tekrar görebilecektim. Ailemi. Arkadaşlarımı. Yüz yıldır düşündüğüm tek şey onlardı ve onları tekrar görebilecektim.

Reyes de cehennem boyutunda kapana kısıldığında bana benzer bir hikâye anlatmıştı. Dünya'da sadece bir saat geçmişken orada sonsuza kadar kaldığını söylemişti. Lanet bir saat. Ve tamamen farklı bir varlık olarak çıkmıştı. En azından ben hâlâ bendim.

Yüzümü, omuzlarımı, kızları, nam-ı diğer Danger ve Will Robinson'ı okşadım. Evet, kendimi çok ben gibi hissettim.

"Kesinlikle berbatlardı," diye onayladı Reyes, kendimi toparlamamı izlerken.

Yüzüme yayılan gülümseme cennetten çıkma gibi geldi ve boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Hâlâ hayatta."

"Hâlâ hayatta," dedi usulca, sanki her şeyi biliyormuş gibi. sahip olduğumu düşündüm. Her şüphe, kalp ağrısı ve sevinç.

"Ve ben hâlâ benim, değil mi?" Hıçkırıklar arasında sordum. "Yani, aynı görünüyor muyum? Saçım nasıl?"

Reyes beni yakaladı, üzerine çevirdi ve üstüme yuvarlandı.

Yüzünü yine aynı saç karmaşasına gömdüğünde ve kulak mememi dişlerinin arasına aldığında güldüm. Ama asıl zararı veren elleriydi. Onları karnımın üzerinde, göğüslerimin üzerinde kaydırды, güneye gitmeden ve sınırı geçip Reyes'in ülkesinden başka kimsenin ülkesine girmeden önce hem Danger'ın hem de Will'in ağırlığını test etti.

"Ne yapıyorsun?" Ağlamaklı bir kıkırdamayla söyledim.

"Hâlâ sen olduğundan emin olmak için. Senin bir sahtekar olabileceğin aklıma bile gelmedi."

"Sahtekar mı?"

Benden uzağa doğru eğildi. "Ya da ele geçirilmiş." "Ele geçirilmiş mi?"

"Sen bir cehennem boyutundaydın." Bunu bir kez daha cehennemimi küçümseyerek sırtarak söyledi. "Ele geçirilmiş hissediyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Ele geçirilmişler asla yapmaz. Seni bir dizi testten geçirmem gerekecek."

"Testler mi?" Ciyakladım. Başını eğip dilini Will'in tepesinde gezdirdiğinde, dağınık saçlarını avuçladım. "Çalışmadım. Yazılı olacak mı?"

2

*Önce güvenlik!
Şaka yapıyorum. Önce kahve.
Güvenlik üçüncü ya da dördüncü.
-MEME*

Testler çok acımasızdı. Kendini işine adanmış sınav yöneticim üzerime uzanıp nefes nefese kalana ve sıcak nefesi tenimde dolaşana kadar tüm dersleri geçtiğimden emin değildim. Bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Her üç nefeste bir, kemirecek başka bir şey buluyordu. Kendine ait olduğunu iddia ettiği yeni ve keşfedilmemiş bir bölge.

Sonra bir şey fark ettim. Oyalıyordu. Sorduğum onca soruya, kaçırdığım onca olaya rağmen beni oyalıyordu. Uzun zamandır yoktum. Yapacak işlerim, görecektik insanları vardı ve-

"Telefonum nerede?" Çıplak bedenimi tekrar okşadım. "Telefonuma ihtiyacım var. Hâlâ bir telefonum var mı? Bekle, hala telefon kullanıyorlar mı?"

"On gün," diye hatırlattı bana. "Doğru. Yani, evet."

Pantolonu çekti ve belinden bağladı. Pantolon kalçalarının üzerinden aşağıya doğru iniyordu ve ben bir an nefis bir

Önümdeki sanat eserini takdir etmek için.

Sonunda bakışlarımı ondan ayırarak kıyafetlerimi aradım ve daha önce dikkat etmediğim bir şeyi fark ettim. Aslında kocaman bir cam havuzunun üzerinde yatıyorduk. Güzel, mavi ve pırıl pırıl. Ama yemin edebilirim ki ...

Farkına vardım ve alt dudağımı ısırdım. "Reyes, bunu biz mi yaptık?"

Etrafına bakındı ve kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Kumu o kadar ısıttık ki camdan bir havuz mu oluşturduk?" diye sordum, sesim bir oktav daha yüksekti. "Sahra'nın ortasında mı? Bunu Parklar ve Rekreasyon'a nasıl açıklayacağız?"

"Wraithler kim?" diye sordu, tamamen ilgisiz bir şekilde.

"Biri bunu görmeden buradan gitmeliyiz." Ayağa kalktım ve içinde cisimlendiğim transparan elbiseyi çekiştirdim.

"Wraithler mi?"

"Onlar benim şirketimdi. Sahip olduğum tek şirket. Ve bir şeyler biliyorlardı." Vurgulama için şakağıma vurdum.

"Kalkülüs gibi mi?"

"Bir şeyler olduğu gerçeği gibi." Durup suçlayıcı bir işaret parmağıyla onu gösterdim. "Bana söylemediğin bir şey. Bu ve her ne oluyorsa onu durdurabilmek için annem öldüğünde ne olduğunu anlamam gerektiği gerçeği."

Durdu ve benimle yüzleşti. "Annen mi? Onun bununla ne ilgisi var?"

"Neyle?" Meydan okudum.

"Wraithler ne dedi?"

"Cehennemin yaklaştığını ve bunu durdurmak için annemin ölümüyle ilgili gerçeği öğrenmem gerektiğini söylediler."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Annenin ölümünün herhangi bir şeyle ne ilgisi olabilir ki?"

"Reyes." Ona doğru yürüdüm ve elimi göğsüne koydum. Çoğunlukla yapabildiğim için. "Neler oluyor?"

Elimi kendi eliyle kapattı ve utanmış gibi başını eğdi. "Cehennem boyutu. Yanlışlıkla açtığım boyut mu? Dünyayı ele geçiriyor."

* * *

Kendime not: Var olan başka bir boyutun içinde bir cehennem boyutu açmayın ve iyi geçinmelerini beklemeyin.

Reyes beni kollarıyla sardı, olmayı çok sevdiğim bir yerdi ve ben daha amcan kim diyemeden bir depoya girdik. Karanlık, tozla kaplı, floresan ışıklı, metal dolaplı ve topak topak karyolalı beton bir depo.

"Tatlım," dedim ondan uzaklaşıp 360 derece dönerek, "dairemize ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Senin de bildiğin gibi, bizim dairemiz Sıfır." Metal dolaplardan oluşan bir duvara gitti ve birini açtı.

Sırıttım ve dolapların arkasındaki küçük bir çocuğa parmaklarımı salladım, ama o geri çekildi. Düşündüğümde daha kötü görünmüş olmalıyım.

"Bip?" Reyes'e sordum.

"O güvende."

"Ama onu göremiyorum," dedim hayal kırıklığımı bastırmaya çalışarak.

"Onu ve Loehr'leri güvenli bir eve tahliye etmek zorunda kaldım."

"O doğduğundan beri güvenli bir evdeydiler." Ve yleydiler de. Benim ışığım, bu ya da öteki düzlemdeki herhangi bir doğaüstü varlığın görebileceği aynı ılık, bunu gördü.

"Farklı bir güvenli ev."

Anlamıştım. Gerçekten anlıyordum ama çok uzun zaman olmuştu. "Peki, ne zaman?"

"Bu iş bittiğinde." Beni daha fazla soru sormaktan vazgeçirmeye çalışarak döndü ve bana bir çanta fırlattı. "Giysiler. şampuan. Diş fırçası. Büyümekte olan bir kızın ihtiyaı olan her şey."

Ona bakakaldım, sonra çantayı yırtıp açtım. Benim eşyalarımıdı.

Gerçek eşyalarım.

"Benim ... benim diş fıram." Onu çıkardım ve kucakladım. "Fitzwilliam, gerçekten sen misin?"

Sırıttım ve kirpiklerimin altından çocuğu kazanıp kazanmadığımı görmek için baktım. Yine köşeden baktı ama gülümsemedi. Bu da beni daha kararlı hale getirdi.

Reyes ocuğa baktı. "Seni buraya kadar takip mi etti?
.?"

"Marmelat? Hayır. Bildiğim kadarıyla Marmelat'ta küçük çocuklar yok."

"Marmelat?"

"Evet. Ben de adını öyle koydum. Benim kendi cehennem boyutum."

"Aslında bir cehennem değildi-"

"Wraithlerin bunun için bir adı yoktu," dedim, o benim cehennem boyutumun kötülemeden önce araya girerek. Tekrar. Onun cehennem boyutunu benimkinden daha kötü yapan neydi? "Adı olmayan bir yerde nasıl yaşayabilirsin?"

"Yani bu Wraithler seninle mi konuştular?"

"İlk başta değil. Sadece beni izlediler. Çok uzun bir süre. Yirmi yıl kadar. Ama sonunda bana ısındılar. Bu arada, oraya nasıl geldiler ki? Onlar hayaletlerdi, uzun zaman önce yaşamış bir ırkın ruhlarıydılar, ama o boyutta yaşayan hiçbir varlık yoktu, peki oraya nasıl geldiler?"

"En çorak diyarlarda bile hayat devam eder. Varlıklar bir şekilde içeri girer. Kendilerine bir yuva yaparlar."

"Anladığım kadarıyla tecrübelerinize dayanarak konuşuyorsunuz."

Hafifçe alay etti ve bana bir kot pantolon fırlattı. Kot pantolon! Yüzümü içine gömdüm. İçime çektim. Kot ve narenciye karışımı bir koku burun deliklerimi doldurdu, çamaşır sabunu bir sürü anıyı canlandırdı. Çoğunlukla Reyes'in beni çamaşır makinesinin üzerine eğdiği anılar.

Birkaç anımsama anından sonra, "Değişmem gerektiğini mi ima ediyorsun?" dedim.

Bana yandan bir bakış attı. "Hiç de değil. Giydiğin şeyi seviyorum."

Gülümsedim ve dehşet içinde nefes nefese kalmadan önce bir mikrosaniye aşağıya baktım. İçinde cisimlendiğim beyaz elbise tül gibiydi.

ve tamamen şeffaftı. Kot pantolonu göğsüme bastırıp sarıldım ve küçük çocuğu aradım ama dolapların arkasına saklanmıştı.

"O zavallı çocuk ömür boyu yara bere içinde kalacak. Ya da öbür dünya için."

Reyes kıkırdadı. "Evet, bundan şüpheliyim."

"Peki, bu tek atlı kasabada duş var mı?"

Bana içinde yıkama istasyonu olan bir oda gösterdi. Görünüşe göre depo, ilk yardıma uygunluk gerektiren bir tür fabrikaydı. Reyes'in dairemize yaptırdığı lüks duş George'ununki gibi değildi ama sıcak ve ıslaktı ve yıllardır hayalini kurduğum her şey vardı. Neredeyse her şey.

Reyes bir eli arkasında, küçük odaya girdiğinde neşelendim. Saçlarımı kurutmuş ve şimdilik at kuyruğu yapmıştım ama kendimi harika hissediyordum. Temiz. Sıcak. Güvende.

"Vakit geldi," dedi ben bir tişört ve onun verdiği kot pantolonu giyerken.

"Zaman mı?"

Elini getirdi ve sanki bulutlar ayrıldı ve cennet üzerimize parladı. Bizi kutsadı. En derin, en ilkel arzularımızı besliyordu.

"Ekstra çırpılmış kremalı üç shot mocha latte."

Ona doğru koştum ve kollarımı boynuna doladım ama sadece bir saniyeliğine. Orada beni çağıran bir mocha latte vardı.

Bardağı elinden kaptıktan sonra plastik kapağı dudaklarıma götürdüm ve tanrıların nektarını içtim. O ilk yudumla birlikte vücudumda oluşan his, çikolata ve kafeinin dilime sıçradığı o ilk his pornografik sınırlardaydı.

Dudaklarımdan bir inilti döküldü ve sıvı mükemmel sıcaklıkta olmasına rağmen -haşlama- bir nefes almadan önce yarısını yuttum. Sonra yavaşladım. Tadını çıkarmak için. Tadını çıkarmak için. Keyfini çıkarmak için.

Nefes nefese, "Peki, ne kadar kötü?" diye sordum.

Bir kumanda aldı ve kendi kıyafetlerini çıkarmadan önce düz bir ekranı açtı.

Televizyondaki haberlerde Albuquerque, New Mexico'nun ortasında açılan bir cehennem boyutunun etkileri anlatılıyordu. Bir cehennem boyutunun açıldığını bilmiyorlardı ama tüm işaretler oradaydı.

Mavi takım elbiseli ve kravatlı yakışıklı bir sunucu, "Deliryum hastanelerin yetişebileceğinden daha hızlı yayılıyor," dedi ve program hastane acil servislerinde kabul edilmeyi bekleyen, çoğu morarmış, hırpalanmış ve kanlar içindeki insanların montajına geçmeden önce. "Düzinelerce kişi hastaneye kaldırıldı, sayılamayacak kadar çok sayıda hasta da sokaklarda dolaşüyor, yardım isteyemiyor ya da istemiyorlar. Bugün erken saatlerde CDC şunları söyledi."

Ekran Dr. Nisha Dev'e sıçradı, beyaz bir laboratuvar önlüğüne sarınmış, siyah saçlı, ufak tefek bir kadındı. Her yönden fışkıran ve yüzüne doğrultulmuş bir buket mikrofonla bir podyumun arkasında barikat kurmuş duruyordu.

"Enfeksiyonun etkileri iki yönlü," dedi, Orta Doğu aksanı yumuşaktı ve kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. "Beynin korkuyu işleyen, öfkeyi tetikleyen ve bizi harekete geçmeye motive eden kısmı olan amigdalaya saldırıyor gibi görünüyor. Önce hafif flul benzeri semptomlarla ortaya çıkıyor, ardından hızla kafa karışıklığı ve korkuya dönüşüyor. Bu aşamadan sonra hasta tedirgin ya da değişken bir duruma geçebilir ya da geçmeyebilir. Bir aile üyenizin şaşkın veya korkmuş olduğunu fark ederseniz, derhal yardım isteyin. Sevdiğiniz kişiyi kendiniz kontrol altına almaya çalışmayın."

Bir anda bir soru kakofonisi ile karşılaştı ve enfekte olanların çoğunun şiddet içeren davranışlarını soran bir muhabiri işaret etti.

"Eğer bir kişi başvurursa, ortaya çıkabilecek şiddet eğilimlerini önlemek için mümkün olan en kısa sürede sakinleştirilmesi gerekir. Bu evrimin zaman çizelgesi kişiden kişiye değişir, bu nedenle bu noktada bir şey söylemek mümkün değildir."

Duraklat tuşuna bastım ve Reyes'e döndüm. "Buna bizim sebep olduğumuzu mu söylüyorsun?"

Başını eğdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne tür bir enfeksiyon? Viral mi?"

"Bilmiyoruz."

"Reyes, az önce zombi kıyametini mi başlattık? İnsan ırkının yok oluşu bizim başımıza mı gelecek?"

"Biz de bunu öğrenmeye niyetliyiz."

"Cehennem boyutunun dışına yayıldı mı?"

"Çoğunlukla sınırlar içinde kalıyor." "Çoğunlukla mı?"

"Şehir dışında birkaç vaka görüldü, ancak bunların hepsi enfeksiyondan önce savaş bölgesinin içindeydi."

"Savaş bölgesi mi?" Tekrar televizyona döndüm ve Duraklat'a aldığım görüntüyü inceledim. Doktorun ifadesi değişmişti. Endişesi profesyonellik maskesinin arkasından parlıyordu. Resminin altındaki bantta "New Mexico'nun kalbinde panik" yazısı donmuştu.

Buna hakları vardı.

"Bunu Garrett buldu. İnsanlara ne yaptığını gördüğünde anlayacaksın. Ama önce gidip Cookie'yi görmelisin."

Tekrar ona doğru döndüm. "O burada mı?"

"Diğerleriyle birlikte tahliye edilmeyi reddetti," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Kıkırdadım. İçimden. Cookie'nin şeytanın vücut bulmuş oğluyla karşı karşıya geldiğini görebiliyordum. Hem de bir tanrıyla. David'in Goliath'la yüzleşmesi onun için bir şey ifade etmiyordu.

"Diğerleri ne?"

"Amador ve ailesi, arkadaşın Nicolette ve tabii ki Beep ve Loehr'ler."

Amador, Reyes'in büyürken tek arkadaşıydı. Onlar Amador'un ailesi de Reyes'i en az onun kadar seviyordu. Çok sevimliydiler.

Nicolette arkadaşlarımdan en havalılarından biriydi. Aslında ölmeden önce ölmüş olanları yönlendirirdi. Onun yeteneğine sahip başka biriyle hiç tanışmamıştım.

Loehr'ler Reyes'in asıl insan ailesiydi. İçinde doğduğu aile. Mutlu büyümesi gerekirdi ama

Şeytan bunun olmamasını sağlamak için bir elçi gönderdi. Reyes birkaç aylıkken kaçırılmış ve onu büyüten canavara verilmişti. Kocamın çocukluğu kabuslarla geçmişti.

"Peki ya Beep'in tüm koruması?" Ben sordum. Beep'in hem doğaüstü hem de insan koruyucuları vardı.

"Onun g i t t i ğ i yere gidiyorlar," dedi omuz silkerek. "Erkek arkadaşın ve çetesi hariç hepsi."

"Donovan ve çocuklar mı?" İçimden bir alarm geçti. "Neden gitmesinler ki? Onlar Beep'in koruyucuları."

"Gidiyorlar. Eric *büyükannesi* için geri döndü."

Rahatladım. Donovan, Michael ve Eric, Haydutlar adlı motosiklet kulübünün bir parçasıydılar ama daha yeşil alanlara (yani kızıma göz kulak olmaya) taşınmışlardı. Onlar iyi adamlardı ve eğer Donovan Reyes'i zaman zaman biraz kışkandırıyorrsa, öyle olsun. Ben kimdim ki deliliğin önünde durayım?

Yol ya da koridor için bir yudum daha alarak çocuğa beni takip etmesini işaret ettim ve gidebileceğim tek yöne doğru yola çıktım: aşağıya. Ana depoya bakan bir tür endüstriyel üst kat balkonundaydık. Cookie aşağıda bir yerde olmalıydı ve nereye bakacağıma dair iyi bir fikrim vardı.

Mola odası olabilecek bir yer ararken Cookie'yi bir kahve fincanının başında nöbet tutarken buldum. Ofisteki kahve demliğimiz.

"Bunny!" İleri doğru koşarak bağırdım. Kollarımı Bunn kahve makinesine dolamak istedim ama o gerçekten

o anda sıcak. Ben de bunun yerine kollarımı şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşıma doladım.

Cookie sertleşti ve etkisi anında ve acı verici oldu.

Tamamen anladığım için kollarımı indirdim ve geri adım attı. Çocuğu benim yüzümden ölmüştü. Amber'ı hayata döndürdüğümde Cookie'yi sakinleştirmek üzereydiler, o kadar perişan haldeydi ki. Ama iki saat önce gitmişti. İki saattir diğer taraftaydı. Cookie'nin o süre içinde neler yaşadığını hayal bile edemezdim.

Yavaşça bana doğru döndü, kesilmiş siyah saçları dağınık bir mükemmellik yığınıydı. Kıyafeti de pek iyi değildi. Buruşuk karmaşa kıvrımlarını doğru yerlerden sarıyordu. Kaosun vücut bulmuş haliydi. Ama benim için o Afrodit, Wonder Woman ve Melissa McCarthy'nin bir araya gelmiş haliydi.

"Charley?" diye sordu, sesi zar zor duyuluyordu. "Sen geri mi döndün?"

Boğazımda düğümlenen duygularla savaşıarak başımı salladım ve cesur bir gülümseme takındım. "Geri döndüm."

Ellerini ağzına bastırdı ve bakmaya devam etti.

Boğazımı temizledim ve anlamsızca "Nasılsın?" diye sordum.

"Aman Tanrım, Charley!"

Ben tepki veremedim beni yakaladı ve tam on dakika boyunca sarıldık. Omuzları titriyordu ve ben de yanaklarımdan aşağı süzülen sele engel olamıyordum.

"Özür dilerim Cookie," dedim hıçkırıklar arasında. "Çok özür dilerim."

"Ne?" Beni kol mesafesinde tuttu ve uyarıcı bir bakış fırlattı. "Ne için özür diliyorsun?"

Yumuşak bir kahkaha atarak geçiştirmeye çalıştım ama daha çok boğuk bir ses olarak çıktı. "Her şey için. Çok özür dilerim."

"Charlotte Jean Davidson," dedi, ses tonu biraz sertti "Sakin benden özür dilemeye kalkma." "Ama Amber'dı."

"Sayenizde hayatta ve iyi durumda."

"Hayır," dedim, omuzlarım çökmüştü, "bana rağmen. Onun başına gelen her şey -ikinizin de- benim yüzümden oldu."

"Ah, Charley, ne kadar önemli olduğunu ne zaman anlayacaksın?"

"Peki sen değil misin?" Ona bağırarak sordum. "Amber değil mi?" "Tabii ki öyle, ama ikimiz de neyle karşılaşacağımızı biliyorduk.

Buralarda kalarak. Onun için çok şey ifade ediyorsun. O da başka yolu yok."

"Henüz rüşt yaşına ulaşmadı. Onun oyunun sayılacağından emin değilim."

Cookie homurdandı. "Bunu ona söylemeyi dene. O ... sen gittiğinden beri eskisi gibi değil."

İçimden bir alarm geçti. "Ne demek istiyorsun? Sorun ne? O ... hatırlıyor mu?"

"Söylemiyor ama sanırım kendini suçluyor."

"Ne için?"

"Charley-"

"Uçaktan atıldığım için mi?" Şaşırılmış bir halde sordum. "Şaka mı yapıyorsun?"

"O bir çocuk, tatlım. Kızamık ve dünyadaki açlık için kendini suçluyor. Bu bir gençlik meselesi."

Başımı salladım. Şu çocuk. "O burada mı?"

"Evet. Ama önce kahve."

3

*Kahvesiz bir gün . . . Şaka
yapıyorum. Hiçbir fikrim yok.*

-DOĞRU GERÇEK

Cookie ve ben fincanlarımızı tazeledikten sonra uyumsuz sandalyeleri olan köhne bir masaya oturduk.

Küçük dinlenme odası, daha büyük bir masanın bulunduğu büyük bir ortak alana ve ardından bir kanep ve birkaç minderli sandalyenin bulunduğu bir oturma alanına açılıyordu. Burası gerçek bir depo olmasaydı, alanın endüstriyel havası oldukça moda sayılabilirdi.

Sohbetimizin bir noktasında Reyes de bize katıldı. Bir köşede durmuş kahveden çok daha sert bir şey içiyordu. Bakışlarım sürekli ona doğru kayıyordu. Bakışlarımı geri çekmekte zorlandım ama Cookie'ye, tanıdığım en muhteşem kadına bakmak da bir o kadar eğlenceliydi. Özellikle de sadece bir çift kirpiğine rimel sürdüğünü fark ettiğimde. Bu en iyilerimize bile olur.

"Yani," dedi Cookie, sutyenini çekiştirerek, "geri döndün."

"Geri döndüm."

"Nasıl bir şeydi?"

Soru o kadar yüklüydü ki, arkasındaki ağırlık beni neredeyse sandalyemden düşürüyordu. O da kendini suçlu hissediyordu ve bu suçluluk duygusu boğucu, havasız dalgalar halinde yayılıyordu.

Ona gerçeği söyleyemezdım. Bunun kimseye bir yararı olmazdı. Bu yüzden gerçekleri çarpıttım. Birazcık. Ama ona zor anlar yaşatmadan olmazdı. "Korkunçtu Cook."

Şişkin göz kapakları yuvarlandı ve endişeyle alt dudağını çiğnedi.

"Dayanılmazdı. Mavi kuşlar bana şarkı söylüyordu. Süs ağaçlarında rastgele meyveler yetişirdi. Sincaplar gurme yemekler pişirdi. Fareler evimi temizledi ve çoraplarımı dikti. Sanırım bu onları lanetlemekten daha iyi ama ..."

Yüzü bir deadpan örneğine dönüştü. "Yani, bu uçaktan Disneyland'e mi atıldın?"

Ağzımın bir köşesinin yukarı kaymasına izin verdim. "Benim için daha uygun bir cehennem düşünebiliyor musun?"

Kendi kendine kıkırdadı ve sutyenini tekrar çekiştirerek omzunun üzerinden Reyes'e hızlı bir bakış attı. Başka bir erkek olsa, onun rahatsızlığını görmemiş gibi yaparak gözlerini kaçırabilirdi ama benim erkeğim öyle yapmazdı. Hayır. Daha iyi görebilmek için başını eğdi. Sonra bize baktı ve göz kırptı.

Döndüm. Hayalet Çocuk beni dinlenme odasına kadar takip etmişti ve küçük bir buzdolabının arkasına saklanmış, arada bir arkasından bakıyordu. Kahverengi, dağınık saçları ve kirli bir yüzü vardı. Neredeyse giydiği tişört kadar kirliydi. Buzdolabının arkasına geçmeden önce gözlerini kocaman bir ihtiyatla Reyes'e dikmişti.

"Onu görebilir miyim?" Cookie'ye sordum.

Başını salladı. "Tabii ki. Biraz kestireceğini söylemişti ama uyumuyordu. Şu anda uyuduğundan da şüpheliyim."

Cookie bana Amber'ın odasını gösterdi. Depo faaliyetleyken ofis ve depo olarak kullanılan birkaç odadan biriydi. Başıyla onayladı ve beni yalnız bıraktı.

Kapalı metal kapıyı çaldım. Cevap alamayınca kapıyı kırarak açtım. İçeriden gelen duyguları hissedebiliyordum. Amber'ın uyuyor olması için çok fazlaydı. Kapıyı hafifçe araladım ve karanlık odaya girdim. Amber bir karyolada oturmuş, kirli bir pencereden dışarı bakıyordu.

"İçeri girebilir miyim?" Ben sordum.

Amber hareketsiz kaldı. Bir dakika boyunca arkasına dönmedi ve döndüğünde de yüz ifadesi sanki umutlanmaya izin vermiyormuş gibi ihtiyatla doluydu.

"Hey, balkabağım."

Beni inceledi, çenesi açık, gözleri fal taşı gibiydi. Yani annesinin verdiği tepkinin hemen hemen aynısıydı.

"Charley Teyze?" Gözlerine inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı, sonra karyoladan kalkıp kollarıma koştu.

Hayır, tamamen aynı tepki.

Onu kendime çektim ve cansız mavi gözlerinin anısı zihnimde tekrar tekrar canlanırken canımı kurtarmak için ona tutundum. Ölmüştü. Gerçekten ölmüştü. Çok uzun zaman önceydi, yine de onun uzaklara dalan ifadesini hiç unutmamıştım. Amber

Kowalski hayattan zevk alıyordu, onunla ışıldıyordu ama o gece, o korkunç gece, her şey değişmişti.

Amber'ın cansız bedenine bakarken tek dűřűnebildiėim Beep'ti. Ya Beep olsaydı? Bana uymam gereken tek bir kural, tek bir yasa verilmiřti ve ben en iyi arkadařım için bunu iėnemiřtim. Reyes'e baktım, geri dűnmenin bir yolunu bulacaėıma yemin ettim, sonra Amber'a dokundum. Onu iyileřtirdim. Onu hayata dűndűrdűm.

Karanlıkta, yalnız ve eziyet içinde geçirdiğim yűz yıl boyunca bundan hiç pişmanlık duymadım. Bir kez bile. Asla da pişman olmayacağım.

"Selam balkabağım," dedim uzun, siyah saçlarına doğru. "Nasılsın?"

Boėuk bir hikırık çıkardı ve beni daha sıkı çekti. Onu karyolaya sűrűkledim ve oturttum. Kucaėıma sűrűnerek aėladı ve kalbim onun için çok acıdı. Yıkılmıřtı ve o anda geri getirilmeyi istememiř olabileceėini fark ettim. Ya olduėu yerde mutluysa? Ya kalmak istediye ve ben onu ailesinden kopardıysam?

Ama aynı zamanda onun çok řiddetli bir řekilde ۆldűrűldűėűnű de hatırlamam gerekiyordu. En iyi arkadařı olan erkek arkadařı řoktaydı. Rahibin Amber'i penelediėini, gűzyařı dűktűėűnű, cehennem onu ařaėı çekmeye çalıřırken Dűnya'da kalmaya çalıřtıėını gűrműřtű. Tek kelimeyle, onu ۆldűresiye dűvműřtű. Onun ellerinde yařadıėı travma...

içimdeki acı bűyűrken onu gűėsűme bastırdım. "űzgűnűm, balkabaėım. Çok űzgűnűm."

Sonunda başını kaldırdı. "Pardon?"

"Neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum. O rahip, bu uçağa saldıgım rahip-"

"Ama ... ama beni geri getirdiğin için pişman değil misin?" "Ne?" Arkama yaslandım. "Böyle mi düşünüyorsun?" "Benim yüzümden Dünya'dan kovuldun."

"Ah, tatlım," dedim, onu tekrar kendime çekerek. "Bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım."

"Gerçekten mi?" dedi, sesi küçük ve emin değildi.

Onu tekrar yüzüme bakmaya zorladım. "Bir kalp atışında. Amber, sen çok özelsin. Sen-"

"Bazı kısımlarını gördüm."

"Bazı kısımlarını mı?"

"Benim, Quentin'in ve Beep'in."

Parmaklarımı çenesinin altına koydum ve bakışlarını benimkilere kaldırdım, kocaman mavi gözleri harcanmamış gözyaşları içinde yüzüyordu. "Ne gördün?"

"Ona yardım etmemiz gerekiyor. Bip. Onun ordusunun bir parçasıyız. Ben gördüm." Başını tekrar eğdi. "Beni bu yüzden mi geri getirdin?"

"Kesinlikle hayır," dedim sesimi olabildiğince sertleştirerek. "Seni geri getirdim çünkü seni seviyorum. Sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Küçük bir gülümseme endişeli ifadesini yumuşattı. "Tüm bu olanlardan iyi bir şey çıktı, biliyorsun."

"Oh, öyle mi? Neymiş o?"

"Bütün bu yaygaranın nedenini görebiliyorum. Kör ediyorsun."

Ah, evet. Benim ışığım. Benim olan fener. Dünyanın herhangi bir yerinden ayrılan herhangi birinin görebileceği ve

eğer isterlerse, diğer tarafa geçmek için kullanabilirler. En azından öldükleri zaman karşıya geçemeyen zavallı ruhlar.

Günlük işimin özü buydu. Azrail olarak kayıp ruhlara evlerinin yolunu bulmalarında yardımcı oluyordum. Ama daha çok onları Dünya'ya bağlayan şeyin ne olduğunu bulmaya ve onu aşmalarını sağlamaya çalışıyordum.

Bekle. "Işığımı görebiliyor musun?"

Kıkırdadı, burnu hâlâ tıkalıydı. "Quentin'in görebildiği her şeyi görebiliyorum. Öldüğümünden beri."

On altı yaşında sevimli bir çocuk olan Quentin her zaman ölmüş olanları görebiliyordu. Bu gerçek ilk tanışmamıza yol açtı. Ancak Amber metafiziksel yetenekler sergilemiş olsa da, onları asla Quentin gibi görememişti. Ve kesinlikle benim ışığımı göremiyordu.

Tekrar kıkırdadı. "Şimdi Quentin'e haklı olduğunu söyleyebilirim. Doktorun göz muayenesi sırasında göz bebeklerinize tuttuğu ışık gibisiniz."

"Teşekkürler. Ben de ona uykunda göbek deliğiyle oynadığını söylerim." Onu gıdıklamak için uzandım.

Çığlık attı, tekmeledi ve yardım için ağladı. Kurabiye ve her şey gürültülü bir güreş maçına dönüştü, Cookie ve ben Amber'a karşı. Zavallı çocuk.

Ama bütün bu şamatanın bir etkisi oldu. Hayalet Çocuk'u rahatlatmış gibiydi. Hatta neredeyse bir saniyeliğine de olsa gülümsedi. Tam olarak değil ama neredeyse.

Amber sonunda onu fark ederek, "Hey," dedi.

Ayıldık ve kendimize çeki düzen verdik. Cookie'nin saçını değil ama.

"Ne oldu, tatlım?" Cookie, yüzündeki saç tellerini fırçalayarak ve sütyenini yeniden ayarlayarak ona sordu.

"İsiliğin mi var?" Ona fısıldadım.

Amber onu en sıcak gülümsemesiyle selamlayarak, "Küçük bir çocuk," dedi.

Bir dolabın arkasına doğru ilerledi ama gözünü bizden ayırmadı. Akıllı çocuk. Her an saldırabilirdik.

Cookie hâlâ sütyeniyle uğraşmakla meşguldü. Göğüs dekoltesine uzandı ve bir cımbız çıkardı. "Aman Tanrım. Ben de bunları arıyordum."

Arkamı döndüm ve bir yumruğumu ağzıma kapatarak sormayı reddettim. Buna hiç gerek yoktu. Ne de olsa o Cookie'ydi.

"Çok sevimli değil mi?" Amber sordu.

Kendime geldim ve karyoladan kalkıp ayaklarımın üzerine yuvarlandım. "Öyle. Ama kahveye ihtiyacım var. Ve yemeğe. Ve kocamı biraz daha hırpalamak için."

Amber kıkırdadı ve Cookie ellerini kızının kulaklarına götürdü.

"Dil," dedi beni uyararak.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Ona sordum.

"Hayır, ama ne zaman bir cümlede kocanıza atıfta bulunan bir fiil varsa, bu genellikle yaramazlıktır."

Amber sese rağmen, "Yaramazlık değil anne," dedi. Bariyer.

Kocamın peşinden gitmek için ayağa kalktığımda Cookie yerinden fırladı ve beni rahat edemeyeceğim kadar yakından takip etti.

"Charley?" dedi, sesi alçak ve tereddütlüydü, sözüm ona hemen arkamızda olan Amber duymasın diye.

"Evet, Cookie?"

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Göğüs dekoltenin sıkıştığında depo olarak iki katına çıktığını mı?"

"Kazara kocanızı çıplak görmüş olabilirim.

İki gün önce. Duşta. Çıplak."

"Dur bir dakika," dedim, çığlık atarak durdum ve gözlerimi kısıtım. "Birkaç ay önce onu kazara çıplak görmedin mi?"

Utanç içinde başını eğdi. "Evet. Ama benim hatam değildi. Sadece yemeğin hazır olduğunu haber vermek için içeri girdim."

"Bir dakika daha bekle," dedim işaret parmağımı kaldırarak.

"Şimdi de onun için yemek mi pişiriyorsun?" Beni kesinlikle kötü gösterecekti.

"Tabii ki hayır. Twisters'a gittim."

"Oh. Tamam o zaman." "Gerçi tarçınlı çöreklerimi çok seviyor." diyerek tekrar yola koyuldum.

İkinci kez durdum ve kasıtlı bir yavaşlıkla ona doğru döndüm. "Ne?"

"Reyes," dedi, gözlerinde yıldızlar vardı. "Tarçınlı çöreklerimi seviyor."

"Buna inanamıyorum. Beni Reyes ile mi aldatıyorsun? Ona meşhur tarçınlı çöreklerinden yapıyordun.

Cehennem boyutunda sıkışıp kaldım, sırf yapacak bir şey olsun diye ayak tırnaklarımı çiğnemeyi mi özledim?"

Amber yanıımızdan geçti. "Ve enchiladas. Enchiladas'ına bayılıyor."

"Aşçı!" Binlerce hain hançerin acısı kalbimi deldi. "Bob Amca'ya söyleyeceğim."

Bob amcamın en iyi arkadaşımla evlendiği gün, kötü şöhretle yaşayacak bir gündü. En iyi arkadaşım teyzem oldu, ki bu biraz garipti. Çünkü ona Cookie Teyze dememe izin vermiyordu. Ah, neyse. Savaşlarımı seçiyorum.

* * *

Dünyanın öbür ucunda şafak vakti olabilirdi ama Duke City'de akşamın geç saatleriydi. Golden Crown Panaderia'dan paket servis siparişi verdik, bu da müşterilere sadece mekana girdikleri için ev yapımı biscochitos ikram edildiği için neredeyse amacı bozuyordu ve tabaklarımızı deponun ana kısmına götürdük.

Ortak alan yemek odası, oturma odası ve mola odası-mutfak olarak üçlü görev yapıyordu. Odanın bir köşesinin bilgisayarlar, kitaplar ve belgelerle kaplı olmasından bahsetmiyorum bile. Garrett'ın evi gibi görünüyordu. Yani aynı zamanda iş merkezimiz ve karargahımız olarak da hizmet veriyordu. Tanrı'ya şükür yüz bin metre kare gibi bir şeydi. Aşağı yukarı.

Tam dişlerimi Golden Crown'un yeşil şilili ekmeğinden bir dilime batırmak için oturduğumda, tam ağzım coşkulu bir beklentiyle dolup taşarken - yüz yıldır yemek yememiştim

-Koridorun sonundaki odalardan bir erkek sesi bize doğru sürüklendi. Tanıdığım ve hayran olduğum bir erkek sesi.

"Herkes gidiyor," dedi. "Buna toplu göç diyorlar. Ben buna sadece tahliye derdim ama kimse bana sormadı. Belki de biz-"

Köşeyi dönüp beni görünce durdu. Garrett Swopes. Bir atlama izleyicisi akademisyene ve Beep'in ordusunda bir askere dönüştü. Koyu teni ve ışıltılı gümüş gözleri kalbimin pıt pıt atmasına neden oldu.

"Charles mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Tek ve biricik." Ayağa kalktım ve sarılmak için onun açık kollarına koştum.

"Ne? Nasıl? Ne zaman?"

"Şey, geri döndüm. Hiçbir fikrim yok. Birkaç saat önce." "Öylece ortaya mı çıktın?"

"Oldukça fazla," dedim, omuz silkerek onun ağırlığının altında

Kollarını omuzlarıma koy.

Ona bakmak için boynumu büktüğümde, tuhaf bir ifadeyle Reyes'i değerlendiriyordu. Ama ben dönene kadar Reyes'in bakışları pizzasına düşmüştü. Garrett'in kollarından sıyrıldım ama onun da bakacak başka bir yeri vardı.

Peki, tamam. Kocamla yalnız kaldığımda bu bakışın nedenini öğrenecektim. Söz vermiştik. Artık sır yok. Ve ben de onu tutmaya niyetliydim.

"Yani insanlar olay yerinden kaçıyor mu?" Konuyu değiştirerek sordum.

"Evet," dedi Garrett dikkat kesilerek. "Daha kabadayı bir grup yağmalamaya başlarken otoyollar tamamen tıkanmış durumda."

"Harika," dedi Reyes, öfkesi tavan yapmıştı.

"Tam olarak neler oluyor çocuklar? Yani, bu enfeksiyon ne yapıyor?"

Garrett'ın ifadesi temkinli bir hal aldı. "Grip gibi başlar. Ama sonra değişiyor. Sanki delirmiş gibi oluyorlar."

"Okuduğum tüm kayıtlara göre," diyor Cookie, "hepsi içlerinde dışarı çıkmaya çalışan bir şey olduğunu düşünüyor. Dışarı çıkmaya çalışırken kendilerine zarar veriyorlar, sonra da sonunda başkalarına zarar veriyorlar. Kontrol edilemez hale geliyorlar."

Keskin bir nefes aldım ve dikkatimi Reyes'e çevirdim. "Sahiplenme mi?"

"Bilmiyorum. Hiç böyle bir ele geçirilme görmedim. Hollywood'un sizi inandırmak istediğinin aksine, çoğu insan ele geçirildiğini bilmez."

"Kimse var mı-" Durdum, düşünemedim bile. "Kimse öldü mü?"

Herkesin birden bakacak başka bir yeri oldu.

Sustum, sonra ısrar ettim, "Kaç tane?"

"Charles-"

"Kaç kişi? Kaç kişinin ölümüne sebep olduk?"

"Bilmiyoruz," dedi Reyes. "Altı. Belki yedi."

Beni yakalayacak biri olduğu için şükrederek yakındaki bir kanepeye çöktüm. "Bunu biz yaptık. Ölümlere sebep olduk. İnsan ölümlerine."

Garrett, "Bunu bilmiyoruz," dedi ama zahmet etmesine gerek yoktu. Göze batan bir gerçeği görmezden gelmek zordu.

"Bunun cehennem boyutundan olduğuna emin miyiz?"

Cookie ayağa kalktı ve masadan bir harita aldı. "Faaliyet merkezlerinin çoğu burada." Albuquerque'nin bir kısmının üzerine kocaman bir daire çizmişlerdi. Bizim apartman da tam ortasına denk geliyordu.

"Ben de görebiliyorum," dedi Reyes yanımıza gelirken.

"Ne?"

"Cehennem boyutunun kenarları. Quentin buna Gölge diyor."

"O da görebiliyor mu?"

Başını salladı. "Çatıdan. Dünyanın geri kalanından biraz daha karanlık ve katlanarak genişliyor."

"Bunu anlıyorum ama insanları tam olarak ne hasta ediyor?" "İşte biz de bunu bulmaya çalışıyoruz," dedi.

"Eğer genişliyorsa," dedim, içime bir bowling topu yerleşmişti.

mide, "ne kadar zamanımız var?"

"Dünyayı ele geçirene kadar mı?" Garrett sordu. "Bilmiyoruz, tatlım."

"Annenin ölümünün bununla ne ilgisi var?" Reyes daha önceki bir düşünceyi tekrarlayarak sordu.

"Bilmiyorum. Wraithler özellikle bununla bir ilgisi olduğunu söylemedi. Sadece eğer gerçeği öğrenirsem, bu gerçeğin bunu durdurmamıza yardımcı olacağını söylediler."

Aynı anda üç ses duydum. "Wraithler mi?" Garrett, Cookie ve Amber sordu.

"Bu uzun bir hikaye. Sadece barış içinde geldiklerini söyleyelim."

"Tamam," dedi Garrett, "annenini seni doğururken öldüğünü sanıyordum."

"O yaptı. Anlamadığım şey de bu. Reyes, olağandışı bir şey gördün mü?"

"Amca Reyes gördüm sen olmak doğdun mu?"
Amber sordu,

Büyülenmiş.

"Bu başka bir uzun hikâye," dedim ona. "Ama evet, Reyes benim doğumumdaydı. Annemin ölümünde de. Sadece siyah bir cübbe hatırlıyorum-"

"Doğduğunu hatırlıyor musun?" Amber sordu, gözleri artık fincan tabağı gibiydi.

"Uzun hikâye," diye hatırlattım ona. Onu tanımadan önceydi elbette. Onun beni takip eden ve çocukken beni tehlikelerden uzak tutan doğaüstü varlık olduğunu bilmeden önceydi. Sonra ona döndüm. "Olağan bir şey hatırlıyor musun? Ne bileyim, doğaüstü bir şey?"

"Hayır. Annen kriz geçirdi ve sonra monitör düzleşti. Ve o ... senin içinden geçti. O zamanlar benim için her şey çok olağandışıydı. İlk kez böyle bir şey yaşıyordum.

. .. beni ilk kez çağırdığınızda. Neler olduğunu anlamamıştım."

"Ben de bilmiyordum. Ama bunun konuyla ne ilgisi var ki?"

"Hastanede başka kim vardı?" Garrett sordu.

"Sadece babam. Gemma ve Bob Amca da oradaydı. Unutmuşum. Bekleme odasındaydılar."

"Onları gördün mü?" Amber sordu.

"Hayır. Ama Gemma yıllar sonra bana oraya gittiğini söyledi.

Bayıldığını ve Bob Amca'nın onu bulduğunu söyledi."

"Bu ilginç," dedi Reyes. "Neden bayılmış olsun ki?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum. Bu arada, nerede Ubie?" Cook'a sordum.

"Amcan geç saatlere kadar çalışıyor. Tüm bu kaos ve vandalizm.

Kaptan herkesi içeri çağırdı."

Başımı salladım. "Peki ya Gemma?"

Cookie başını salladı. "Onu aradım, buraya gelmesi için ikna etmeye çalıştım ama müşterileri olduğunu söyledi. Henüz gidemezmiş."

"Evet, bu senin için Gemma."

"Pari de öyle," diye ekledi.

Nefesim kesildi. "Hâlâ orada mı?"

Olağanüstü bir dövme sanatçısı ve iğneleyici cevapların kraliçesi olan Pari, en iyi arkadaşlarımdan bir diğerydi. Çocukken birkaç dakikalığına ölmüştü ve şimdi Quentin ve şimdi Amber gibi net bir resme sahip olmasa da doğaüstü alemi görebiliyordu.

"Bu gece müşterilerinin geleceğini söyledi ama çantasını hazırlayıp son müşterisi gittikten sonra burada olacağına söz verdi."

"Lanet olsun. Dikkatli olması gereken biri varsa o da Pari'dir. Onları görebiliyor. Senin gibi değil Amber, ama ... Sanırım ikisini de getirmem gerekecek."

Önce Reyes, sonra da Garrett bana inanmaz bakışlar fırlattı.

Reyes üzerimde yükselebilmek için ayağa kalktı. Hakimiyetini kurmak için. Böyle Şeyler yaptığında çok tatlı oluyordu.

"Cehennem gibisin," dedi.

"Enfekte olanlara tam olarak ne olduğunu araŐtırmak için içeri girece inizi söylemiŐtiniz. Bu bizim için bir fırsat."

"Bu *benim* Şansım," diye savundu. "İçeri girece im, araziyi kontrol edeceğim, Pari ve kız kardeşini alıp geri geleceğim."

"Hmmm," dedim yüksek sesle mırıldanarak. Düşünceli bir Şekilde elimi çenemin altına koydum. "Bunu daha önce nerede duymuştum?"

"Dutch," dedi uyararak.

Evet.

Çok

Şirin.

"Oh, doğru!" Parladım. "Seni o cehennem boyutuna göndermem ve sen 'etrafı kontrol ederken' beklemem için beni ikna etti in gece de buna benzer bir Şey söylemiştin," dedim, tırnak işareti ekleyerek, "ve sonra seni hiç yıpranmamıŐ olarak geri getirdim. Çok kolay. Ama sen geri gelmedin."

"Oraya girmeyeceksin."

"Kapana kısıldın.  a lar sonra, uhrevi zamanda, söz konusu cehennem boyutundan çıktınız, geçidi par aladınız ve onu bu düzleme bıraktınız."

"Oraya girmiyorsun," diye tekrarladı, bu kez sıkılmış dişlerinin arasından.

"Beni durduramazsın. Pari ve Gemma'yı alıp bu Gölge boyutunu kendim için kontrol edeceğim."

Reyes ters ters baktı. Cookie bunu tabakları toplamak için bir işaret olarak aldı. Amber aval aval baktı, yüzü bariz bir

hayranlıkla doluydu.

Garrett, muhtemelen araştırma yapmak için okuduğu eski bir kitaba geri döndü.

Reyes, "Oyalanacak vaktimiz yok," dedi.

"Şimdi oyalanacak vaktimiz yok mu? Üç saat önce Sahra Çölü'nün ortasında kumu eritip cama dönüştürürken bu duygu neredeydi?"

Reyes'in ifadesi kayıtsız kaldı. Kolay kolay utanmazdı.

Merakla başımı eğdim. "Ölümleri ve diğer her şeyi göz önünde bulundurarak, oyalanacak vaktimiz olmadığını düşünmüştüm. Ama belki daha fazlası vardır? Sınıfla paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?"

Arkasını döndü, bir an düşündü ve sonra usulca, "Sadece üç günümüz var," dedi.

4

*Çoğu gün burcumun "Bugün kimseyi öldürme"
demesini bekliyorum.*

-MEME

Üç gün mü? Sadece üç günümüz mü vardı? Sonra ne olacak? Daha fazla bilgi için beklerken kimse kıpırdamadı.

Sessizlik o kadar uzadı ki gölgelerin arasından bir erkek sesi yükseldiğinde hepimiz birden sıçradık ve döndük.

"Sana söylemedi mi?" Oş öne doğru yürüyerek sordu.

Dünya'dan sadece on gün uzak kalmış olabilirim ama bana bir ömür gibi geldi. Osh, ya da Osh'ekiel, eski bir köle iblis, bir Daeva'ydı. Omuzlarına kadar uzanan samur saçları, berrak, bronz renkli gözleri ve gerekli silindir şapkasıyla on dokuz yaşında gibi görünse de, yüzyıllardır buralardaydı ve muhtemelen birkaç bin yıldır hayattaydı.

Doğru, başkalarının ruhlarıyla yaşıyordu ama bundan sonra sadece toplumun tortularıyla yaşayacağına dair ciddi bir yemin etmişti. Bu yüzden kalmasına izin verdim.

İyi ki yapmışım. O güçlüydü. Güçlü bir müttefik. Ve odadaki herkesin hayatını en az bir kez kurtarmıştı. Ayrıca onu özlemiştim.

Bebeğimin babasına hızlıca bir bakış attı, sonra yüzünü aydınlatan sıcaklık ve yaramazlık dolu bir sırıtışla bana doğru yürüdü.

Onunla yarı yolda buluştum ve ona sarıldım. "Nerelerdeydin?" Omzuna doğru sordum.

"Halı farene göz kulak ol."

Geri sıçradım. "O iyi mi? Güvende mi?"

"Şimdilik." Reyes'e bir bakış daha fırlattı.

"Osh, bu onun suçu değil. Ben-"

"Bu şeyi ilk kim yarattı?"

"Mesele bu değil." O kısmı görmezden gelme eğilimindeydim. Gençliğinde hem bir cehennem yaratıcısı hem de bir cehennem kurucusu olan Reyes'in, gerçekliğini yavaş yavaş kemiren boyutu nasıl yarattığıyla ilgili kısmı. "Ama bunu benim için yaptı."

"Bunu senin için yaptı. Kendi kardeşi onu bunu yapması için kandırdı ama ikimiz de bunun aslında kimin için olduğunu biliyoruz."

Öfke ondan fışkırdı ve nefesimi çaldı. Onu uzun zamandır Reyes'e bu kadar kızgın görmemiştim. Ama kendisi için kızgın değildi. Beep için kızgın olduğu izlenimine kapıldım. Bu da mantıklıydı. Kaderinde onun ordusunun bir parçası olmak vardı. Büyük bir parçası.

Eğer gördüklerim hâlâ doğruysa, onun kaderinde Savaşçı olmak vardı. Lucifer'le savaş başladığında ya onun yanında olacaktı ya da olmayacaktı. Her iki durumda da, onun katılımı ya da katılmaması teraziye kızımın lehine ya da aleyhine çevirebilirdi.

Elbette bunların hiçbirini bilmiyordu ama ona çok değer veriyordu. Beep'i ona en çok ihtiyaç duyduğu anda terk edeceğini düşünemezdim. Görmediğim başka bir engel yoksa tabii. Onu kızın yanından uzak tutan bir dış g.

"Artık bunun bir önemi yok," dedim ona. "nemli olan tek şey bunu durdurmak için ne yapacağımız."

Çenesi gerildi, sonra bana yeniden odaklanıp sempatik bir glmsemi sunarken gevşedi. "Peki, ne kadar sürecek?"

Kaşlarım birbirine kaydı. "Ne kadar sürecek?"

Parmak ucunu çenemin altında gezdirerek anlamamı bekledi.

"Ah. Doğru. Zaman farkı fenomeni. Yüz yedi yıl, iki ay, on dört gün, on iki saat ve otuz üç dakika."

"Lanet olsun."

"Evet."

"zr dilerim şekerim."

"Ben de yle. Herkesi çok özledim."

Beni bir kez daha kucakladı. Onlara doyamıyor gibiydim. Reyes'in söylediklerini hatırlayınca kadar içimde bir sevinç fırtınası esiyordu.

Ona döndüm. "Ne demek sadece üç günümüz var? Neye kadar üç gün? Dünyayı yutmasına mı?"

Geniş bir omzunu kaldırdı. "Onun gibi bir şey."

Cookie'nin nefesi kesildi. " gün m?" diye sordu, içinde endişe yükseliyordu. Yaşadığı tüm stres ona zarar veriyordu. Onu kemirdiğini hissedebiliyordum.

Ona doğru yürüdüm. Bir masaya yaslanmıştı. Ben de ona katıldım. Uzandı ve iki parmağını kot pantolonumun kemer halkasına soktu.

"Neden üç gün?"

"Matematiğini yaptım. Boyut ne kadar genişlerse, o kadar fazla kütle kazanıyor. Daha fazla kütle, daha hızlı genişleyecektir, ta ki bir mil kazanmak için geçen süreden daha kısa bir sürede tüm gezegeni kaplayana kadar."

Lanet olsun. Verdiği cevap kulağa gayet mantıklı geliyordu ama bir terslik vardı. Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyordum. Duyguları o kadar sıkıydı, o kadar sıkı kontrol ediliyordu ki, bazen onu okumak imkansızdı. Ama sanki doğruyu söylüyormuş ama gerçeğin tamamını söylemiyormuş gibi bir aldatma hissi vardı içimde. Neyi atlıyordu?

Şüphelerimden sıyrıldım ve elimdeki işe odaklandım. "O zaman, sanırım başlasak iyi olacak."

"Bu çocuğun nesi var?" Oş, kanepenin arkasında saklanan küçük çocuğu işaret ederek sordu.

"Onunla konuşmaya çalışacağım," dedi Amber ve tüm konuşmamız boyunca ona gittikçe yaklaştığını fark ettim. "Quentin birazdan gelir. O da yardımcı olabilir."

"Teşekkürler Amber." O anda bir çocukla uğraşacak vaktim yoktu. Amber'ın bu yeni yeteneği çok işe yarayabilirdi.

"Ben de geliyorum," dedi Oş, bıraktığım tabaktan bir ısırık çalarak.

"Ben de varım," dedi Garrett, okumakta olduğu kitabı kapatırken.

"Oş, Bip'e göz kulak olmanı tercih ederim," dedim, kızım la benden daha fazla vakit geçirdiği için biraz kıskanarak. Reyes'in bana daha önce anlattıklarına bakılırsa, Osh mesafesini koruyordu. Uzaktan izliyor ve Beep'in asıl bakımını Loehr'lara bırakıyordu. Muhtemelen en iyisi de buydu, çünkü uzun hayatı boyunca hiç çocuk bakmamıştı.

"Üzerinde Angel var."

Angel. Cisimlendiğimden beri onun tatlı yüzünü görmeyi arzuluyordum.

"Angel ne kadar harika olsa da, o hâlâ aramızdan ayrıldı. Sadece

Bir şey olursa yapabileceği çok şey var."

Osh bana başıyla onay verdi, bir ısırık daha aldı ve ortadan kayboldu.

"Ve sen," dedim Garrett'a.

Ceketini omuz silkme işinin ortasındaydı. Durdu ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Sen insansın."

"Her zaman değil," dedi şaka yaparak.

"Bu enfeksiyonu kapma riskini almak istemiyorum."

"Ben de senin tekrar ortadan kaybolma riskini almak istemiyorum."

Kollarımı kavuşturdum. "Peki yapsaydım ne yapardın?"

Düşünceli bir şekilde tavana baktı. "Seni izliyor muyum?" "Oldukça fazla."

"Yani bana işe yaramaz olduğumu söyleme şeklin bu mu?"

"Hayır." Yaklaştım ve elimi koluna koydum. "Bu benim sana burada, bu şeyi araştırırken ihtiyacım olduğunu söyleme şeklim."

Ceketini geniş omuzlarından geçirip uzun kollarına indirdikten sonra tekrar kancaya astı. Hareketlerinin ne kadar çekici olduğunu sadece Cookie fark ettiği için fark ettim - eğer ağzının kenarındaki küçük salya lekesi bir gösterge ise.

"Amber, ufaklık hakkında ne bulabileceğine bir bak."

Parladı. "Bir görevim olduğunda bunu seviyorum. Havalı bir ödev. Son okul ödevim gibi dandik bir ödev değil."

"Peki son okul ödevin nedir?"

"Liseden mezun olduğumda dünyayı nasıl değiştireceğimi anlatan bir kompozisyonu yeniden yazmam gerekiyor."

"Yeniden yazmak zorunda mısınız?" Ben sordum.

"Evet, öğretmenim Beep'in ordusunda olduğumu ve insan ırkının hayatta kalması için Şeytan'la nasıl savaşacağımızı yazdığım ilk kitabımı beğenmedi. Kurgu istemediğini söyledi."

Nefesim kesildi.

"Safra." "Değil mi?"

Kıkırdayarak Cook'a döndüm. "Ve sana."

Durakladı ve bana döndü, bir dilim pizza güzel ağzının yarısına kadar gelmişti.

"Bak bakalım annemin ölümüyle ilgili ne bulabileceksin."

"Üzerinde. Bekle, ne?"

"Ölüm belgesini kimin imzaladığını bilmem gerekiyor. Doktorunun kim olduğunu. Ben doğarken odada olan hemşireler. Bulabildiğiniz her şeyi."

"Bir nedeni var mı?"

"Keşke bilseydim."

"Tamam,
hallediyorum."

* * *

Reyes ve ben Misery'yi, kiraz kırmızısı Jeep Wrangler'ımı savaşa götürdük. Savaş bölgesine sızmamız gerekiyordu ve Pari ile Gemma'yı çıkarmak için bir arka koltuğa ihtiyacımız vardı. Bir general olmalıydım. Ya da en azından teğmen. Jargonu çok iyi biliyordum.

Reyes arabayı eski uğrak yerlerimize yaklaştırdıkça, daha önce ne demek istediğini anladım. Genişleyen cehennem boyutuna, nam-ı diğer Gölge'ye yaklaştıkça, Albuquerque'nin işgal edilmemiş bölgeleri ile işgal edilmiş bölgeleri arasındaki çizgiyi daha iyi görebiliyordum.

Dışarıdan bakıldığında, bariyer geceleyin okyanus gibiydi, sadece Dünya'nın yüzeyine dikti. Parıldayan karanlık dalgalar halinde dalgalanıyordu ve onu görmek için göksel düzleme geçmeme bile gerek yoktu.

Reyes sürücü koltuğuna oturmuş, kırmızı ışıktaki rölantide gidiyordu. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, dikkate almamız gereken başka bir sorun var."

Bir iniltiyi bastırdım. "Hepiniz gün ışığı ve gökkuşağı değil misiniz?" "Bunun bir sorun olacağını söylemiyorum ama bahsediyorum."

"Peki," dedim, memleketimin manzaralarını ve seslerini seyrederken. İçeri doğru gittiğimizden ve çoğu insan

yola çıktık, fazla trafikle karşılaşmadık. Küçük zaferler. "Vur bana."

"Lucifer."

"Ah, sevgili yaşlı babam nasıl?"

"Yaptığı işte en iyisi o. Her durumu kendi avantajına kullanır. Siz ya da ben bir durum olduğunu fark etmeden önce o durumu manipüle etmenin yollarını düşünür."

"Tüm bunlar olurken onun peşinden geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Bu mümkün. Ve tekrar söylüyorum, eğer ben şimdi mümkün olduğunu düşünüyorsam, o da günler önce mümkün olduğunu düşünüyordu. Ama ona kafa kafaya gelmeyecektir. O tamamen gizlilik üzerine kurulu. Eğer bir şey denerse, gafil avlarız."

"Ne yapabiliriz?"

"Hiçbir şey. Sadece farkında ol. Her şeyi not al."

"Alışılmadık mı?" Ben de ekledim. "Sürekli genişleyen cehennem boyutunun bir zombi kıyametine yol açması yeterince sıra dışı değil mi?"

"Anlaşıldı. Sadece farkında olun."

"Peki ya kardeşiniz? O tüm bunların neresinde duruyor?"

"Özgür irade onu açtı."

"Ciddi misin?" Ağzım açık ona bakıyordum.

"En iyi arkadaşın Michael'a göre, özgür irade onu açtı, özgür irade onu kapatmak zorunda."

Şaşkınlık içinde arkama yaslandım. "Bu sadece ters etki yaratacak gibi görünüyor. Demek istediğim, küçük bir kuralı çiğnediğim için beni kovdu. Ve öylece arkasına yaslanıp dünyasının yok olmasını mı izleyecek?"

Kayıtsız bir şekilde omuz silkti.

"Ben buna inanmıyorum." Meydan okurcasına kollarımı kavuşturdum. "Fark etmez. Şu andan itibaren, O bu işin dışında kalacak.

Bunun sonsuza kadar devam etmesine izin vereceğini söylemiyorum. Ne de olsa burası O'nun bölgesi. Ama şu anda kendi başımızayız."

Başımı salladım, hâlâ o küçük güneş ışığı külçesinin etkisindeydim. "Garrett ve Osh'la aranızda ne var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Biraz düşmanlık hissettim."

"Bu düzlemde bir cehennem boyutu açtım."

"Hepsi bu mu?" Duygularında bir suçlamadan daha fazlasını hissetmiştim.

"Tabii benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan."

Lanet olsun. Bir kez daha yalan söyleyip söylemediğini anlayamadım. Gezegende başka biri olsaydı, gitmeye hazırdım, ama hayır. Bay Farrow değil.

Yine de bir zamanlar sır saklamama konusunda anlaşmıştık. Düşmanlıklarının ardında başka bir şey varsa elbette bana söylerdi.

Reyes San Mateo'dan sağa dönerek önce Gemma'nın ofisine gitti. Cookie cep telefonunu aradı. Umarım hâlâ oradadır.

Albuquerque ve Gölge bariyerini geçtiğimizde yavaşladı. Ciğerlerimi doldurdum ve nefesimi tuttum, ne bekleyeceğimden emin değildim ama hiçbir şey olmadı. Kendimi farklı hissetmedim. Özel bir şey de görmedim. Her şey aynı görünüyordu, biraz puslu olmasa da tamamen normaldi.

Sisin içinden bile, sağımızda batmakta olan güneşin ışınları ufukta kırmızılar, sarılar ve turuncularla yayılıyordu. Klasik bir New Mexico günbatımı. Mükemmel bir eve dönüş hediyesi.

"Bu sis doğaüstü mü?" Ona sordum.

"Evet. Çoğu insan bunu göremez."

Tekrar döndü ve bir yerleşim bölgesinden geçtik. Bir evin ön bahçesinde çocuklar oynarken, bir diğerinde bir adam arabasıyla uğraşıyordu. "Neden yalnız gelmemi istemedin? Her şey gayet normal görünüyor."

"Unuttuysan diye söylüyorum, sen ışığın parlayan bir fenerisin."

"Bu cehennemdeki iblisler bunu görebilir mi?" Telaşla sordum. Onları bir kez görmüştüm, iblisleri, Amber'i öldüren rahibin kemiklerini yerken. Cisimsizdi. Rahip. Ve yine de kemiklerini yedikleri zaman çıtırdıyordu.

Hatırladıkça ürperiyor, çarpışan boyutların kasabama birden fazla şekilde nasıl zarar verdiğini merak ediyordum.

"Evet." Bunu o kadar kararlı bir şekilde söyledi ki, mantığını sorgulamak zorunda kaldım.

"Neden böyle düşünüyorsun? Yani, onların gözleri yok."

"Onlara ihtiyaçları yok."

"Ve bunu biliyorsunuz çünkü ?"

Gemma'nın ofisinin önünde durdu. "Dutch, onları senin için yarattım. Tek amaçları seni hissetmekti. Seni takip etmek."

"Ah. Doğru. Unutmuşum."

"Bilmeniz gereken bir şey daha var." "Kötü mü? Kötü, ha?"

"Yer değiştiremeyiz. İçeride geçirdiğim zamandan bu kadarını hatırlıyorum. Maddesizleşemeyiz."

"Yani, eğer bir şeyler korkunç bir şekilde ters giderse, sıkışıp kalırız." "Bariyeri fiziksel olarak geçene kadar, evet."

"Ve biz balıklama dalmadan önce bunun bahsetmeye değer olduğunu düşünmediniz mi?"

Bana sabırlı bir bakış fırlattı. "Acaba bu gelmenize engel oldu mu?"

"Bak," dedim konuyu değiştirerek. "Gemma'nın arabası."

Kız kardeşimin yeni Jaguar'ı kerpiç bir ofis binasının önünde duruyordu. O bir baş psikiyatristti ve sicilinde hastalarından birine aşık olduğu ve çıkabilmeleri için onu profesyonel olarak görmeyi bırakmak zorunda kaldığı o küçük leke olmasaydı çok da iyi bir psikiyatristti. Bunun olmasından nefret ederdim.

"Burada bekle," dedi Reyes, Misery'den çıkarak. "Burada beklemek mi? Burada beklemeyeceğim."

Döndü ve bana hırladı. Alçak, derin ve gırtlaktan.

Dudaklarımı ayırdım ve dağınık saçları ve geniş omuzlarıyla onu içime çektim. "Şimdi de beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun."

Göz kapaklarını kısmıştı ama yine de ağzı yumuşamıştı.

"Sadece etrafta hiç olmadığından emin olmak istiyorum."

"İblisler mi?" Dikkatimi toplayarak sordum. Bazıları için nedenini asla anlayamayacağım bir şekilde ayaklarımı

dizlerimi çenemin altına sıkıştırdım ve kollarımı bacaklarıma doladım. "Sence buradalar mı?"

"Bilmiyorum," dedi gamzelerinin saldırısına karşı koyarak. Görünüşe göre çok komikmişim.

Misery'nin etrafında yürüdü, giderken etrafı taradı ve benim için kapımı açtı. "Temiz görünüyor."

Panik yapmamaya çalışarak dizlerimi kendime çektim. "Arabanın altını kontrol ettin mi?"

Sırıttı, sonra Misery'nin eteklerine bakmak için eğildi. "Hayır iblisler var."

Bilmesem, dehşet şeridinde yaptığım yolculuktan keyif aldığını söyleyebilirdim. "Onları hatırlıyorsun, değil mi? Gözleri yok muydu? Burunları yok? Sadece işkenceden ve formaldehit kokusundan hoşlananların gülümsemesine benzemek için geriye çekilmiş çatlak dudaklı kocaman ağızlar?"

"Yaratıcı," dedi bana hatırlatarak. "Neye benzediklerini çok iyi biliyorum."

Misery'den çıktım ve ona öfkeyle baktım. "Kayıtlara geçmesi için belirteyim, Guillermo del Toro'nun senin üzerinde hiçbir etkisi yok." Uzandım ve parmağımla şakağına dokundum. "Orada gerçekten berbat bir şey var dostum."

"Tanıştığımızdan beri sana bunu söylemeye çalışıyorum. Acele etmeliyiz."

"Tamam." Kapıya doğru yöneldik ama durdum ve ona tekrar baktım. "Onları sen yarattın. Neden sadece, bilirsin, onları yaratmaktan vazgeçemiyorsun? Ellerini sallayıp tüm bunları yok edemiyorsun?"

"Çünkü burası Hogwarts değil."

"Ama sen bir tanrısın," dedim, sızlanmanın eşiğindeyken, Harry Potter'a gönderme yaptığını fark ettim ve aşk uçurumunun biraz daha derinlerine düştüm. Silkindim ve ekledim, "Ve bu senin eserin."

"İki kelime: *Frankenstein'in canavarı*."

"Oh, evet, bu mantıklı."

"Gölge'yi sınırlarından asla çıkmaması niyetiyle yarattım. Sonsuza kadar tanrı camının içinde kalmalıydı. Hiç bir cehennem boyutunu serbest bırakmadım. Serbest bırakıldıktan sonra nasıl kapatılacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Tanrı bilir ne kadar zamandır Gölge'de kapana kısılmıştı ve kaçtığında hepimizin bildiği ve sevdiği Reyes değildi. Bu konuda bir şey yapabilseydi, yapardı. Ama yine de bir tür bağlantı olduğunu hissediyordum. Cevap kocamda ve onun yeteneklerinde yatıyordu.

Bir sıra araba korna çalarak ve sarhoş bir Rose Bowl geçit törenindeki şamandıralar gibi küfürler savurarak geçip gitti. Elllerinde bunun zamanın sonu olduğuna ve kıyametin yaklaştığına dair pankartlar vardı. Ne yazık ki, hiçbir zaman yeterince yakın olmadı.

Gemma'nın girişine doğru ilerlerken, "Eğer düşünürsen," dedim, "Albuquerque yeni Bermuda Şeytan Üçgeni."

Başını salladı, hâlâ kıyamet ve kasvet geçit törenini inceliyordu. Kapıyı açtım ve bir kasırganın içine doğru yürüdüm.

Resepsiyon görevlisinin ofisi tahrip edilmişti. Kitaplar ve

kağıtlar yere saçılmıştı. Kırık bir lambanın cam parçaları halının üzerine serpilmişti.

"Gemma!" Ofisinin kapısından içeri daldım ve aynı şeylerle karşılaştım. Devrilmiş sandalyeler. Kırık bir sehpa. Bir pencerenin camları yere saçılmıştı.

Sonra spor ayakkabı giymiş ayaklar gördüm. Çıplak baldırlar. Yüzükoyun yatan bir kadın bedeni.

"Charley?"

Arkamı döndüm ve Gemma kollarıma atıldı. Ona sıkıca sarıldım, sonra kadının yerde yattığı yere baktım. "Gemma, kim o? Ne oldu?"

Bakışlarımı takip etti. "Carolyn. O bir hasta. O sadece . . bana saldırdı." Reyes etrafına bakınırken Gemma hıçkırıklarını bastırdı ve yüzünü omzuma gömdü.

Gözlerimi kapattım ve ciğerlerimi doldurdum. "Gemma, enfeksiyon kaptı mı?"

Yüksek sesle yutkunduktan sonra bana baktı. "Bilmiyorum. Hiç şahsen görmedim. Çılgına döndü. O sadece-Bekle." Gözleri yuvarlaklaştı. "Eğer ona bulaştıysa, bana da bulaşacak mı?"

"Hayır, tatlım. Burada olan şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

Kadına tekrar baktım. Gemma'nın peşinden gelmeden önce kendini parçalamıştı. Öfkelenmeden önce.

Ofisin geri kalanını kontrol ettikten sonra, Reyes yüzünde korkunç bir ifadeyle bize doğru yürüdü. Bir elini başıma koyarak görüşümü engelledi ve ikimizi de kucakladı.

Göğsüm acıyordu. Bunu biz yapmıştık. Bu yıkıma biz sebep olmuştuk ve bu yüzden kaç kişinin daha öleceğini ancak Tanrı bilirdi.

"Bunu durdurmalıyız," dedim ona.

Başını salladı, yüz ifadesi donuktu ama çelik gibi dış görünüşünün altındaki gerilimi hissettim.

Bob Amca'yı aradım ve polisin olay yerini kordon altına alabilmesi için hıçkırıklara boğularak bilgi verdim. Ona olay yerini bizzat kontrol etmesini ve isimsiz bir ihbar olarak bildirmesini söyledim, böylece beklemek zorunda kalmayacaktık. Bir an önce Pari'nin evine gitmemiz gerekiyordu.

Gemma'yı bizimle gelmesi için zorlamak zorunda kaldık. Görünüşe göre, erkek arkadaşı Wyatt'ın onunla daha sonra orada buluşması gerekiyordu. Gitmek istemedi ama ona nerede olduğunu söyleyeceğimize dair güvence verdim.

Hızlı bir taş-kağıt-makas savaşından sonra ön koltukta oturma şerefini ben kazandım. Gemma arkaya tırmandı ve ben de asıl sıkıcımın yanındaki koltuğa oturdum. Arabayı sürerken elimi kendi eliyle sardı ve ben de dönüp pencereden dışarı baktım. Kendimi tamamen kaybetmeden önce önümüzdeki birkaç günü, birkaç saati atlatmam gerekiyordu. Yaptığımız her şey, sebep olduğumuz tüm acılar içime işlemeden önce.

Bir sonraki durağımız Pari'ydi ve tek umudum onun da benzer bir durum yaşamamış olmasıydı. Sıfır noktasına Gemma'dan daha yakındı. Çok daha yakın. Ve eğer Pari'yi tanıyorsam, tam da olayın ortasındaydı.

5

Sabır:

Çok fazla tanık olduğunda yaşadığınız şey.

-T-SHIRT

Pari'nin evine vardığımızda, Merkez bir kaos seline dönüşmüştü. Enfekte olanlar sürüler halinde çoğalıyordu, ancak tüm bu içki ve kabadayı davranışlarıyla kimin enfekte olduğunu ve kimin sadece eğlendiğini söylemek imkansızdı. New Mexico Üniversitesi'nin güney tarafında yer alan Central yıllardır partilerin düzenlendiği bir bölgeydi ama bu çok saçmaydı. Tek umudum Pari'nin birilerinin parti gözdesi haline gelmemiş olmasıydı.

Reyes, Pari'nin dükkânının arkasındaki sokağa girer girmez kapımı açtım ve arka girişe doğru koşmaya başladım.

Pari'nin arka kapısından geçerken Gemma'ya "Burada kal," dediğini duydum.

Pari'nin ofisinin önünde cırtlak bir sesle durduğumda hızla peşimden geliyordu. İçeriye göz attım. Kağıtlar her yere saçılmıştı. Kırık bir lamba. Bir yığın klasörün üzerinde tehlikeli bir şekilde orantısız duran bir klavye.

Rahat bir nefes aldım. Tanrı'ya şükür, hiçbir şey yerinde değil.

"Pari!" Dükkânının önündeki bekleme alanına doğru aceleyle ilerleyerek bağırdım.

"Charley?" Pari resepsiyondan bana doğru döndü. Masa. Güzel bir çifte dövme seçmelerinde yardımcı oluyordu. Adamlardan biri işaret parmağını birbirine benzeyen kalplerin olduğu bir resmin üzerine koymuştu ama partneri iki bileğine sarılmış bir çift yılanı tutuyordu.

"Pari," dedim ağzım açık ona bakarken, "ne oluyor lan?"

"Charley?" dedi tekrar, hayatında bir kez olsun nutku tutulmuştu. Sonra kendine gelerek kollarıma atıldı. Son zamanlarda bunu çok sık yaşıyordum. Reyes'in Kardeşi sağ olsun, sarılmayı severdim.

"Haberlere dikkat ediyor musun ki?" Azarladım.

"Charley. Sen buradasın."

"Senden hiçbir şey kaçmıyor," dedim yanağından öperek. "Peki dışarıdaki gürültüyü fark ettin mi?"

"Evet," dedi gözlerini kısarak. "Ama bu gece bir müşterim vardı. Onu bir kez daha görmem gerekiyordu."

Nefesim kesildi. "Biriyle mi takılıyorsun?"

"Ne? Hayır. Şey, evet, ama o değil. Yani, sevimli falan, gerçekten sevimli, ama o değil."

O sırada adamlardan biri konuştu. "Yılanları kalp şeklinde yapsak nasıl olur?" diye sordu ortağına.

"Hey," dedi diğeri, tam da bir bira içerken parlayarak şişe Pari'nin ön camına çarptı.

"Üzgünüm çocuklar," diyerek Pari'yi çözdüm ve onları dışarı çıkardım. "Dükkân kapandı."

Hayal kırıklığına uğramış çift ön kapıya yöneldi. Uzun masanın üzerine atladım, uzandım ve yakalarını tuttum.

İkisi de boğuk sesler çıkardılar ve beni dehşete düşürdü.

"Arka taraftan çık. Orası kabataslak."

Kendilerini biraz kaybetmiş bir halde, kıkırdayarak ve birbirlerine takılarak söyleneni yaptılar. Ama Reyes'in yanından geçerken kısa bir süre durdular ve ikisinin de çenesi açıldı.

"Biliyorum, biliyorum. Çok yakışıklı." Tekrar kışkıışladım. "Umarım birlikte uzun ve harika bir hayatınız olur."

Reyes'in ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Kıskandın mı?"

"Lütfen." Pari'nin elini tuttum ve ona dönmeden önce onu ofise doğru yönlendirdim. "Tabii olmam gerekmiyorsa. Uzun zamandır yoktum. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Tek cevabı ön tarafa gidip Pari için dükkânı kapatmak oldu.

"Sence kıskanmalı mıyım?" Ona sordum.

"Charley."

"Pari."

"Chuck."

"Par." Burun buruna gelene kadar yaklaştım. "Cidden tatlım, bunu bütün gün yapabilirim. Şimdi çantan nerede?"

"Buradasın."

"Bu kadar mı?" Reyes sordu. Portmantoda asılı bulduğu bir çantayı havaya kaldırdı.

"İşte bu kadar . " Etrafı karıştırdım, devasa güneş gözlüklerini buldum ve yüzüne ittim.

"Bekle." Kolumu tuttu, aniden kendinden geçmişti. "Sen Burada. Bir müşteriyi bekliyordum ama gelmedi. Size ondan bahsetmek istedim. Nasılsınız?"

"Bilmiyorum. Sahra Çölü'nde bir anda cisimleştim."

"Vay be. Chuck, Amber'ı kurtarmak için hayatından vazgeçmişsin."

"Pek sayılmaz. Ben hala bir tanrıyım. *Ölmeyeceğimi* biliyordum."

En yakın sandalyeye çöktü. "Nerelerdeydin?" "Marmelat," dedim, onu tekrar ayağa kaldırmaya çalışarak. "Wraith'lerin ve sonsuz karanlığın büyüleyici manzarasının olduğu, evrenin küçük ve şirin bir köşesi. Seni almamız gerek biraz kıyafet."

Nefes nefese kaldı ve yere baktı, sonra rahatlayarak sarktı. "Aman Tanrım, yine çıplak olduğumu sandım. Bunu bazen yapıyorum." Reyes'e baktı ve göz kırptı.

Kıkırdadı ve bana "Hastaneye gitmemiz gerek" diye hatırlattı.

"Hastane mi?" diye sordu.

"Evet, neler olduğunu bulmaya çalışıyoruz. Bu enfeksiyonun ne olduğunu."

"Cookie cehennem boyutuyla ilgili bir şeyler söyledi."

"Evet, tam da ortasındayız. Giysiler?" "Ah, tabii."

Bizi merdivenlerden çıkarıp küçük dairesine götürdü ve eşyaları bir çantaya atmaya başladı. Gelişigüzel bir şekilde, tabii depoda tüylü bir boa ve bir kırbaça gerçekten ihtiyacı olacağını hissetmiyorsa. Belki de kırbaç.

"Ee, Chuck," dedi tuvalet malzemelerine doğru giderken.

"Evet, Par." İç çamaşırı çekmecesini buldum ve şehre gittim.

Köşeden baktı ve beni bir çift dantelli erkek şortu tutarken yakaladı. "Çok şey yaşadığını biliyorum, ama ... hey, daha parlak aldın mı?"

Onları çantaya tıktırdım. "Hiç sanmıyorum."

"Sen yaptın." Bana bakmak için dışarı çıktı. "Daha parlaksın. Gözlüğüm takılıyken bile seni zar zor görebiliyorum. Retinalarımı yakıyorsun."

"Abartıyorsun."

"Sen öyle diyorsan, ama eğer kör olursam, beni iyileştirmeni bekliyorum." "Anlaştık. Şimdi, bu erkek meselesi nedir?"

Banyoya geri döndü. "Özür dilerim, tamam mı, sadece, biliyorum çok şey yaşıyorsun."

"Par, alınma ama bu seni hiçbir zaman durdurmadı."

Reyes bir çift kelepçe aldı.

"Doğru. Peki, bu adam geçen gün geldi, değil mi?" Konuşurken makyaj malzemelerini bir makyaj çantasına attı.

"Mm-hm." Reyes'e kelepçeleri indirmesini işaret ettim.

"Sadece eski bir dövmesinin rötuşunu istedi."

Onları gece çantasına attı.

"Şu ana kadar seninleyim," dedim kelepçeleri çıkarırken.

"Çoraplar?"

"Evet, lütfen. Sadece, orada burada biraz mürekkep vardı, ama çoğunlukla marka olduğunu düşündüğüm şeylerle ilgiliydi. Yani, benim ilgilendiğim şey bu değil, ama ben kimim ki yargılayayım? Kıçımda tek boynuzlu ata binmiş bir Şeytan var."

"Asla olmaz."

"Yol." Dışarı çıktı ve makyaj çantasını geceliğin içine doldurdu. "Gömleğini çıkardı. Dövme sırtının üst kısmında. Güzel çizgiler. Temiz. Ama gövdesini ve kollarını kaplayan bir sürü isim var."

İkilemi anlamış gibi yaparak başımı salladım.

"Düzinelerce. Erkekler. Kadınlar. Hatta bazılarında bir çeşit yabancı

senaryo."

"Tamam."

"Ben de ona bunları sordum. Kalbini kıran tüm insanların isimleri olduğunu söyledi. Düşündüm ki, harika, o biseksüel ve aşkta gerçekten çok şanssız. Ve bir tür fahişe, ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Belki de cezalandırılmak için oburdur."

"Belki, ama baktıkça başka bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Taze olan birkaç isme baktım. Hâlâ kabuk bağlamış gibiydiler. Ve onların marka değil kesik olduğunu fark ettim. Tahmin etmem gerekirse, kendi kendine yapılmış. Biri de Merry'ydi. M - A - R - Y değil, M - E - R - R - Y. Hecelelemek için çok sıra dışı bir yol, değil mi?"

"Doğru."

"Haberlerde, o g e l m e d e n birkaç hafta önce kaybolan Merry Schipplet ile ilgili bir şey hatırladım. Bunu hatırlamamın tek nedeni

alışılmadık bir yazım. Bu genç kız liseden birincilikle mezun olacaktı. Vassar'a kabul edilmişti. Yazını Tanzanya'da bir mülteci kampına yardım ederek geçirecekti. Kayboluşu ulusal manşetlere çıktı. Chuck, ailesi ... yıkılmış durumdalar."

En son dövmelelerinden bazılarına bakmak için bir cilt açtım. "Eminim öyledir. Sence bir bağlantı var mı?"

"Yeni bir tane daha görene kadar anlamamıştım. Onun da kabukları vardı. Üzerinde Mark yazıyordu."

"M-A-R-K?"

Omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. "Evet. Bu normal yazılışıydı ama araştırdım. Merry'nin kaybolduğu sıralarda Mark adında bir adam Gallup'ta bir marketin önünde bıçaklanarak öldürülmüş."

"Tamam."

"Ben de bu adama ne iş yaptığını sordum." Omuzlarımdan tuttu ve tüm dikkatimi toplayarak beni kendisine çevirdi. "Buna inanamayacaksın."

Havada yoğun bir gerilim vardı. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum ve beklentiyle kaşlarımı kaldırdım.

"Charley, o bir kamyon şoförü!"

Havayı uzun bir sessizlik kapladı ve onun açıklamasının içime işlemesine izin verirken birkaç kez göz kırptım.

Omuzlarımı salladı, muhtemelen kalıcı beyin hasarına neden oldu. "Anlamıyor musun? O seri katil bir kamyon şoförü. Yoldayken insanları öldürüyor olmalı. Kamyon duraklarında falan."

"Ah, tabii ya. Şu kamyon şoförü."

"Ve kim bilir Merry' ye ne yaptı. Zavallı kız.
Muhtemelen bir yerlerde sığ bir mezardadır."

"Bir adın var mı?"

"Merry Schipplet."

"Hayır, onun adı."

"Sadece bir ilk isim. Nakit ödedi. Bu gece geleceğini umuyordum. Birkaç fotoğraf çekmek istedim. Etine kazıdığı diğer isimlere bakacaktım."

"Pari," dedim, kaşlarımı en iyi onaylamama ifademle çatarak. "Bu çok tehlikeli. Ya gerçekten bir katilse?"

"Ah, evet." Yatağın üzerine oturdu. "Bunu düşünmemiştim. Sadece kanıt istedim."

"Cookie'yi çağıracağım. Sen ondan uzak dur, anladın mı?"

Omuz silkti ve ayakkabısının tekini yere vurdu.

"Sanırım." "Tamam. Bu arada, lütfen kışını görebilir miyim?"

* * *

Bir yerde daha durduktan sonra oradan ayrıldık. Pari arka koltukta Gemma ile oturuyordu, sadece biraz sıkıştıktı. Misery'nin arka koltuğu ülkedeki en rahat koltuk değildi ama insanları A noktasından B noktasına götürüyordu.

"Neden yine hastaneye gidiyoruz?" Gemma sordu. "Reyes ve ben içeri girip enfekte olanları kontrol edeceğiz. hastalar."

"Sence bu akıllıca mı?" Pari sordu.

"Yakında öğreneceğiz. Onları kendimiz görmeliyiz. Bu olabilir hepsi olmak bağlı için ve Cehennem

boyut."

"Ah, evet," dedi Pari, "senin açtığın."

"Evet." Boğazımı temizledim. "Bizim açtığımız."

"Yirmi yirmi geriden görüş, öyle mi?"

"Aslında açmak istememiştik, Pari. Sadece biraz-"

Pari'nin dükkânından ayrıldığımızdan beri üçüncü kez, Misery'nin kaputunun üzerinde bir kömür parçası bulanıklaştığında irkildim.

Reyes'in elleri direksiyonu daha sıkı kavradı. "Bu benim ışığım mı?"

"Ateşle barut gibi," diye onayladı. "Şaşırdım bu kadar uzun sürdü."

"Lucifer'in cehenneminden gelen iblisler alev almadan ışığa dokunamazlar. Bu adamların nesi var?"

"Özellikle senin için cehennemi yaratmamla ilgili kısmı hatırlıyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. "Doğru. Ondan etkilenmeyen bir şey yaratman gerekirdi."

"Sanırım başardım."

Acil servisin arabaya servis bölümüne girdik. "Gir ve çık," dedi yolcularımıza bakmadan önce. "Kımıldamayın."

"Hay hay yakışıklı," dedi Pari, emirlere uyma yeteneğini vurgulamak için bir selam ekledi.

Ona çapkınca bir göz kırptı.

Dışarı çıkmaya başladık ama ben onlara döndüm. "Ve, bilirsiniz, sesten etkilenmeleri ihtimaline karşı, olabildiğince sessiz olun."

"Harika," dedi Gemma, korku yüzündeki her çizgide belirgindi.

"Hemen döneceğiz."

Enfeksiyonun gerçekten doğaüstü olup olmadığını anlamanın uzun sürmeyeceğini düşünerek Misery'yi çalışır halde bırakıp dışarı atladık. Haklıydık. Acil servisin bekleme alanına girdiğimiz anda onları gördük. En az bir düzine hasta çeşitli mani hallerinde oturuyordu. Bazıları saçlarını çekiyor ya da tırnaklarını kemiriyordu. Diğerleri kendi içlerine kıvrılmış, sevdikleri onları yatıştırmaya çalışırken kendi gölgelerinden korkarak oturuyorlardı. Diğer ikisi ise hastane personeli onları zapt etmeye çalışırken kavga ediyordu.

Biz orada dururken başka bir kurban ambulansla getirildi, bu garipti çünkü ambulans girişi binanın diğer tarafındaydı. O giriş tıkanmış olmalıydı. Tüm hastane personeli dumanla çalışıyordu ve insanlar gelmeye devam ediyordu.

Ancak her bir kurbanın ortak bir noktası vardı. Kötü bir Gölge iblisine ev sahipliği yapıyorlardı, tozlu gri bedenleri, içinde yaşadıkları insanların içinde titriyordu. İki elimle ağzımı kapattım, onlara yardım etmeyi çok istiyordum.

Sağlık görevlileri onu getirdiğinde sedyedeki kadın bir nöbetin ortasındaydı. Saçları avuç avuç parmaklarına dolanmış, yüzü ve kolları çizik ve kesiklerle kaplanmıştı. Enfekte olanların çoğunun içindeki iblisler uysal ve zar zor hareket ederken, bu kadının içindeki iblis tırmalıyor ve

Sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi onu pençeliyordu. Onu ısırды, çıplak dişleri etine battı.

"Bunu durdurmaliyiz," dedim ona doğru koşarak.

Reyes beni geri çekti. "Karşıya geçmeye çalışıyorlar," dedi şaşkınlıkla.

"Ne?"

"Dünya düzlemine geçmeye çalışıyorlar. Kendi boyutlarından kaçmak ve bir insan konukçu aracılığıyla bu boyuta girmek için."

Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum. Reyes de ben de dünya düzlemine tam olarak böyle girmiştik. Giriş yapabilmek için bir insan taşıyıcı aracılığıyla dünyaya geldik. Ama olmak üzere tasarlandığımız insanlardık. Kendimize yer açmak için bir insanın hayatını almadık. Bu iblisler, bu canavarlar, bu âleme girebilmek için insan canı alıyorlardı.

Reyes'le yüzleştım ve ona öfkeyle baktım. "Bunu durdurmaya çalışmalıyız. Denemek zorundayız."

Başını salladı. "Haklısın. Dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacımız var."

İki dakika sonra Pari acil servisin içinde yere yığılmıştı, Tanrı onu sevsin. Reyes ve ben bundan faydalanarak kadına yaklaştık. Onu sakinleştirmişlerdi ama ilaç iblisi zerre kadar etkilememişti. Kadın görünmez bir parazitten beslenerek çaresizce yatarken o hâlâ pençeleriyle dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Onun elini tuttum. İblis yakındaydı ve bunu biliyordu. Beslenme çılgınlığının ortasındaki bir köpekbalığı gibi ısırды, kıvrıldı ve kurtulmaya çalıştı.

Yer değiştirme, maddesizleşme yeteneğimiz olmadan, izlemekten başka bir şey yapamazdık. Kadın sırtını kamburlaştırdı ve tekrar nöbet geçirmeye başladı. Reyes onu sedyeye yatırdı, elini göğsüne koydu ve bekledi. Bu uçağa çıkmayı aklından bile geçirse, onu yakalayabilirdi.

"Hey!" diye bağırdı arkamızdan bir adam.

Reyes beklerken elini ağzıma götürdüm. Kadın kasıldı, kolları ve bacakları çırpındı, gözleri sadece beyazlar görünene kadar geri döndü.

"Ne yapıyorsun lan sen?" dedi adam.

Döndüm. Acil yardım ekibinden biriydi. Reyes'i yakaladı ve kadının üzerinden çekmek için mücadele etti.

Neredeyse kendinden geçmiş olan Reyes, adamı iterek arkadaşına yardıma gelen başka bir acil yardım görevlisinin üzerine fırlattı.

Bir sonraki anda kadın gevşedi ve iblis serbest kaldı. Reyes'e saldırdı ve onu yere düşürdü. İri bir adamın iki katı büyüklüğünde ydi ve doğaüstü derecede güçlüydü.

Dvşrken kemikleri çatlıyor, kırılıyor, onarılıyor, sonra tekrar kırılıyordu; sanki büyüyor, yeni ortamına uyum sağlıyordu. Tüm bu süre boyunca, köşeye sıkışmış bir hayvanın vahşiliğiyle Reyes'e saldırdı.

Ona doğru hamle yaparak karnındaki eti parçaladı. Reyes tişrtnden fışkıran kanı fark etmedi bile. Bir sağ kroşe indirdi ama iblis hızlıydı. Yumruğun etkisinden kurtuldu ve dişlerini Reyes'in koluna geçirdi.

Diğerlerinin ne görüp göremediğini bilmiyordum ama hastane personelini uzak tutmak için zamanı yavaşlattım ve varlığın sırtına atladım. Kolumu boynuna dolamaya çalışırken buz gibi bir soğukluk üzerime çöktü.

Beni kolaylıkla silkti, sonra bana doğru döndü ve meraklıymış gibi başını eğdi. Tökezledim ama dengemi sağlayıp ona baktım.

Tepeden tırnağa donuk bir gri olan Gölge iblisin yüzünde sadece bir ağız vardı; çatlak, kireçli dudakları geriye çekilerek bir dizi kalın, kare dişi ortaya çıkardı. Bu dişler eti parçalayabilecek ve kemikleri az bir çabayla toza dönüştürebilecek türdendi. Başının tepesinde gri kemikten bir taç vardı, bu çıkıntı kırılğan yüzünün geri kalanıyla aynı sert malzemeden yapılmıştı.

Işığımın onun üzerinde işe yaramayacağını biliyordum ve bir an bile onunla savaşabileceğimi düşünmedim, ama belki koruyucum yapabilirdi. İblis önümde dimdik dururken dizlerimin üzerine çöktüm, avucumu yere indirdim ve onu çağırdım.

Öldüğünden beri benim resmi koruyucum olan muhteşem Rottweiler Artemis yerden yükseldi ve içimi bir rahatlama kapladı. Reyes ve benim aksime, görünüşe göre çoktan göçüp gitmiş olanlar Gölge'nin içinde cisimlenebiliyordu. Küçük iyilikler için Yehova'ya şükürler olsun.

Artemis bir an bile tereddüt etmeden ileri atılıp iblise saldırdı; hırıltıları kabusları andırıyordu.

Boğazına saldırdı, varlığı yırtıp parçaladı ve ben bunu kaldıramayacağını hemen anladım.

Yalnız, bu dikkat dağıtma Reyes'e arkasına geçmesi için yeterli zamanı verdi.

İblisin pençeleri Artemis'in boynuna dolandığı anda, fısıltı yumuşaklığında bir sesle, "Gel," dedim.

İblisi hemen serbest bıraktı ve cisimsizleşti.

Tam onun elinden kurtulduğu anda Reyes kollarını varlığın başına doladı ve büktü. Boynunu kırdı. Kasları zorlanarak tekrar büktü ve kafasını gövdesinden ayırarak onu öldürdü.

Bir Gölge iblisin cesedinden nasıl kurtulacağımızı merak edemeden, ceset toza dönüştü. İblisin parçalanıp toza dönüşmesini izlerken zaman etrafımızı sarmaya başladı. Görünüşe göre sadece bizim görebildiğimiz bir toz.

Hastane personeli ağır çekimde bize doğru koştu. Onları görmezden geldim ve kadına doğru yürüdüm. Ölmüştü, gözleri cansızdı, hiçbir şeye bakmıyordu.

Ona doğru uzandım ve Reyes kolumu öyle sert kavradı ki neredeyse yuvasından çıkaracaktı. Ona ters ters baktım.

"Sakin buna cüret etme," dedi, eli bir mengene gibiydi, sesi jilet gibi keskindi.

Sonra yapmak üzere olduğum şey beni vurdu. "Ben-"

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve alçak bir ses tonuyla, "Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Ruhu bedenini çoktan terk etti."

Bu da tekrar sürgün edileceğim anlamına geliyordu. Tekrar uçaktan atılacaktım.

Zaman kendini sıfırladı. Dünya tekrar içimize çöktü.

Bize dışarı çıkmamızı emreden iki adamı görmezden gelerek elini bıraktım. "Böyle mi geçiyorlar?" İnanamayarak Reyes'e sordum. "Ev sahibini öldürüp bir şekilde bu uçağa mı biniyorlar?"

Bana zorlukla algılanabilen bir baş sallama hareketi yaptı. "Evet. Ev sahibinin ruhunu sırtlıyorlar."

 iri yarı güvenlik görevlisi bizi bekleme odasında karşılarken ikimiz de etrafı taradık. Polisi aramışlardı ve bizi orada tutacaklardı. Ama biz daha çok her boş alana doluşmuş, her birinin içinde çık bir Shade iblisi olan insan kalabalığıyla ilgileniyorduk.

Artemis'in tüyleri diken diken oldu. ldrmeyi en çok sevdiği şey olan iblislerin bolluğuna karşı hırladı ama elimi sallayarak saldırmasını engelledim. Her zamanki gibi davranıp iblisi konağın dışına sürüklerse ne olacağını bilmiyordum. Bu insanı öldürür myd? Yoksa çıkmak için savaşırken iblis onu öldürmüş myd?

Her iki durumda da bu sona ermeliydi. "Reyes, bunu durdurmalıyız." "Biliyorum."

"Ve biz-"

"Biliyorum."

"Ama nce-" Silahlı eskortumuzu işaret ettim.

Başını salladı ve bir mikrosaniye sonra üçü de bayılmış gibi yere yığıldılar. Onlara dönüp bakmamıştı bile. Mümkün olduğuunca soğukkanlı bir şekilde yürümeye devam ettik ve Pari'yi yanında bir hemşire ile bir sandalyede otururken bulduk.

Bizi gördüğünde "Kendimi çok daha iyi hissediyorum" dedi.

Kadının tartışmaya niyeti vardı ama buna fırsatı olmadı. Reyes onu da bayılttı ve zarifçe yere dışerken yakaladı.

"Bir gün bana bunu nasıl yaptığını göstermen gerekecek," dedim ona.

Pari aceleyle yanımıza geldi. "İyi misin?" diye sordu. Başımı salladım.

Bir kolunu omuzlarıma doladı. "zgnm, Chuck. Tüm bunlara neyin sebep olduğunu bulabildin mi?"

"Evet," dedi Reyes.

Pari bakışlarını adamın karnına diktiğinde nefesi kesildi. Ben de onun yanındaydım.

"Siz tanrısınız," dedi dehşete kapılarak. "ldrlemeyeceğinizi sanıyordum."

"Yapamayız," dedim yüzümü buruşturarak. "Bu parçalanmayacağımız ve canlı canlı yenmeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

"Oh. Harika. Bildiğim iyi oldu."

"Bir dinleyicimiz var." Reyes sağ tarafını işaret etti.

Orada, gölgelerin arasında beş Gölge iblisi duruyordu.

Kendi ayaklarıma takıldım ve yumuşak bir nefes çektim. Hava. Reyes koluma girip ilerlememizi sağlarken Artemis yine gırtlaktan bir hırıltı çıkardı.

İskelet gibi ellerini göğüslerinde kavuşturmuşlardı, başları ne eğikti ama yine de doğrudan bize bakıyorlardı. Gözleri olmamasına rağmen, doğrudan bize baktıklarını söyleyebilirdik. Ve kızgındılar. İçlerinden birini ldrmştk.

Biz yanlarından geçerken başları hep birlikte dönüyor, her hareketimizi izliyorlardı. Tıpkı daha önce olduğu gibi, hareketleri sanki koreografi yapılmış gibi senkronize edilmişti.

"Pari," diye fısıldadım ona, "onları görebiliyor musun?"

Yan tarafa baktı. "Gri bir sis görüyorum, tıpkı diğer hayaletler gibi."

Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun. Pari'nin görebildiği tek şey bu olsaydı, sıradan bir insan hiçbir şey göremezdi.

"Bu onlardan biri mi?" diye sordu telaşla.

"Hayır. Beş kişiler ve çoktan bu uçağa geçtiler."

Biz kaçarken bir grup hastane çalışanı baygın çalışanları kontrol etmek için aceleyle yanımızdan geçti. Sedyeden bir battaniye aldım. Reyes Misery'nin vitesini değiştirirken battaniyeyi karnına bastırdım. Neredeyse benimle tartışacaktı ama kaşlarımı çattım, onun yerine elimi tuttu ve tutmama yardım etti.

Sessizlik içinde eve döndük. şaşkın bir sessizlik. Eğer Gölge iblislerinden sadece biri Reyes'i, nam-ı diğer Tanrı Rey'azikeen'i alt edebiliyorsa, onlardan oluşan koca bir boyutu durdurmak için ne kadar şansımız vardı?

6

Kahveden daha fazla ama kokainden daha az bir şeye ihtiyacım var.

-MEME

Döndüğümüzde Gemma'ya odasını gösterdim, böylece kendine gelebilecekti. Hâlâ heyecandan titriyordu.

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" Ceketini çıkarırken sordum.

Karyolaya birlikte oturduk, çünkü bu odalarda oturacak başka yer yoktu. Reyes onlara temel ihtiyaçlarını karşılamıştı, tabiri caizse geçici bir karargâh. Ve Reyes'in üç günlük zaman sınırı hesapları gerçekleşirse kesinlikle geçici olacaktı.

Ki bu ne kadar kötü bir şeydi? Onun üç gününü görüp beş gün büyütmeyi düşünmüştüm. Tanrı'nın altı günde ne yaptığına baksana. Reyes'in yarattığı şeyi dünyanın bizim tarafımızdaki sekiz dönüşüyle yok edebilirdik.

Gerçekten bir kıyametle mi karşı karşıyaydık? İş o noktaya gelir miydi? Bir zombi kıyameti hayal ettiğimde, her zaman hayatta kalanlardan biri olmuşumdur. Sanırım çoğu insan kendini bu şekilde düşünüyordu. Alternatif ölümdü. Ya da daha kötüsü, zombi saçı. Kimse bunu istemezdi.

Gemma karyolaya yerleşti ve narin omzunu silkti, sarı saçlarının uçları karyolanın üzerinde gezindi. Kristal mavisi gözlerinden biri saldırıda kararmıştı ve bir yanağında birkaç çizik vardı. Yaşadıkları için yüreğimdeki acıyı bastırdım. Şimdi zamanı değildi.

"Carolyn haftalık randevusu için geldi," diye söze başladı, bakışları anılara dalmıştı, "ama üzgün görünüyordu. Tedirgindi. Carolyn tanıdığım en tatlı kadındı. Bir sürü sorunu vardı ama kimin yok ki? Ona biraz erken geldiğini söyledim ve ceketimi asmak için ofisime gittiğimde çığlık atmaya başladı ve beni yere düşürdü. Hiç beklenmedik bir şeydi." Tırnaklarını avuçlarının içine bastırdı, üzgün olduğunda her zaman yaptığı bir şeydi bu.

Sırtını okşadım. "Özür dilerim tatlım."

"Hayır, ben sadece Enfekte olanlardan hiçbirini görmemiştim. Hiçbir şeyden şüphelenmedim." Bakışlarını indirdi, duruşu bozuldu. "Çok aptalım, Charley. O zavallı kadının hasta olduğunu fark etmemiştim. Yardımına ihtiyacı vardı."

"Aptal değilsin."

"Hayır mı?" Ayağ a kalktı ve volta atmaya başladı. "Biliyor olmalıydın. Bu işlerde çok iyisin. Benim profesyonel olmam gerekiyordu ama sen insanlarla her zaman benden çok daha iyiydin. Onları çok iyi okuyabiliyordun."

Kıkırdadım. "Gem, insanları okuyabiliyorum çünkü içlerinden geçen duyguları tam anlamıyla hissedebiliyorum. Hile yapıyorum. Ben bir

Hilekâr," diye ekledim, sözlerim onun şüphelerini yatıştırmakta başarısız olunca. "Ve bir balkabağı yiyicisi."

Sonunda volta atmayı bıraktı ve ağzının yüzünde genişlemesine izin verdi. O kadar güzeldi ki. Benim aksime o bir model, aktris ya da porno yıldızı olabilirdi. Ben de bir porno yıldızı olabilirdim ama o mecbur olmadığı halde insanlara yardım etmeyi seçti.

Kaderim hakkında çok az söz hakkım vardı. Dünya için değiştirebileceğimden değil. Göksel bagajım olmasaydı, Reyes, Beep, Artemis, Angel ya da çılgın, harika hayatımdaki diğer çevre birimlerinden hiçbirine sahip olamazdım.

"Bayılmışım," dedi tekrar yanıma otururken. "Nasıl öldüğünü bile bilmiyorum."

Hüzün yine kalbimi sıkıştırdı. "Sanırım biliyorum, ama şu anda önemli olan bu değil. O huzur içinde."

Gemma başını salladı, sonra boğazını temizledi ve sanki söyleyeceği şey için kendini hazırlıyordu. Derin bir nefes aldı ve "Çok üzgünüm Charley," dedi.

"Pijamamın ayaklarını kestiğin ve neredeyse ayak parmaklarımı donarak kaybettiğim gece için mi?" Bunu hiç atlatamamıştım.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Birincisi, Ağustos'un ortasıydı ve ikincisi, sen onlardan büyümüştün. Seni boğuyorlardı. Ama hayır. Geçen sefer seni terk ettiğim için özür dilerim. Hayatına, her gün yaptığın şeylere daha fazla dahil olmaya çalışıyordum ve korkup kaçtım."

Özür dileme ihtiyacı duymasına şaşırarak gözlerimi kırptım. "Gem, özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Benim dünyam zayıflara göre değil."

ve sen hayatın boyunca bunun bir parçası olmak zorunda kaldın. Tüm bunlardan uzaklaşmak istediğin için seni zerre kadar suçlamıyorum."

"Seviyorum." İtirafla birlikte nefesi kesildi. "Senin ne olduğunu, hem hayatta olan hem de ölmüş olan insanlara nasıl yardım ettiğini uzun zamandır biliyordum. Bunun ne kadar özel olduğunu biliyor musun? Ne kadar özel olduğunu?"

Koluna vurdum. "Dur. Yüzümü kızartacaksın."

"Bu," dedi, manikürlü parmağıyla beni göstererek ve başını sallayarak. "İşte ben de bundan bahsediyorum. Tüm bu yeteneklere, tüm bu armağanlara sahipsin ve sanki her gün oluyormuş gibi hepsini olağan karşılıyorsun."

"Benim için öyle sanırım. Başka hiçbir şey bilmedim."

"Yine de hiç şikayet etmiyorsun."

Birden rahatsız olarak yer değiştirdim. "Asla demezdim. Beni Marmelat'ta duymalıydın. Aman Tanrım, şu zavallı Wraithler. Her seferinde onlarca yıl beni dinlemek zorunda kalıyorlar. Ben gittiğimde herhangi birinin hala akli başında olması mucize. Doğaüstü bir varlık olsun ya da olmasın, herhangi birini bir dizi zihinsel bozukluğun eşiğine getirmek için yüz yıl yeterlidir. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" Homurdandım ve ona dirsek attım ama o ağzı açık bir şekilde bana baktı. Bunu çok sık yapardı.

"Yüz yıl mı? Ne demek istiyorsun?"

Oops. Kardeşimin bilmesine gerek olmayan bazı şeyler vardı.

"Hayır, sadece mecazi anlamda s ö y l e d i m . Eskiden seni yüzünün ortasından bıçaklayacağımı söylediğimde olduğu gibi.

yüz kere. Bunu gerçekten asla yapmazdım. Yüz kere bile."

Gözlerini kıstı, ben de bu fırsatı değerlendirerek kız kardeşimle neden bu kadar uzun süre aynı odada oturduğumun özüne inmeye çalıştım. "Sana ilk başta biraz tuhaf gelebilecek bir şey soracağım."

Canlandı. "Vur."

"Bana doğduğum gece hastanede olduğunu söylemiştin."

Yüzündeki ifadeden böyle bir şey beklemediği anlaşılıyordu.

Rastgele bir soruydu ama başını eğdi, geçmişini düşündü. "Öyleydim. Bob Amca beni aldı ve sonsuza kadar bekleme odasında oturduk, bekleme odası denildiğini biliyorum ama bir bebeğin doğmasını beklemek çok zordur. Saatlerce orada kaldık."

Kaşlarımı çattım. "Saatler mi? Gerçekten mi?" Bob Amca neden o sırada sadece dört yaşında olan Gemma'yı saatlerce beklemesi için hastaneye götürsün ki? "Belki annem seni orada istemiştir?"

Omuz silkti. "Olabilir. Sadece otomatların heyecanı geçtikten sonra çok sıkıldığımı hatırlıyorum. Sonra da uyuyakaldım."

"Otomatlarla aşk-nefret ilişkim var." "Çok parlaklar," dedi.

"Ve çok güzel şeyler var içeride."

Ona bakakaldım. "Gemma Vi Davidson, birbirimize bu kadar benzediğimizi bilmiyordum."

"Ancak Ben değil a doğaüstü varlık ile
ÇILGIN

diğer dünya becerileri."

"Doğru. Şey, bunun dışında."

"Neden o geceyi soruyorsun?"

Neredeyse gerçeği söylemeyecektim ama bana karşı o kadar dürüsttü ki, Marmelat ve arayışım hakkındaki gerçeği söylemeye karar verdim. "Pekâlâ, tüm kartlar masada. Başka bir boyuttaydım ve orada yüz yıl gibi gelse de, burada Dünya'da sadece on gün geçirdim. Ama önemli olan bu değil. Önemli olan misafirim olması."

Göz kapakları mükemmel bir daire oluşturuyordu.

"Bu Wraithler vardı ve ilk yirmi yıldan sonra çok arkadaş canlısıydılar. Ama benim hakkımda bir şeyler biliyorlardı. Durugörülerini vardı. Ve telepatik. Ve kâhinler. Her neyse, enfeksiyonla ilgili olan tüm bu şeyler? Doğaüstü. Wraithler beni bu konuda uyardılar ve bunu nasıl durduracağımı bulmak için anneme gerçekten ne olduğunu bulmam gerektiğini söylediler."

Arayı kapatması için Duraklat düğmesine bastım. Uzun, çok uzun bir süre baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Tamam. Seninleyim. Bunu yapabilirim. Kaçmayacağım. Gördün mü?" Vanna White gibi yaptı, kendini işaret etti. "Bu benim kaçmayışım."

"Şu haline bak." Sırtını sıvazladım, içimde gurur kabarıyordu. Ya da bir kıkırdama nöbeti. Bunu söylemek zordu. "Kimse sana korkak kedi diyemez. Artık."

"Ama bekle." Yüzü daha da ciddileşti. "Annem hakkında ne demek istediler? Doğum sırasında öldü, değil mi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Benim de öğrenmem gereken bu. Ama olağandışı bir şey hatırlamıyorsan-"

"Şey, bayıldım."

"Doğru. Bob Amca seni koridorda buldu. Buna neyin yol açtığını hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Ve denedim. Otomattan aldığım şekere hücum ve ardından gelen çöküşten sonra hiçbir şey hatırlayamıyorum. Ta ki Bob Amca beni hemşire odasının önündeki koridorda kollarına alana kadar."

"Bekle, Bob Amca seni hemşire odasının önünde mi buldu? Orada hiç hemşire yok muydu?"

Gözlerini kıstı, geçmişi düşündü. "Hayır. Sanmıyorum. Belki de hepsi anneme yardım ediyordu."

"Belki." Bir süre arkama yaslandım, sonra ayağa fırladım. "Bırakayım da yatmak için hazırlan."

"Yatmaya hazır mısın? Bana vurursan uyuyamam."

Güldüm. "Tamam, arkadaş istersen ortak alanda olacağız."

"Birazdan orada olurum."

Başımı salladım ve gitmeye başladım ama ona geri döndüm. "Yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Bir plan yapmaya çalışacağız. Her şey çok doğaüstü olacak."

"Hayır, ben iyiyim. Şu andan itibaren tamamen senin yanındayım." Ona en iyi, en cilalı gülümsememi verdim ve bir Kurabiye aramaya çıktım. *Kurabiye*. Tek ve biricik Cookie Kowalski Davidson. Yolda Pari adında bir otostopçuyu arabama aldım ve Cookie'yi ortak salonda buldum. Başka ne diyeceğimi bilemedim. Oturma odası pek uymadı. Ve oturma odası, ofis, mutfak ve yemek alanı. çok uzundu.

"Quentin geri döndü mü?" Ona sordum.

Bir çıktıyı inceliyordu ve Pari ile ben içeri girdiğimizde başladı.

"Evet. Kız kardeşin nasıl? Oh, hey, Pari."

Pari ofis kanepesinde bir yer talep etti. Kanep konfordan çok dayanıklılık için yapılmıştı. "Hey, Cook."

"O iyi olacak," dedim ve Bunn'a doğru ilerledim.

"Güzel. Quentin ve Amber o değerli küçük çocukla oynuyorlar." Bunu sanki onu görebiliyormuş gibi söyledi. Ona döndüğümde, kahve fincanı dudaklarımın ucundaydı, yaptığı işi bıraktı ve endişeli anne yüzüyle beni kıstırdı. "O iyi olacak mı? O tatlı bebek? Nasıl öldü?"

"O iyi olacak, tatlım. Bilmiyorum ama Q&A Investigations iş başında. Bir yolunu bulacaklardır."

Yüzünde hayalet gibi bir gülümseme belirdi. Q&A Investigations, Quentin ve Amber'ın kendilerine ait özel dedektiflik bürosuydu. Ben Samanyolu'ndan kovulmadan önce bir çalışanları bile vardı. Adı Petaluma'ydı. Ona neyle ödeme yaptıklarından emin değildim. İkisi de onlara defalarca söylediğim şeyi yapmadı: saçlarını kesip iş bulmalarını. Bu bazen verebileceğim en iyi tavsiyeydi. "Zaten ölmüş bir cesedi nasıl bulursunuz?" ya da "Bir şüphelinin telefonunu yasal olarak dinleyebilir miyiz?" gibi sorularla karşılaştığımızda bile bu tavsiye işe yarıyordu. Özel dedektiflik işi çok karmaşıktı.

Ana giriş kapısı açıldı ve hepimiz döndüğümüzde Garrett ve Bob Amca'nın odaya girdiğini gördük. Bob amcam. Beni fiilen büyüüttüğünü söylemekten hoşlanan ama daha çok aileyi utandıran o amcaya benzeyen adam.

Baskin-Robbins'te ekstra tekilalı çikolatalı dondurma sipariş etmeye çalışmak ya da kutsal etkinliğe Karamel adında bir striptizci getirdiği için Noel yemeğinde büyük tartışmaya neden olmak.

Üvey annem bunu yapmasından nefret ederdi. Tanrım, onu severdim.

"Pekâla, bu sürpriz de ne?" diye sordu Cookie, odada başka insanların, yani benim olduğumu fark etmeden önce.

Taşıdığı kol dolusu dosyayı bir sandalyenin üzerine bıraktı ve kollarını açtı. Kahve fincanımı bıraktım ve onun tarafından yutulmak için aceleyle yanına gittim.

"Charley," dedi, o kadar sert sıkıyordu ki iim dışıma dönüşecek diye endişelendim. Ve bunun her santimetrekaresine bayıldım. "ok endişelendik. Reyes kendini kaybetmiş durumda."

"Kendi başına kalabilir. Ben de oradaydım. Olmak için harika bir yer. Sıcak. Bir sürü gölge var. Oh, hey, Reyes," dedim kocama, laf kalabalığıma girdiğinde. Her adımımda biraz daha yaklaştığını hissedebildiğim için alaycı bir şekilde konuşuyordum.

Neyse ki ortalama bir Shade-demon kazazedesinden çok daha hızlı iyileştik. Tişrtnn altına bandaj takmıştı. Bu noktada iki şeye şkrediyordum: gerçekten bandajlardı ve koli bandı değillerdi ve onlara uzun süre ihtiyaç olmayacaktı.

G-man'e, nam-ı diğer Garrett'a da hızlıca sarıldım ve yaşama sebebim olan fincanıma geri döndüm.

Bob Amca getirdiği dosyaları aldı ve metal masanın üzerine fırlattı. "Vaka üstüne vaka. İnsanlar deliriyor. Kendilerini sakatlıyorlar. Aile üyelerine saldırıyorlar. Bu gerçekten bir enfeksiyon mu, yoksa başka bir şey mi?" Başka kimse cevap vermeyince masaya oturdum ve şöyle dedim,

"Bu başka bir şey."

Reyes yanıma oturduğunda utanç yanaklarımı ısıttı. Cookie, Garrett ve Pari dikdörtgenin diğerk tarafındaki sandalyeleri çektiler. Omzumun üzerinden baktım. Gemma bile bize katılmıştı. En uçta otururken ona güven verici bir şekilde gülümsedim.

"Bir cehennem boyutu açtık, Bob Amca." Bana ters ters bakınca, "Bilerek değil" diye ekledim.

"Yani, bu doğru mu?" Arkasını döndü ve sakallı çenesini ovuşturdu. Uzun bir süre sonra, "Bununla kaptana nasıl gidebilirim?" diye sordu.

"Yüzbaşı Eckert düşündüğünüzden daha fazlasını anlıyor." Yüzbaşı ve ben bir süre önce bir karşılaşma yaşamıştık. Adam doğaüstü alem hakkında çok şey biliyordu. Kesinlikle çoğundan daha fazla.

"Ama bir cehennem boyutu?" diye sordu.

Reyes, "Bunu tam olarak bu kelimelerle ifade edebileceğimden emin değilim," dedi.

Ben de kabul ettim. "Ona söylesen bile Ubie, yapabileceğibir şey yok. Üzerinde çalışıyoruz. Bu arada, ne oluyor Reyes?" Ona en kızgın yüz ifademi gösterdim. "Bu şeyler neden bu kadar güçlü?"

Çaresizlik içinde ellerini açtı. "Bir tanrıyı barındıracak boyutu yaratıyordum. Güçlü olmaları gerekiyordu."

"Bekle, hangi tanrı?" Gemma sordu. Reyes ve ben ona döndük.

"Ben," dedim. "Benim için inşa ediyordu. Bir nevi. Uzun lafın kısıası, sadece benim için yaptığını sanıyordu. Kardeşi onu kandırmış." Başımı kaldırıp ona baktım, tüm bu durumun acısını inkâr edemiyordum. "Benden gerçekten nefret ediyor olmalısın."

"Dutch," dedi, sesi alçaktı. "Kızgındım ve kafam karışmıştı. Bana ihanet ettiğini düşündüm."

Ortamı yumuşatmaya çalışarak, "Geçmişte oldukça kötü niyetli bir ilişkimiz vardı," dedim.

"Yapma," dedi usulca, bakışlarını kaçırarak, ama gözlerindeki acıyı görmeden önce değil.

İrkildim. İstismarcı bir ilişkiden anlayan biri varsa o da kocamdı. Onu yetiştiren canavar, akla gelebilecek her türlü zihin ve beden ihlalini gerçekleştirmişti. Ve ben burada taciz içeren ilişkilerden bahsediyordum.

Lanetimi geri çektim. "Reyes-"

"Başka ne biliyoruz?" diye sordu konuyu değiştirerek.

O haklıydı. Fileto yapacak daha büyük balıklarımız vardı. "Adamlarınız kurbanları birbirine bağlayacak bir şey fark etti mi? Coğrafya dışında herhangi bir bağlantı?"

"Hiçbir şey yok," dedi Bob Amca. "CDC bile bunu araştırıyor. Onlar da elleri boş döndüler. En azından bu, neden gerçekten bir virüs bulamadıklarını açıklıyor."

"Hâlâ o yöne mi bakıyorlar?" Cookie sordu. "Evet, ama aynı zamanda olası çevresel etkilere de bakıyorlar. neden olur."

"Reyes," dedim, asıl konuya dönerek, "bu kurbanları birbirine bağlayan bir şey olup olmadığını gerçekten bilmek istiyorum. Bizim göremediğimiz bir şey."

"Aklınızda özel bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır, ama daha önce de oldu. İki ayrı olayda, soruşturmalarımızın kurbanları doğaüstü alemi görebildiler."

Bir elini yakışıklı yüzünde gezdirdi. "Sanırım olabilir, ama çok fazla var. Perdenin arkasını görebilen çok fazla insan yok."

"Doğru, ama yine de bir bağlantı olabilir. Hiç aklımıza gelmeyen bir şey. Hiç aklımıza gelmeyecek bir şey."

"Nasıl öğrenmemizi öneriyorsun?" Garrett sordu.

İşte soru buydu. Kocama baktım. "Eğer güvenli olduğunu düşünüyorsan Reyes, Angel'ı Gölge'ye göndermek istiyorum. İblisler onun peşinden gider mi?"

"Neden böyle bir şey yaptıklarını bilmiyorum. Karşı tarafa geçmelerine yardım edemez ve asıl amaçları da bu gibi görünüyor."

"Ben içeri giriyorum," dedi Oş, Pari'nin yanındaki sandalyede cisimlenerek.

Kendine özgü siyah silindir şapkasını ve pardösüsünü giydi.

Pari, Cookie ve Gemma, her biri kendine özgü bir şekilde zıpladı.

Cookie sandalyesinden fırladı, sonra kendini tuttu ve tekrar yerine oturdu.

Gemma dengesini kaybetti ve devrildi. Kendini sandalyesine geri sürükledikten sonra bana bir başparmak işareti yaptı.

Pari göğsünü tuttu ve küfretti. Şaşırtıcı bir durum karşısında Pari'ye özgü bir tepkiydi bu. "Lanet olsun." Yelpaze yaptı

kendisi. "Bu harikaydı."

En çekici orantısız sırtışıyla gözlerini kamaştırdı. Kız da nazlı omzunun üstünden bir bakışla karşılık verdi.

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Beşiği soyuyorsun, değil mi?"

"Özür dilerim," dedi Pari, bize dönerek.

"Onunla konuşuyordum. Göründüğünden biraz daha yaşlı. Ve cevabım hayır."

Oş sırtışını benim üzerimde denedi. "Bu bir soru değildi şekerim." İşe yaramadı. Yaradı ama... "Cevabım hâlâ hayır."

Öfkelendi. "Bakın, bunu durdurmak zorundayız. Beep, şuradaki Kaptan Dimwit sayesinde tehlikede." Reyes'e doğru işaret etti.

"Osh, yeterince kötü hissediyor." "Hayır, hissettiğini sanmıyorum."

Reyes ayağa kalktı. Osh hemen onu takip etti. Ve aylık bir saat süren bakışmalar başladı.

Ciddi misin? Buna geri mi döndük?

"Çocuklar!" Ellerimi havaya kaldırarak bağırdım. "Ben yokken tam olarak ne oldu?"

"Neden aptal kocana sormuyorsun?"

"Oş," diye uyardım, sonra yıllar önce kalbimi kaçıran adama döndüm. "Reyes, neden bahsediyor bu?"

"Lanet olsun, anlamıyor," dedi gizemli bir şekilde. Harika. O gecelerden biri olacaktı.

"Umurumda değil. Saçmalamayı kesin çocuklar. Bu konuda birbirimize destek olmalıyız."

Oş hışımla yerine oturdu.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum Osh, tüm bu olanlar benim hatam, Reyes'in değil."

Reyes, "Hayır, değil," dedi.

Onu görmezden geldim. "Ve üç günümüz var. Sidik yarışı için vaktimiz yok. Osh, Shade iblisleri bölgelerini işgal etmemizden hoşlanmadı. Seni oraya göndermeyeceğim."

Tartışmaya başlamadan önce gözlerimi kapattım ve Angel.

"Zamanı gelmişti *pendeja*," dedi yanımda belirlediğinde. "Neredeydin lan sen?"

Sandalyemden fırladım ve ona sarıldım. O da bana sarıldı, sırık gibi kollarıyla beni sımsıkı kavradı.

Angel doksanlı yıllarda ölmüş on üç yaşında bir çocuk suçluydu. Alnına kırmızı bir bandana takmıştı. Kirli bir A kesim tişört üst yarısını, kalçalarından kaymak üzere olan bol kot pantolon da alt yarısını örtüyordu. Herhangi bir tetikçinin gurur duyacağı bir çete üyesi. O gür, siyah saçları, tarçın rengi teni ve her kızın uğruna sağ böbreğini verebileceği kirpiklere sahip parlak kahverengi gözleri özlemiştim. Hiç adil değil.

Her zamanki haline dönmeden önce onu kabul etmem için bana bir dakika verdi. Ağzı kulağıma gelene kadar başını eğdi. "Gelirken bir depo gördüm. *Mira*. Kontrol edebiliriz, değil mi? Sadece sen ve ben. Sen çıplakken. Ben de seni çıplak izlerim."

Güldüm ve şeftali tüyleriyle kaplı yanağına birkaç küçük öpücük kondurdum. Angel, göksel bir varlığın uygunsuz davranışlarından dolayı ceza almadan Angel olamazdı.

Oş, kocamı kışkırtarak, "Karıyla senden daha fazla hareket ediyor," dedi.

Gözlerimi devirdim, sonra da onu uyaran bir bakış fırlattım.

"Otur," dedim Angel'a, ben Reyes'in kucağına otururken ona sandalyemi uzattım. Ve hayır, Osh'a doğru attığı sırtışı kaçırmadım.

Angel odayı taradı, kendisini görebilenleri selamladı, göremeyenleri ise görmezden geldi. Envanterini çıkardıktan sonra bana döndü, yüzü endişe doluydu.

"Ben iyiyim," dedim başımı sallayarak.

"Ne arıyorum?" diye sordu, elindekini bırakarak. Onu nereye gönderdiğimi zaten biliyordu.

"Kurbanların ortak noktası olabilecek herhangi bir şey. Gölge iblisleri neden onları hedef alıyor? Tamamen tesadüfi olabilir ama değilse de bilmemiz gerek."

Odadaki bazıları için tek taraflı bir konuşma yapıyordum, ancak oradaki herkes anlayacak kadar uzun süredir ekipteydi.

Garrett daha sonra Ubie'ye hitaben konuştu. "Bize isimlerin bir listesini verebilir misin?"

Dosyaları karıştırdı ve aradığı dosyayı buldu. arıyorum. "Sürekli güncelleniyor, ama işte ne

Şu ana k a d a r elimizde. Elimize ulaştıkça size güncel listeler gönderebilirim."

"Teşekkürler." Garrett dosyayı ondan aldı ve isimleri okudu.

"Göze çarpan bir şey var mı?" Ben sordum.

"Hemen değil. Biraz kontrol edeceğim."

"Teşekkürler." Silindir şapkalı asık suratlı köle iblise doğru döndüm. "Osh, Angel buradayken-"

"Bip görevindeyim."

"Evet. Teşekkür ederim."

Şapkasını eğdi ve ortadan kayboldu.

"Cidden," dedi Pari, "bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey."

"Aşçı, Pari'nin bakmanı istediği bir şey var. Bir isim."

"Gerçekten mi?" Cookie bakışlarını başka bir yere çevirerek

Oş da en az Pari kadar etkilenmişti.

Kız kardeşime döndüm. "Gemma, biraz dinlenmeni istiyorum."

"Bunu çok sık yapıyor mu?" diye sordu Oş'un boş sandalyesini göstererek.

Hepsini kaybetmiştim.

7

Kahve, "kimseyi öldürmedim" çizgimi korumama yardımcı oluyor.

-T-SHIRT

Çete işe giderken, ben de Ubie'ye doğru yürüdüm. Kahvemi ısıttım, sonra Ubie'ye doğru yürüdüm.

"**N a s ı l s ı n ?**" Klasörleri düzeltirken ona sordum.

"Ben iyiyim, balkabağım. Sen nasılsın?" "Fan-freaking-tastic.

Çoğunlukla tastik."

Gözlerini kaçırdı, aniden rahatsız olmuştu. "Charley, Cookie için, Amber için yaptıklarını ... Sana borcumu asla ödeyemem."

"Elbette alabilirsin. Peşinatsız taksit kabul ediyorum ama kredi kontrolü yapmam gerekecek. Ben dolandırıcı değilim."

Durdu ve tüm dikkatini bana verdi. "Ne yapar bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

Yumuşak bir kıkırdamayla yerine oturdu, ben de onun hafif ruh halinden faydalandım.

"Size tuhaf bir sorum var."

"Demek gerçekten döndün." Gözleri neşeyle parlıyordu.

Eline vurdum. Beni şaşırtarak elini yakaladı ve parmaklarımı onunkilere geçirdi. Hayatım boyunca yanımda olmuştu. Kimse benimle ne yapacağını bilmezken, her zaman Ubie'ye güvenebilirdim.

"Tamam, bu size garip gelebilir ama ben doğduğumda Gemma ile birlikte hastanedeydiniz, değil mi?"

Kaşları birbirine kaydı, nereye gittiğimi merak ediyordu. "Öyleydim."

"Olağandışı bir şey hatırlıyor musun?"

"Annenin ölümü dışında mı?"

Bir iğne ucu kadar acı varlığımın merkezine saplandı. Görmezden geldim. "Evet, bunun dışında. Şüpheli bir şey oldu mu?"

Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Hayır. Hatırladığım kadarıyla hayır." Ellerini yavaşça ellerimden çekti ve arkasına yaslandı. "Ama anlamalısın balkabağım, o zamanlar tek düşündüğüm dedektif olmak ve seksti. Ve bu sırayla olması da gerekmiyordu."

Annemin ölümünün yirmi sekiz yıl sonra dünyayı ele geçiren cehennem boyutuyla ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışırken zihnim o kadar hızlı çalışıyordu ki neredeyse kaçıırıyordum.

Neredeyse.

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. "Peki ya babam? Olağandışı bir şeyden bahsetti mi? Cinayetten şüphelendi mi? Araştırdı mı?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla hayır."

Kürek kemiklerimi sandalyemin arkasına dayadım ve kollarımı kavuşturdum. Onu yanlış tanımış olmalıyım. Garip ama değil

tamamen sıra dışıydı. Duygular sınırlı değildi. Aldatıcı olabilirlerdi. Belki de annemin ölümüne tahmin ettiğimden daha fazla üzölmüştü.

"Peki ya Gemma bayıldığında?"

"Evet," dedi bir elini gür saçlarında gezdirerek, "onu koridorda, hemşire odasının yanında buldum. Onu kontrol ettiler ama bir şeyi yoktu."

"Ve neden bayıldığına dair bir fikriniz yok mu?"

"Hayır." Dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı ve ben de varlığımın her zerresiyle Bob amcamın, öz babam kadar sevdiğim adamın yüzüme karşı yalan söylediği gerçeğine verdiğim tepkiyi bastırmak için savaştım.

Sersemlemiş bir halde orada oturuyordum. Reyes içimdeki adrenalin patlamasını hissetmiş olmalı. Yanıma geldi ve ikimize de baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Harika," dedim zıplayarak. "Eğer bir şey hatırlarsan bana haber verir misin?"

"Tabii ki." O da ayağa kalktı ve bana bir kez daha sarıldı, az önce söylediği yalan, bu geceki üçüncü yalanı, başımın tepesinden ayak parmaklarımin ucuna kadar içimi titretmeye devam ediyordu.

Eğer biri bana "Hey, Charley, bu gece dünyada olacağını düşündüğün en son şey nedir?" diye sorsaydı. "Amcamın bana yalan söylemesi" derdim.

Bana hiç yalan söylemedi. Babam günde en az iki kez yalan söylerdi, çoğu zaman da evlendiği ve benden nefret eden kadın söz konusu olduğunda duygularımı incitmemek için nafile bir çaba gösterirdi, ama bu adam? Bu harika adam? Asla.

Yine de orada duruyorduk, yalan aramıza sıkışmıştı.

"Teşekkürler Bob Amca," dedim gülümsemeye zorlayarak. "Ne zaman istersen, ufaklık."

Bob Amca karısına yıpranmış masasında katılırken, Reyes öpüşmeye ilgi duyuyormuş gibi yaptı ve yüzü benimkinden santimetrelerce uzağa gelene kadar eğildi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı ağzıma karşı.

Hâlâ sersemlemiş bir halde gözyaşlarıma hâkim olamadım ve fısıldayarak cevap verdim: "Amcam annemin ölümü hakkında bana yalan söyledi."

Reyes'in şaşkınlığı da benimki kadar belirgindi. Başını eğdi. Ama ben usulca başımı salladım. Bunu daha sonra yalnız kaldığımızda tartışırdık ama ne kadar denesem de amcamın neden yalan söylediğine dair mantıklı bir açıklama getiremiyordum. Eğer bir cinayetten şüphelenseydi, kesinlikle bunun peşine düşerdi. Ama . . .

Düşüncelerimin beni nereye götürdüğünü anlamakta güçlük çekiyordum ama bu, Bob Amca bir şeyler biliyorsa bile bana neden doğruyu söylemediğini açıklıyordu. Babamdan bir şekilde şüphelenmiş miydi? Belki de şüpheleniyordu ama hiçbir şey kanıtlayamadığı için bunu gizli tutuyordu.

Yine de bu düşünce akıl almazdı. Babam annemi severdi. Onun hakkında her konuştuğunda bu sevgiyi hissederdim, gerçi bu nadiren olurdu. Ama Ubie başka ne saklıyor olabilirdi?

Sonra tekrar, belki de bendim. Belki de beni suçluyordu ve ben bu onaylamamayı bir aldatmaca olarak okuyordum. Pek olası değildi ama Ubie de bana yalan söylemiyordu. Özellikle de annemin ölümü hakkında.

Reyes, beynim senaryo üzerine senaryo üretirken beni izledi ve "Daha fazlasını öğrenmeden hemen bir sonuca varma," dedi.

"Yapmayacağım," diye söz verdim.

Ve neyse ki, ben bu sözümü bozmadan önce, küçük bir çocuk metal bir dolabın arkasından dışarı baktı.

"İşte buradasın," dedi Amber, çocuğun yanına gizlice yaklaşıp kaburgalarını gıdıklayarak. Ya da kaburgalarını gıdıklıyormuş gibi yapıyordu, çünkü o cisimsizdi ve kendisi değildi.

Ama yine de güldü ve yana sıçrayarak sonunda kendini bana gösterdi. Dağınık kahverengi saçları ve buna uygun kocaman gözleri vardı ve üzerinde sadece bir çift boxer şort ve düz beyaz bir tişört vardı.

Temkinli bir adım daha yaklaştım. "Görüyorum ki ikiniz iyi anlaşıyorsunuz."

Quentin arkasından yaklaşıırken Amber başıyla onayladı. O da

Beni kucaklayarak ısıtmadan önce bana o parlak gülümsemesini gösterdi.

"Nasılsınız?" Beni bıraktığında sordum, işaret dilimi yüz yıldır kullanmadığım için sadece biraz paslanmışım. Quentin doğuştan sağırdı ve hafta içi çoğu gün Santa Fe'deki New Mexico Sağırlar Okulu'nda kalıyordu ama bu özel bir durumdu, bu yüzden Cookie onu okuldan almıştı. Tabii ki kız kardeşlerin izniyle. Hafta sonları Albuquerque'deki bir manastırda, en iyi arkadaşlarımdan bir diğeri olan Rahibe Mary Elizabeth ile birlikte yaşıyordu.

Bir omzunu kaldırdı ve "Güzel" dedi. Sonra mavi gözleri ışıldayarak tamam anlamına gelen ana akım jestini ekledi

düşük ışıktı. "Sen mi?"

"Dünya'ya döndüğüm için daha iyiyim."

Amber küçük çocuğu ortak alanda kovalarken o da gülüyordu.

"Çok tatlı," dedi Quentin.

"Çok sevimli," diye katıldım. "Reyes herkesi dışarı çıkardı mı?"

Başını salladı ve dramatik bir hareketle "Nihayet" dedi. Görünüşe göre Reyes'in manastırdaki rahibeleri kendilerini şehir dışına uçurmasına izin vermeye ikna etmesi için Tanrı'nın bir lütfu gerekmişti. Başrahibe, işlerinin cehennem yaratıklarıyla yüz yüze gelmelerini gerektirdiği konusunda ısrar etti.

"Bu yaratıklar değil," demişti onlara. "Bu cehennem olmaz."

Çaresizlik içinde, eğer birkaç günlüğüne giderlerse manastırın tadilatı için büyük bir bağış yapmayı teklif etti.

Eğer sadık başrahibenin aklını çecek kadar büyükse, teklifin sonunda birkaç sıfır olmalıydı. Silahlarınıza sadık kalmak ve algılanan görevinizi yapmak bir şeydi, ama saçmalık noktasına kadar inatçı olmak başka bir şeydi. Manastırın, tüm eski binalar gibi, çok fazla bakıma ihtiyacı vardı.

"İyi misin?" Ona sordum.

Amber kıkırdayarak ve nefes nefese bize katılmak için yürüdü. "Evet," dedi.

Quentin'e yaklaştı, kolları birbirine değdi, parmakları birbirininkine sürtündü. Aralarındaki romantizm çok tatlıydı. Amber kendini ona o kadar adamıştı ki, Quentin de ona sırılsıklam aşıktı. Mükemmel bir eşleşmeydi.

Üç yaş farkına rağmen, ki bu ergenlik döneminde oldukça büyük bir olaydı.

Ama geleceklerini görmüştüm. Hayal gücümün bir uzantısı olarak kâhin değildim. Bu Amber'ın işiydi. Ama Beep Şeytan'la karşılaştığında hâlâ birlikte olacaklarına tanık olmuştum. Ve onun yanında savaşıyor olacaktı. Kaderde bir aşk varsa, o da onlarınki olacaktı.

Ama Quentin'e yemin etmiştim, kutsal olan her şey üzerine, on sekizinci yaş gününden önce ona dokunursa, derisini canlı canlı yüzecektim.

Bana inanmadı ama ben yine de yemin ettim.

"Bu küçük adam konusunda bize yardımcı olabilecek bir şey öğrendiniz mi?" Onlara aynı anda hem konuşup hem de işaret ederek sordum.

Onu yaklaştırmak umuduyla diz çöktüm ama o durduğu yerden, birkaç metre öteden bana baktı.

"Evet," dedi Amber. "Hastalandı. Tek hatırladığı bu. Ama adını biliyor."

"Öyle mi?" Ona en iyi Pazar gülümsememi verdim ama o bakmaya devam etti.

"Bu senin ışığın," dedi Amber. "Bunun hakkında ne düşüneceğinden emin değil."

"Ben Üzgünüm, Hon. I söz veriyorum
benim ışık o tamamen zararsız."

Bir adım daha yaklaştı, ihtiyatlı bir bakış atarak Reyes, arkasına yaslanmış, duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Bunu çok gördü. Şüphe bakışları. Ve şüphe. Ve şehvet. Çoğunlukla şehvet. Bakışların çoğu Thelma ve Louise'den geliyordu. Gözbebeklerim.

Amber ve Quentin kendilerini beton zemine bırakıp bağdaş kurarak oturdular, ben de onları takip ettim.

Başka bir adım.

"Adın ne senin?" Ona sordum.

"Meiko," diye cevap verdi Amber, o cevap vermeyince.

Yumuşak bir nefes çektim. "Bu benim en sevdiğim isim."

Bir adım daha.

"Meiko mu dedin?" Bob Amca odanın diğer ucundan sordu. Hem o hem de Cookie bizi izliyordu. "Bu isim tanıdık geliyor."

Ona baktım. "Bir davadan mı?" "Emin değilim. Biraz araştırayım."

"Teşekkürler Bob Amca." Meiko'ya dönüp baktım. "Sen Sana ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Başını salladı ve bir adım daha attı. Reyes'e dikkatli bir bakış daha attıktan sonra bize döndü, ellerini kaldırdı ve güldü.

Amber ve Quentin'e kaşlarımı kaldırarak soru sorduğumda Quentin gözlerini devirdi.

"Işığın. Kör edici. Senden fışkırıyor ve havada uçuşan kıvılcımlar gibi korlar yaratıyor."

"Şimşek böcekleri gibi," diye ekledi Amber.

"Ciddi misin?" Onlara sordum. "Bu kadar havalı mı?"

Amber homurdandı. "Dediğim gibi, sonunda tüm bu yaygaranın nedenini anlayabiliyorum."

"Kıvılcım saçıyorum. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Onu bir de kızginken görmelisin," dedi Reyes arkamdan.

"Bir şimşek fırtınası gibi."

Başımı çevirip ona baktım. "Yok artık. Asla o kadar havalı değilim."

Ağzının bir köşesi kalktı, ifadesi yumuşaktı. "Keşke görebilseydim."

Meiko'ya döndüğümde neredeyse üzerime geliyordu. Uzandı ve ışık parçacıklarını elleriyle yakalamaya çalıştı.

Onu korkutmak istemediğim için kıpırdamadan oturdum.

"Hasta olduğun için çok üzgünüm."

Tekrar güldü ve başımın üstüne uzandı. "Sorun yok."

Benimle konuştuğu için heyecanlandım ve devam ettim.

"Kaç yaşındasın?"

Beş parmağını kaldırdı.

"Vay canına. Annenin ve babanın isimlerini biliyor musun?" "Hayır." Büyülenmiş gibi elini yüzüme koydu,

Sonra diğerini, küçük ağız yakışıklı yüzünde genişleyerek.

"Sadece annem. Belinda Makayla Banks."

"Oh, bu harika. Mümkünse onunla temasa geçmek isterim."

Başını iki yana salladı. "Onu bulamazsın."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Kimse yapamaz."

"Bir şeyler bulmakta oldukça iyiyimdir." Üzüldü. "Fark etmez."

Cookie'ye doğru işaret ettim. "Belinda Makayla Banks."

"Belinda Banks?" Sandalyesinden kalktı. "Bu isimde bir kız kayboldu, kaç yıl oldu?"

"Oh, haklısın," dedi Ubie. Parmaklarını şıklatarak geçmişî hatırlamaya çalıştı. "Bu uzun zaman önceydi. Belki on yıl?"

"Hiç bulunamadı mı?" Onlara sordum.

"Hatırladığım kadarıyla hayır," dedi ve onay için Cookie'ye baktı. "Benim davam değildi ama bir ceset bulunduğunu sanmıyorum."

Hâlâ yüzümü tutarak yanaklarımı usulca okşadı. "Çünkü o bir kutunun içinde kilitli."

Sustum. Quentin soru sormak için Amber'ın omzuna dokundu.

Meiko'nun söylediklerini imzaladı ve sonra o da sustu.

Omurgama bir ürperti yayıldı. "Annen bir kutuda kilitli mi?" Cookie ve Bob Amca'nın iyiliği için söyledim.

Cookie keskin bir nefes çekti.

Meiko başını salladı. "Bizi orada saklıyor. Annem büyükannemin bizi aradığını söylüyor ama o bizi bulamasın diye kutuda saklıyor."

Ellerimi usulca onunkilerin üzerine koydum. "Tatlım, kutuda annenle birlikte başka kimse var mı?"

"Sadece kız kardeşim." Sanki beni sınıyormuş gibi çenemi usulca dürttü. "O daha büyük. Her şeyi bildiğini sanıyor."

Başımı hareket ettirmeden Cookie ve Bob Amca'ya baktım. "Onun bir kız kardeşi var."

Cookie'nin eli ağzının üzerinde düzleşti. Bob Amca şok halinin verdiği durgunluğu henüz atlatamamıştı.

"Cook, istihbarata ihtiyacım var."

"Özür dilerim. Aman Tanrım." Başını eğdi ve öfkeyle klavyesine vurdu.

Reyes vardı Basamaklı daha yakın, ama Yani Çok uzak, Meiko fark etmemişti.

Quentin omzuma dokundu, yüzü endişe doluydu. "Annesi ve kız kardeşi hâlâ hayatta olabilir."

I başını salladı ve tutulan yukarı a çift. çapraz Parmaklar.

"Tatlım, kız kardeşinin adı ne?"

"İlk Molly Makayla Banks." Gözlerini devirdi ve neredeyse gülümseyecektim. Sadece küçük bir kardeş.

"Evet!" Cookie tam bir eureka modunda konuştu. Ellerimi Meiko'nun yüzüne koydum.

Bana izin verdi.

"Belinda Makayla Banks on yıl önce bu Mart ayında bir arkadaşının evinden çıktıktan sonra kayboldu."

Konuşmayı bırakıp okumaya devam edince onu "Cook" diye dürttüm.

"Doğru, özür dilerim. Tatlım, on dört yaşındaydı. O yapmadı hiç çocuğum yok."

Isırdım ama yüz ifademi nötr tuttum. "Annen ve kız kardeşin iyi mi?"

Meiko omuz silkti, sonra ateşböceklerini yakalamak için zıplamaya geri döndü. "Evet, iyiler. Onlar iyi. Gerçi ablam benim patronum değil. Annem patronum."

Bob Amca bize doğru yürüdü. "Bu davanın kime ait olduğunu öğreneceğim ve bulabildiğim her şeyi toplayacağım."

"Teşekkürler, Ubie."

Meiko her sıçrayışında bir kelime haykırdı. "Bu! Bu! Bu kadar!

Eğlenceli!"

"Meiko," dedim, dikkatini tekrar bana çekmeye çalışarak. "Adamın adını biliyor musun?"

"Adam mı?" diye sordu, özellikle yüksek bir ışık kıvılcımına doğru zıplayarak.

"Anneni kaçıran adam mı? Onu kilitli tutan bir kutuda mı?"

"Tabii ki."

Ellerimi tekrar yüzüne koydum. Dikkatini tekrar bana çekmeye zorladım. "Bana ne olduğunu söyleyebilir misin? Adamın adını?"

"Sanırım, ama fark etmez."

"Yine de beni deneyebilir misin?"

Pes ederek ince omzunu kaldırdı. "Ben Reyes Alexander Farrow."

Çenesi yere düştüğünde aynı anda kocama döndüm.

8

"Kalk ve parla" olayını pek sevmem. Çoğu gün sadece kafein alıyorum ve en iyisini umuyorum.

-TAMPON ÇIKARTMASI

"On dört yaşındaki kızları kaçırıp kilitli kutularda mı tutuyorsun?" Amber Meiko'yu dinlenmesi için odasına götürdükten sonra ona sordum. Quentin, Amber'ın odasının hemen yanındaki kendi odasına gitti. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Meiko'nun uykuya ihtiyacı olmadığını fark etmeyeceğini ve onunla kalacağını umuyordum. Saat gece yarısını geçmişti. Çocukların z'lerine ihtiyaçları vardı.

Bob Amca ve Cookie de hâlâ neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. İnsan her gün kocasının bir kadını ve birkaç çocuğu on yıl boyunca bir kutuda kilitli tuttuğunu öğrenmiyor.

Reyes şok içinde masaya geri oturmuştu. "Bunu neden söylesin ki?"

"Hiçbir fikrim yok ama seni gördü. Senden pek hoşlanmasa da seni tanımadı."

Deadpan bir şey yaptı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyerek onun haklı tepkisini geçiştirdim. "Yani bu adam ne demek oluyor? Senin

İsim mi? Neden biri senin ismini kullansın ki?"

"Belki de bu bir tuzaktır," dedi Bob Amca. "Belki de birileri Reyes'in aklını başka şeylerden uzak tutmak için bu konuda endişelenmesini istiyordur."

"Kendi içimizde genişleyen bir cehennem boyutu gibi mi?" Reyes söyledi. "Bu o."

Başımı salladım. "Reyes, Lucifer bunu neden yapsın? Daha da önemlisi, bunu nasıl yapsın? Meiko gerçekten ölmüş gerçek bir çocuk. Lucifer sırf senin dikkatini dağıtmak için bir çocuğu öldürür mü?"

"*Kalp atışı* kelimesi *bir* şey ifade ediyor mu?"

"Doğru. Yapardı ama bu çok ayrıntılı bir tuzak olurdu. Her iki durumda da, neden ya da nasıl olduğu umurumda değil. Onları bulmamız gerek."

"Bu da tam olarak onun isteyeceği şey. Gölge'yi kapatmanın bir yolunu bulmak yerine dikkatimizi bu davaya vermemizi."

"İkisini de yapabilirim," dedim güc enerek. "İkisinde de harikayım. çoklu görev."

"Dutch, önceliklerimiz var."

"Evet, var. Roket'i bulma ihtiyacıma öncelik veriyorum."

Cookie canlandı. "Oh, iyi fikir. Bize annenin ölümünü anlatabilir."

"Aslında, Meiko'nun annesi ve kız kardeşinin hâlâ hayatta olup olmadığını bize söyleyebileceğini düşünüyordum."

"Oh, evet. O da var."

"Birisi" -kocama kaşlarımı çatarak baktım- "evini yerle bir ettiğinden beri nerede olduklarına dair bir fikriniz var mı?"

Reyes yüzünü buruşturdu. "Onu yeniden inşa edeceğim. Cehennem boyutunu kapattığımızda, onu yeniden inşa

edeceğim."

Çabalarım için kızgın bir bakış bekleyerek saçlarını karıştırdım. Onun yerine, mahcup bir omuz silkmeyele karşılaştım. Rocket ve Blue'nun yaşadığı terk edilmiş tımarhaneyi yerle bir ettiği için kendini gerçekten kötü hissediyordu. Bu beni olması gerekenden çok daha fazla mutlu etti.

"Şu anda nerede olduklarını biliyor musun?" Ona sordum.

"Rocket benimle hiçbir şey yapmayacağı için Osh onları buraya getirmek zorunda kaldı."

İçimden bir sevinç nefesi kaçtı. "Buradalar mı?"

Onaylarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Bunca zamandır burada mıydılar?"

Başka bir kaş.

Yumruklarımı kalbimin üzerinde tuttum ve koridorda ilerlemeye başlamadan önce "Bu harika" dedim. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark edene kadar yaklaşık otuz adım gitmiştim. Ona "Nereye gidiyorum?" diye bağırdım.

"Sonuna kadar ve merdivenlerden aşağı."

"Bir katımız daha mı var? Buraya bayıldım!"

Aceleyle merdivenlerden inerek büyük ve çok karanlık bir bodruma indim. Bir ışık düğmesi bulmak için elimi duvarlarda gezdirmek zorunda kaldım. Aşağı yukarı iki saat sonra bir tane buldum ve düğmeyi çevirdim. Uzun bir floresan lamba dizisi yanıp sönmeye başladı ve ardından etrafı düzgün bir şekilde aydınlattı.

Oda çok büyüktü. Birkaç ezik dolap ve orada burada biraz çöp vardı, ama çoğunlukla temizdi.

"Roket?" Odaya rahatça girerek söyledim. Roket'in çağrıldığında ne yapacağı belli olmazdı.

neden nadiren yaptığımı. Kolayca yönünü şaşırırdı. "Benim, tatlım. Charley."

Sağ tarafa baktım ve duvarda birkaç işaret buldum. Rocket'in yaptığı buydu. Geçenlerin isimlerini yazardı. Yakınında olduğu her duvara geçenlerin isimlerini kazırdı. Eskiden herkesin ismini yazdığını sanırdım ama sonradan sadece Beep'in ordusunun isimlerini yazdığını öğrendim. Hepsi iyiydi, hepsi hak ediyordu, biri hariç.

Kimin adını nasıl yazdığına dair gerçeği öğrendiğimden beri, aklıma hoşuma gitmeyen küçük bir ayrıntı geldi. Bunu ona sormak istiyordum ama önce Belinda ve kızı hakkında bilgi edinmeliydim.

Meiko'nun beni takip ettiğini fark edene kadar görevimi yeniden düşündüm. Annesi ve kız kardeşinin de öldüğünü duymasına gerek yoktu. Ya da öldürüldüğünü.

Yanıma geldi ve elini benimkinin içine soktu.

"Kestiriyorsun sanıyordum," dedim ona takılarak.

Kıkırdadı ve başını salladı. Küçük sevgilim. Belki de Rocket'ı, varoluş durumlarını açığa vurmada bana bilgi vermesi için kandırabilirim.

"Bayan Charlotte?"

Baktım ve Roke'tin gölgeli bir köşeye büzüldüğünü gördüm. Aceleyle yanına gittim. "Roke!"

Sanki saldırıya uğrayacakmış gibi kollarıyla başını kapatarak kendi içine doğru kıvrıldı.

Yanında diz çöktüm. "Rocket, tatlım, ne oldu?"

Meiko onun omzunu okşadı ve Roket kollarının altından ona baktı. Ağzında hüzünlü bir yarım gülümseme oluştu. Meiko gülümsedi ve tıpkı benimkine yaptığı gibi onun yüzünü okşadı.

"Rocket, sorun ne? Ne oldu?" "Mavi burayı sevmiyor, Bayan Charlotte."

Yere çöktüm, yanına oturdum. "Özür dilerim tatlım. Burası evim değil biliyorum ama-"

Küçük kız kardeşi Blue'yu nadiren görüyordum ama yeni en iyi arkadaşları Rebecca'yı -ya da dokuz yaşındayken öldüğünde giydiği Çilek Kız pijamaları yüzünden ona Çilek diyordum- yarı düzenli olarak görüyordum. Ama o da ortalıkta görünmüyordu.

"Mavi nerede, tatlım?"

Diğer tarafında yer olmayan bir duvarı işaret etti, bu yüzden nerede olduğunu söylemek mümkün değildi.

"Peki ya Strawberry?"

Yine duvarı işaret etti. Döndüm ve baktım. Belki de bir oda vardı. Gizli bir kapısı olan gizli bir oda. Şimdi konuşmaya başladık.

"Seni özledim," dedim ona.

"Yüz yedi yıl, iki ay, on dört gün, on iki saat ve otuz üç dakikadır yoktun."

Vay anasını. Gözlerimi kırıştırdım ve yüksek sesle "Vay anasını" dedim. Meiko kıkırdadı ve eliyle ağzımı kapattı.

"Kahretsin," dedim arkasından, sesim boğuk çıkıyordu. "Üzgünüm, tatlım. Küfür etmek kötüdür."

Ama kıvılcımlarım dikkatini çekmişti ve onları yakalamaya çalışarak etrafta zıplamaya geri döndü.

Rocket birkaç tanesini kendisi yakalamaya çalıştı.

"Tatlım," I dedi, kapma onun eller için olsun "Ne kadar süredir

burada olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü saniyeleri saydım."

Öne doğru eğildim ve ona sarıldım. O da bana sarıldı ve her zamanki gibi ölüme yakın bir deneyim yaşadım.

"Rocket," dedim, sesim gergin çıkıyordu, "sana bazı isimler vermem gerekiyor."

Başını salladı, hala bana sıkıca sarılıyordu, ben de ilkini kulağına fısıldadım.

"Belinda Makayla Banks."

Tutuşunu gevşeterek düşünürken kirpikleri dalgalandı. Yoksa Mavi miydi? Dünya gezegeninden ayrılmadan birkaç gün önce, ölenlerin isimlerini bilen gerçekten Mavi olduğunu keşfetmiştim. Dünya'da ölen her insanın ismini. Bu benim dünyamı alt üst etti. Doğru bildiğimi sandığım her şeyden şüphe duymama neden oldu.

Bana doğru döndü ve başını salladı. "Hayır, hayır, hayır. Onun zamanı değil."

Üzerime bir rahatlama çöktü ve omuzlarım çöktü.

Rocket ayağa kalkmaya başladı ama ben elimi omzundan çekmedim, eğildim ve ona başka bir isim verdim. "Molly Makayla Banks."

Zihninde isimden isme geçerken yine transa geçti. Bana yeniden odaklandı ve başını tekrar salladı. "Onun zamanı değil. Şimdi oynayabilir miyim?"

Rahatlamış bir şekilde kalkmasına izin verdim ve "Teşekkür ederim" dedim.

Bana arsızca sırtıttı, sonra Meiko'ya baktı. "Fazla zamanı yok. Gitmek zorunda."

"Bekle, ne?" Meiko'nun karşıya geçmesi gerektiğini mi söylüyordu? Bu uçaktan ayrılmak için mi?

Yakalamak için Meiko'ya doğru gitmeye başladığında Charley'nin Işık oyunu, ayağa fırladım ve onun önüne geçtim.

"Roket," diye başladım ama beni omuzlarımdan tutup kenara çekti ve tekrar yürümeye başladı.

Işığım oldukça uzağa ulaşmış olmalı, çünkü Meiko kollarını havada sallayarak zıplıyor ve kıkırdıyordu.

Tek bir odakla birini kovalayan Roket'in peşinden koştum.

Tekrar önüne çıktığımda kaşlarını çattı ve kollarımı tutmaya çalıştı. Göksel düzleme geçtim. Kolları beni delip geçti ve öne doğru tökezledi. Bu Meiko'yu daha çok güldürdü.

Rocket bana kaşlarını çattı. "Hile yapmak yok, Bayan Charlotte.

Hile yapmak kurallara aykırıdır."

"Üzgünüm tatlım, ama bir sorum daha var."

Sorumun kurallara aykırı olduğunu bilsem de -Roket'in cevap verme ihtimali sıfıra yakındı- denemek zorundaydım. Meiko'nun ne zaman öldüğünü bilmem gerekiyordu. Annesi ve kız kardeşi vahim bir durumda mıydı? Belinda'yı kaçıran kişi oğlunun ölümüyle cinnet geçiriyor muydu? Bana ne zaman ya da nasıl öldüğünü söyleyebilseydi, yardımı olurdu. Herhangi bir bilginin yardımı olurdu.

İhtiyacı olduğundan değil ama derin bir nefes aldı ve huysuz bir çocuk gibi omuzlarının çökmesine izin verdi.

Hemen faydalandım. Rocket'ın çok uzun bir dikkat süresi yoktu. Konuşabildiğimden değil.

"Meiko Banks." Aceleyle söyledim, onun kim olduğunu bilmediğimi fark ettim.

Göbek adı. Dünyada iki tane Meiko Banks olmadığını düşünerek bekledim.

Her zamanki kendinden geçmiş hali yerine bana baktı, Meiko'ya baktı, sonra tekrar bana baktı.

"İşte orada, Bayan Charlotte."

"Biliyorum tatlım ve bunun kuralları çiğnemek olduğunu da biliyorum ama bana ne zaman vefat ettiğini söyleyebilir misin?"

Şaşkın ifadesi beni biraz deli sanıp sanmadığını merak etmeme neden oldu. Bu en iyilerimizin başına gelir.

"İşte orada."

Umut etmek için çok fazla şey vardı.

Bana doğru yürüdü ve kafama vurdu, kelimenin tam anlamıyla vurdu. Bu kesinlikle öğrenilmiş bir davranıştı ve hayattayken bunu ona kimin yaptığını merak ediyordum. Rocket'ın bunu bana yapması komikti, ama birinin bunu ona yapması, onun zihinsel durumundan yararlanması düşüncesi komik değildi.

"Tam orada, Bayan Charlotte. Onun zamanı değil." "Onun . . . ?"

Dudaklarımı büzdüm. Farkına varma yavaşça -çok yavaşça- şafak sökmeye başladı, bilincimin ufkunda en ufak bir ışık kırıntısı belirdi.

Konuşmak için ağzımı açtım, sonra kapattım. "Roket, Meiko'nun ölmediğini mi söylüyorsun?" diye sormadan önce bu davranışı iki kez daha tekrarladım.

"Hayır, hayır, hayır. Henüz onun zamanı değil. Ama yakında."

Döndüm ve görünmez ışığı yakalamak için zıplayan çocuğu inceledim.

"Yaşıyor mu? Bekle, yakında mı?"

Roket'in ağzı baş aşağı bir *U şeklini aldı*. Ya da bu durumda bir gökkuşağı, çünkü bu yüz yıldır aldığım en iyi haberdir.

"Ne kadar zamanı var?"

"Kuralları çiğnemek yok, Bayan Charlotte." Kaşlarını sıkıntıyla çattı. "Ne zaman, neden, nasıl ya da nerede değil. Sadece öyle."

"Ama yakında demiştin. Henüz değil ama yakında dedin."

Omuz silkti. "Daha hızlı olmalıydınız. Çok uzun zamandır yoktunuz, Bayan Charlotte. Çok uzun süre. Şimdi onu bulacak."

Alarm boğazımı sıktı. Annesini kaçırان adam mı? Onu öldürecek miydi? Belki de daha önce başladığı bir şeyi bitirecekti?

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Nerede olduğunu bilmem gerekiyordu ve görünüşe göre yakında öğrenmem gerekiyordu.

Meiko'ya doğru yürürken şansımı denemeye karar verdim. Yanında diz çöktüm. "Meiko, tatlım, nerede olduğunu hatırlıyor musun? Buraya gelmeden önce nerede uyandığını?"

Meiko ışığımdan etkilenerек yanaklarımı tekrar okşadı ve başını salladı.

Lanet olsun. Ben yokken Amber'ı ona vermem gerekecekti. Çok fazla dikkat dağıtıyordum. Artık etrafımdaki herkesin nasıl hissettiğini biliyordum. Meiko gibi benim de parlak şeyler dikkatimi kolayca dağıtıyordu.

Meiko ellerini gözlerimin üzerine koydu ve ellerini çektiğinde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Tekrar yaptı ve nefesi kesildi.

Ellerine baktım. "Ne?"

"İçimden geçiyor." Tekrar yaptı ve kıkırdadı.

Sonra, ne yazık ki, sıra Rocket'a geldi. Ben daha ne yapacağını anlamadan Rocket elini yüzüme çarptı, beni geriye savurdu ve neredeyse burnumu kanatıyordu.

Bu nedenle, ikinci bir denemede kendime gelemeden kafamın tamamını tuttu ve oksijen kaynağını kesti. Ama bu onu mutlu etti. İkisini de. O kadar çok güldüler ki yere düştüler.

Bir süre sonra Roke'tin ellerine vurdum. "Kendinize yeni bir hobi edinmelisiniz."

Hâlâ kıkırdayan Meiko daha fazla kıvılcımın peşinden gitti. Rocket'e bir soru daha sormak için fırsatım olmuştu.

Ciğerlerimi doldurdum ve devam ettim, bunu istediğimden emin değildim.

Cevap ver. "Roke't, akıl hastanesindeki duvarları hatırlıyor musun?"

Başını salladı, ellerini tekrar yüzüme koymak istiyordu. Bunun yerine işe yarayacağını umarak elini kendi elime aldım. Öyle de oldu. Onlara baktı, büyülenmişti.

Bunun için gittim. Kuralın istisnasını sordum. "Neden Earl Walker'ın adını duvara yazdınız? O yapamaz

Beep'in ordusunun bir parçası olabilir. O bir canavardı."

Earl Walker, -eğer öyle denebilirse- Reyes'i yetiştiren adamdı. İnsanlığın sunduğu en kötü adamdı. Yine de Rocket onun adını akıl hastanesinin duvarlarından birine kazımişti.

Rocket gözlerini kırıştırdı, yine bana deliymişim gibi baktı. "Onun adı kötü duvarda yazıyordu, Bayan Charlotte. Bunu biliyorsunuz."

Aslında bilmiyordum. "Kötü bir duvarın olduğunu bilmiyordum."

Bu isimler ne anlama geliyor?"

"Onlar kötü."

"Tamam, bunu anlamıştım ama-"

"Kötü insanlar. Köşede durmak zorundalar ama geri dönecekler. Onun peşinden gelecekler."

İçimdeki alarm öyle hızlı sarsıldı ki, görüşümün kenarları karardı. "Geri mi döndüler?"

"Yangından. Onlar kötüdür. Sadece kötü insanlar ateşe girer."

Böyle bir şey olmuyordu. Aslında Şeytan'ın sakladığı ruhlar vardı. Ne için? Kızımla karşılaştığında kendi ordusunda olmak için mi?

Roket haklıydı. Sadece kötü insanlar ateşe girerdi. Yani, çoğunlukla. Her şeyde olduğu gibi, bu kuralın da istisnaları vardı. Garrett onlardan biriydi ama bu uzun zaman önceydi. Reyes'in onu cehenneme gönderdiği gerçeğini aştığından emindim. Ayrıca, sadece birkaç saniye sürmüştü. Kalıcı bir hasara yol açmadığına eminim.

Saçlarımın ucunda bir çekiştirme hissettim ve bir podyum modelinden daha tavırlı olan küçük sarışın Strawberry'nin saçlarımı taramaya çalıştığını görmek için döndüm.

Geri çekildim. En son saçımı fırçaladığında bunu pis, kırık bir tuvalet fırçasıyla yapmıştı. Bu sefer gerçek bir saç fırçası vardı. Katlanabilen seyahat tipi. Yine de o şeyin nerede olduğu belli değildi.

Dudaklarını büzdü ve minik ellerini kalçalarına sıkıştırdı. "Roket çok üzgün," dedi beni iyice azarlayarak.

O kızın beni her azarlayışı için bir dolarım olsaydı, otuz dolarım olurdu. Ama yine de, otuz dolar otuz dolardı.

Sııttım ve onu kucakladım. Benimle mücadele etti ama bunu yapmak zorundaydım. Kollarımdan kurtulmadan önce yaklaşık dörtte üç saniyem vardı.

"Dünyanın artık doğru hissettirmediğini söylüyor. İsim yazmıyor. Vazgeçiyor."

Bir duvardaki birkaç ismi işaret ettim.

"Bunu o yapmadı. Ben yaptım. Birinin yapması gerekiyor."

Keebler'ın üstüne sıçayım. "Üzgünüm, tatlı bezelye. Reyes ona yeni bir yer inşa edecek. Her şey yoluna girecek."

"Hayır, oynamayacak. Evi gitti ve Blue artık oynamayacak."

Şimdi, bu kırmızı bir bayrak gönderdi. "Nerede o?"

Strawberry, Rocket'ın gösterdiği duvarı işaret etti. "O duvarın arkasında başka bir oda var mı?"

Oraya doğru yürüdü ve eğilerek beton bariyeri inceledi. Doğruldu ve "Hayır" dedi.

Tamam, dünyevi alemin yapıları doğaüstü alemde somut değildi. Belki de Mavi gerçekten oradaydı.

Kontrol etmeye karar vererek moleküllerimi doğaüstü moda geçirdim ve hemen her şeyin vahşi güzelliği karşısında çarpıldım. Doğaüstü alemini dünyevi olanla karşılaştırmak, bir ateş fırtınasını güneşli bir bahar günüyle karşılaştırmak gibiydi. Rüzgâr etrafımda savruluyor, saçlarımı savuruyor ve tenimi aşındırıyordu. Bu âlemin aşındırıcı dokusu onu sadece sert gösteriyordu. Onu sevmeyi öğrenmişim. Rustik renkler. Vahşi manzara.

Duvarın olduğu yerin biraz ötesine baktım ve onu bir kayanın üzerinde oturmuş okyanusu seyrediyormuş gibi gördüm. Ona doğru yürüdüm. Sertleşti, ben de durdum ve durduğum yerden konuştum.

Fırtınanın sesini duyurmak için bağırarak zorunda kaldım.

"Mavi?" Arkasını dönmemesine rağmen başını eğdi.

Beni duymuştu.

"Evin için çok üzgünüm, Blue. Sana başka bir tane inşa edeceğiz."

"Öyle değil," dedi usulca ve nasıl olduysa onu uğuldayan rüzgârların arasından duydum. "Annemi özlüyorum."

Kalbim paramparça oldu. Blue otuzlu yaşlarında toz zatürresinden ölmüştü. Onu hâlâ hatırlamasına şaşırmışım.

"Ah, tatlım." Yaklaştım ve o da yanına oturabilmem için yana kaydı.

Kısa kahverengi saçları benim saçlarım gibi rüzgârda hareket etmiyordu. Belki de bedensel ve bedensiz olmak arasındaki fark buydu. Kot tulum ve kirli beyaz bir gömlek giymişti.

Kayaya tırmandım ve yanına oturdum.

"Ben de benimkini özledim."

"Annesine ihtiyacı olmayan kız yoktur," dedi sesi titreyerek.

"Çok, çok haklısın." Annemi düşündüm ve sonra Beep'i düşündüm. "Tatlım, cehennem boyutunda neler olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Başını salladı. "Çok fazla vaktin yok."

Stres mideme kramplar soktu. "Bunu nasıl kapatabileceğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

Başını sallayarak, "Ama senin var. Düşüncelerin var. Sadece onları dinlemelisin."

"Dinlemek zorunda mıyım? Buna bir de belirsizliği ekleyebilir misiniz?"

Bana ilk kez gülümsedi ve ona sarılmak, onu sevmek, sıkmak ve muhtemelen adını George olarak değiştirmek istedim.

Tam bağ kurduğumuzu düşünürken, parmağını dudaklarına götürdü ve molekülleri ayrılmadan ve rüzgârda uçup gitmeden saniyeler önce "Şşşt, sadece dinlemelisin" dedi.

Ben de ışığımın havalı olduğunu düşünmüştüm.

* * *

Merdivenleri koşarak çıktım ve Cookie'ye bağırdım, sonra binada uyuyan çocuklar olduğunu hatırladım. Patlamam Quentin'i rahatsız etmeyecekti ama Amber bundan hoşlanmayabilirdi.

"Yaşıyorlar!" Kendimi tutamadan önce söyledim. Avluya daldım ve yüksek sesle sarhoş bir fısıltıyla "Yaşıyorlar!" dedim.

"Kim?" diye sordu Ubie ve Reyes ilgili bakışlarını bana çevirirken.

"Hepsi. Herkes. Meiko bile, ama uzun sürmeyecek. Biz Onları bulmalısın Cook."

"Meiko hayatta mı?"

"Evet, annesi ve kız kardeşi de yle. Yarın ilk iş, Amber ve Quentin'in ben yokken o çocuğu sorguya çekmesini istiyorum. Her şeye ihtiyacımız var. nemli görünmese bile her türlü bilgiye."

"Anladım, tatlım. Kimi arıyorsun?"

Benimkinin nerede olduğunu bilmediğim için onun telefonunu aldım ve rehberinde arama yaptım. "Kit'in numarası sende var mı?"

Başını salladı, telefonunu aldı ve geri verdi.

"Adını FBI'dan zel Ajan Carson olarak mı kaydetmişsiniz?" "Evet. Adını neye yazdın?"

"SAC. Ama ona böyle seslenmeyin. Bunun verimliliğini takdir etmiyor."

I bastırılmış onu numara ve bekledi. Ve Bekledim. Ve bekledi.

Marmelat'ta geçen on yedi yılın ardından Kit toparlandı.

"Bayan Davidson?" diye sordu, sesi cılız ve sevimsizdi.

"SAC, bana hiç öyle demedin."

"Charley?" Onun ayağa fırladığını görebiliyordum. Gerçek anlamda değil, ama zihnimin gözünde. Bu onun yapacağı bir şey gibi görünüyordu. "Sanırım Cookie gittiğini söyledi."

"Öyleydim. Geri döndüm. Hâlâ Albuquerque'de misin?" "Başka nerede olabilirim ki? Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Belinda Banks hakkında bildiğin her şeye ihtiyacım var. Sonra da şehri terk etmeni istiyorum."

Sonra a yüksek sesle kaza ve a az kazıma

Sesler, inledi ve "Neden ve niçin?" diye sordu.

"Şu an itibariyle Belinda hala hayatta ve kendisini kaçırان kişiden çocuk sahibi olmuş olabilir."

Sesi 1,2 saniye içinde sersemlikten uyanıklığa geçti. "Yirmi dakika içinde orada olurum."

"Mükemmel. Bekle, nerede olduğumu nereden biliyorsun?" "Çoluk çocuğunla birlikte olduğunu varsayıyorum."

"Evet. Ama nerede olduklarını nereden biliyorsunuz?"

"Davidson, hayatımın bir bölümünü sana ve seninkilere göz kulak olmaya adadım."

"Ah, bu çok tatlı."

"Böylece seni tutuklamak zorunda kaldığımda nerede olduğunu bileceğim."

Ben olsam alırdım.

9

*Senin için bir sebep olmak istiyorum.
Okurken telefonunuzu başkalarından uzak tutun.*

-MEME

Sözünün eri Kit, yirmi dakika sonra Belinda Banks'in dosyasıyla çıkageldi. Dairesinden ofisine ve oradan da buraya yirmi dakikada nasıl gelebildiğini anlayamıyordum ama onun hevesini sorgulayacak değildim.

"On yıldır kayıptı," dedi ve "Döndüğüne sevindim," demeden metal masaya oturdu.

Reyes, Bob Amca ve Cook oradaydı. Garrett bir şeyler bulduğuna yemin ediyordu, bu yüzden hala odasında derin bir araştırma modundaydı ve bir adamın odasında tek başına ne yaptığı beni ilgilendirmezdi.

"Sence hâlâ hayatta mıdır?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Ona bir fincan kahve uzattım ve kendi fincanımla yanına oturdum. Joe etrafta dolandı. "Ama ne kadar kalacağını bilmiyorum. Bir yerde biri kız biri erkek iki çocukla birlikte tutuluyor. Onun çocukları olduklarını söylemiyorum ama ona *anne diyorlar*."

Teslimiyet içinde avuçlarını gösterdi. "Bu bilgiyi nereden aldığınızı sormalı mıyım?"

Başımı salladım. "Hayır."

Reyes, Cookie ve Bob Amca da başlarını sallayarak aynı fikirde olduklarını belirttiler.

"Ben burada durup kahvemi içerken pencereden dışarı bakacağım." Dosyayı bize doğru kaydırды ve büyük, kirli bir pencereye doğru yürüdü, sırtını bize dönerek her sabah uğraşmak zorunda kaldığı koyu renkli yatak başını daha iyi görmemizi sağladı. Zavallı çocuk.

Cookie dosyayı bizden önce aldı. Muhtemelen en iyisi de buydu. Çok kahve içmişti. Bu onun rekabetçi yanını ortaya çıkardı.

Sayfaları çevirdi. "Hayır. Yok. Yok. Yok. Yok. Yok. Yok. Oh, bu ilginç."

"Ne?" Bob Amca omzunun üzerinden bakarak sordu.

"Birkaç şüphelileri varmış ama hiçbiri ortaya çıkmamış."

Ağırlığımı dirseklerime verdim ve daha yakına eğildim. "Reyes Alexander Farrow adında biri var mıydı?"

Kit omzunun üzerinden şaşkın bir bakış fırlattı.

"Dikizlemek yok," diye uyardım.

Bakışlarını tekrar kaçırdı.

"Reyeses yok ama Randy vardı. Eğer yardımı olacaksa." Hayal kırıklığı içinde burnumu kırıttırdım.

"Yine de bu bize bir başlangıç noktası verir. Amber ve Quentin Meiko'ya bu adamlar hakkında sorular sorabilir, içlerinde Reyes isminde biri var mı diye bakabilirler."

"Bu çok tuhaf," dedi Ubie.

Cookie telefonunu çıkardı ve dosyadaki önemli sayfaların fotoğraflarını çekti. "Kesinlikle bir fotokopi makinesine ihtiyacımız var."

"Meiko kim?" Kit sordu.

"Neden biri senin adını kullansın ki?" Ubie devam etti. Reyes omuz silkti.

"Meiko kim?" diye tekrarladı.

"Belki de tanıdığın biridir," diye önerdim, hâlâ Reyes meselesini düşünüyordum.

Kit sonunda bıkkın bir halde arkasını döndü. Sanki bizi hiç tanıımıyormu gibiydi. "Kim. Meiko mu? Meiko mu?"

"Belinda'nın oğlu olabilir de olmayabilir de. Hasta olduğunu düşünüyoruz. Fazla zamanı olmadığını biliyoruz. Onları bulmak zorundayız, Kit. Bu Reyes Alexander Farrow piini avlamalıyız. Ona bunu detmeliyiz." Reyes bana en ufak bir bakış fırlattığında, "Diğer Reyes Alexander Farrow." diye ekledim.

Nbetine devam etti.

"Sen olmayan. Sana gelince," dedim Kit'e odaklanarak, "bir an önce şehirden gitmeni istiyorum."

"Hayır mı? Bana emir verebileceğini nereden çıkardın? Yarın ofise gittiğimde-"

"Orada dur bakalım, Küçük Gniığı." Onu durdurmak için işaret parmağımla Tanrı'yı gösterdim. "Telefonda bu kasabayı dikiz aynanda bırakacağın konusunda tamamen anlamıtık."

"Bir bok için anlamadık," dedi. "Bana bir neden bile gstermedin."

Reyes'e baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Sorun bu enfeksiyon, Kit. Düşündüğün gibi değil. Doğaüstü bir şey. Hepsi doğaüstü."

"Doğaüstü mü? Nasıl-? Bekle, boş ver." Bir yudum daha aldı.

"CDC yıldızlar sönene kadar test yapabilir. Tedavisi yok. En azından tıbbi bir tedavisi yok. Bununla savaşılamazsınız."

"Peki sen yapabilir misin?" diye sordu.

"Bunu yapabilecek tek kişi biziz."

"Evet, ama bu yeterince iyi değil. Gidemem, özellikle de şimdi. Eğer bu davayla ilgili bir ipucumuz varsa, takip etmeliyim."

"Kit, bir şey olmadan önce onları bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Ve eğer güvende olduğunu bilirsek bunu daha iyi yapabiliriz."

Güzel yüzünü kaplayan ifade bir gülümsemeden çok, içine bir tutam sıcaklık karışmış bir sırıtmaydı. "Hayatta olmaz, parıldayan parmaklar. Bu benim davam."

Göz kapaklarımı kapattım. "Bu olay gerçekleştiğinde bu davaya girecek kadar yaşlı değilsin."

"Hayır, ama babam yaptı. Kaçan birkaç kişiden biri. On dört yaşında bir kız iz bırakmadan kaybolur mu? Bu onu rahatsız etti. Hem de çok. Dürüst olmak gerekirse, enfeksiyon konusunda yapabileceğim bir şey olmadığını bilmek bu stresi ortadan kaldıracak. Bu davayı ben alıyorum. Sen de şu doğaüstü şeyi al."

"Bu profesyonel bir terim mi?"

"Bu durumda, görünüşe göre öyle."

Ne zaman yalandığımı biliyordum. Reyes yalaması değil, dayak yalaması. Ne yazık ki.

Dosyayı topladı, kahvesinin geri kalanını içti ve "Seni gördüğüme sevindim" bile demeden gecenin karanlığına karıştı.

Ondan gerçekten hoşlandım.

* * *

Cookie'yi yatmaya zorlamak zorunda kaldım. Yalancı şerefsiz amcamın da yardımıyla, hızla imkansız hale gelen bu *görevi* başardık: *İmkansız'a dönüşen şeyi başardık*. Bob Amca'nın ona odalarına kadar eşlik etmesini izledim, kalbim acıyordu ve kendime milyonuncu kez bana neden yalan söylediğini sordum.

"İyi bir nedeni olmalı," dedi Reyes arkamdan, düşüncelerimi tahmin ederek.

"Belki, ama neden sadece bana söylemiyorsun? Bana asla yalan söylemez.

Dünyada bana asla yalan söylemeyen birkaç kişiden biri."

"Daha da tuhafı," diye ekledi, "yalan söyleyemeyeceğini biliyor.

neden deneyelim ki?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Neredeyse ağzından çıkmadan önce fark edeceğimi bildiği halde neden yalan söylesin ki? Hiç mantıklı değildi.

Reyes elimi tuttu ve önce benim gitmeme izin vererek endüstriyel sütümüzün merdivenlerine kadar bana eşlik etti.

"Reyes," dedim, yarı yoldan kalkarak, "tüm bunlar yaptığımız şey yüzünden oluyor. Benim yaptığım şey yüzünden. O ruhları cehennem boyutundan çıkarma ihtiyacım masum insanların ölümüne neden oldu."

"Bu senin suçun değil Dutch."

"Bu tamamen benim suçum. Tüm bu hastalık ve yıkım. Kıyamet tehdidi. Yani, bir düşünün. Kahve bağımlısı ve köpek bakıcılığına hevesli küçük Charley Davidson'ın bir gün tüm insan ırkının yok olmasına neden olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Bu özgeçmişimde çok kötü görünecek."

"Onu ben yarattım." "Evet.

Benim için!"

Sahanlığa ulaşmıştım. Hâlâ merdivenlerde olan Reyes'e döndüm, böylece göz hizasında duruyorduk. Olmaktan çok hoşlandığım bir seviyeydi bu.

Kollarımı omuzlarına dayadım ve ellerimi boynunun arkasında birleştirerek parmaklarımın saçlarına dolanmasına izin verdim. Sıcaklığı içime işledi ve bedenim onu su gibi emdi, ben ise kavrulmuş bir çöl gibi.

Tırabzanı sıkıca kavradı ve bakışlarını yere indirdi. "Tanrı'nın camını kıran bendim. Kapıyı açan bendim. Hayal edebileceğinden çok daha üzgünüm."

Ne söylediği, ne kadar tartıştığı önemli değildi; bunların hiçbirisi onun hatası değildi. Sadece onu içine gönderdiğim cehennem boyutundan kaçmaya çalışıyordu.

Yanağına minik bir öpücük kondurduktan sonra elini tırabzandan çektim ve şehrin güzel ışıklarına bakmak için onu büyük cam pencereye doğru çektim. İkimize de neyin tehlikede olduğunu hatırlatmak için.

Gölge gerçekten ele geçirirse bu güzel şehre, bu güzel dünyaya ne olacaktı? Elimizde hiçbir şey yoktu.

Bilmenin bir yolu yoktu ama cehennem boyutu olduğu gerçeği, *cehennem* vurgusu, iyiye işaret değildi.

Yine de yapamadıklarına değil, yapabildiklerime odaklanmam gerekiyordu. Bu cehennem boyutunu kendim çökertebileceğim gibi değildi. Bırakın üç günü, bir milyon yıl geçse bile. Çok güçlüydü.

Düşüncelerimden sıyrılıp ciğerlerimi doldurdum ve yeniden başlat düğmesine bastım. "Tamam, Cookie annem öldüğünde bulabildiği her şeyi bana verdi."

"Hangisiydi?"

"Hemen hemen hiçbir şey. Lovelace'de doğum yaparken öldü. Ölümünün tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu anlayamasam da yarın oradan başlayacağım. Başka bir şey yoksa, herhangi bir cinayet olup olmadığını öğreneceğim."

Reyes arkamdan bana doğru bastırdı. "Kulağa hoş geliyor," dedi ağzını boynumda gezdirerek. Bu tek hareket vücuduma küçük şok dalgaları gönderdi.

"Beni özledin mi?" diye sordu.

Neredeyse ağlayacaktım. "Hayal edebileceğinden çok daha fazlası."

"Bilmiyorum." Bir kulak memesini ısırdı ve dizlerim neredeyse ağırlığının altında kaldı. Bu kadar uzun süre ağırlıksız kalmanın olası bir yan etkisi olabilirdi. "Oldukça büyük bir hayal gücüm var."

Kollarında döndüm ve ona baktım. "Reyes, orada ne kadar kaldın? Dünya'da sadece bir saatti. Orada ne kadar sürdü?"

"Önemli değil."

Arkama yaslandım. "Tabii ki öyle."

Öne doğru eğildi. "Hayır, değil."

"Lütfen?"

Yalvarmaya hiç niyetim yoktu ama ellerini kazağımın altına sokup sütyenimi açtığında inleme isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Sonra, zarif bir şefkatle, Danger ve Will'in ağırlığını test etti.

"Üstünde kirazlarla mı?" Ekledim, sesim aniden kısılmıştı.

Başparmakları meme uçlarıma dokundu ve bir zevk spazmı içime doğru dalgalandı. Bacaklarımın arasındaki kaslar tepki olarak gerildi.

"Saymayı unuttum," dedi kulağıma doğru.

"Saymayı bırakmadan önce ne kadar yükseğe çıktın?"

Dalgın bir şekilde, sanki akli bu konuya hiç takılmıyormuş gibi, sanki önemsiz bir şeymiş gibi, "Bin yedi yüz," dedi.

Dikkat kesildim. "Bin yedi yüz mü?"

Dilini kulağımın kenarından çekip "Evet," dedi ve yerine dişlerini geçirdi.

Bakıcılığının verdiği hazzın ürpertisine rağmen tekrar ondan uzaklaştım. "Bin yedi yüz ne?"

Sinirli bir şekilde iç geçirdi ama başını kaldırıp bakmadı. Ağzımı incelemekle meşguldü, yoğun bakışları beni içten dışa doğru ısıtıyordu.

"Lütfen bana saatleri söyleyin," dedim. "Bin yedi yüz saat. Hayır! Daha iyisi, dakikalar. Dakikalar de."

En ufak bir gülümseme kırıntısı belirdi ama dikkati Danger ve Will tarafından kaçırılmış gibiydi. Kazağımı ve sütyenimi başımın üzerinden kaldırdı ve yere düşmelerine izin verdi.

Sonra da "Hadi bununla devam edelim" demeden önce tam şekillerini ezberlemek için aşırı miktarda zaman harcadı.

"Neyle devam edelim?" Ben sordum.

Tekrar içime girdi, elleri kızları sanki bir kralın hazineleriymiş ve kendisi de yeni taç giymiş gibi okşuyordu. "Dakikalar."

"Ama gerçekten dakika değil miydi?"

"Hayır, Dutch." Bir elini boğazıma doladı, bu hareket olması gerekenden çok daha seksiydi ve beni bardağın içine itti. "Gerçekten dakikalar değildi."

Sırtımdaki buz gibi soğuk cam, içime bastıran kavurucu sıcakla tam bir tezat oluşturunuyordu. Ustaca bir hareketle pantolonumu ayak bileklerime doladı. Önce serin hava çarptı yüzüme, hemen ardından da onun kavurucu sıcaklığı.

Ama sıra bendeydi. Sadece o Cheshire sırıtişıyla bile beni baştan çıkarabilirdi ama benim de biraz baştan çıkarmamın zamanı gelmişti.

Onu geri ittim, botlarımın fermuarını açtım ve pantolonumdan çıktım. Bekledi, yüzünde aç bir ifade vardı ama tekrar ilerlemeye başladığında onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Çıkar," dedim ve işaret parmağımla ona giysilerini de çıkarmasını söyledim.

Yakışıklı yüzünde kurt gibi bir gülümsemeyele ona uydu. Gömleğini çıkardı, kasları her seferinde biraz daha geriliyordu.

hareket, etkisi büyüleyici.

Pantolonunu çıkardığında, ereksiyonu geri döndüğüm gerçeğini ne kadar takdir ettiğini gösterdi. O soyunmayı bitirirken kalçasıyla karnı arasındaki vadi dikkatimi çekti. Sonra doğruldu ve kaçırdığım şeye uzun uzun bakmama izin verdi.

Bakışlarım onun muhteşem başının üstünden mükemmel ayak parmaklarının ucuna kadar gitti. Her çizgisine baktım. Her kıvrımı. Her gölgeyi. Alçak ışığın kaslarını okşayışını izledim, sanki onları benim kadar seviyormuş gibi muhteşem bir bağlılıkla varlıklarını vurguluyordu.

Onu tanıdığım süre içinde erkeklerin yaptığı gibi şişmanlamıştı. Çabalamadan bile kilo almıştı. Omuzları genişlemiş, zayıf kalçalarının sivriliği daha da belirginleşmişti. Büyük büyükannem çamaşırlarını onun karın kasları üzerinde yıkayabilirdi. Ve her saniyesinden zevk alırdı.

Başımı eğerek onun bambaşka bir parçasına tapındım. Kıcı, yanlardaki derin çukurlarıyla efsanelere konu olacak cinstendi. "Bitirdin mi?" diye sordu, sesindeki mizah açık.

"Yakınından bile geçmedim." "Senin yerinde olmak kötü o zaman."

İlerlemeye başladı ama ben tekrar elimi kaldırdım. Durdu ve kollarını kavuşturdu, tıpkı Afrodit'in gözdesi Adonis'e benziyordu. Ama yüzünde biraz sinirli bir ifade olsa da olduğu yerde kaldı.

Küstahlığını görmezden geldim. Bunun yerine başımı cama yasladım ve gözlerimi kapattım. Etrafımızdaki nesneleri teker teker yok saydım. Sırtımda cam ya da ayaklarımda fayans yoktu. Sonra oda da yoktu. Depo yoktu. Şehir yoktu. Geriye kalan tek şey sevdiğim adam olana kadar odaklandım.

"Dutch," dedi, sesinde bir uyarı vardı ama ben sadece daha fazla konsantre oldum.

Enerjimi gönderdim. Onu okşamak için. Keşfetmek için. Onun erojen bölgelerini aradım. Onları ısıttım. Okşadım. Onun gerildiğini ve sonra dokunuşumun altında zayıfladığını hissettim. Enerjimi sikinin üzerinde gezdirdiğimde keskin bir nefes aldı.

Sonunda gözlerimi açtım. Başını arkaya atmış, neden olduğum hislerin tadını çıkarıyordu ve ben zaferle kollarımı kaldırma dürtüsüyle savaştım. Ama konsantrasyonumu kaybetmiştim ve hemen geri döndüm.

Başını eğdi ve göz kapaklarını kaldırarak kalın kirpiklerinin altından beni içine aldı. Bakışları açlıkla ve bilmesem meydan okumanın verdiği heyecanla parlıyordu.

"Şimdi bitirdin mi?" diye sordu.

Ağzım çirkin bir surat ifadesi aldı. "Sanırım."

Bir anda önümdeydi, ellerini başımın iki yanındaki cama dayamıştı, ağzının bir köşesi kana susamışlığı tanımlayan bir sırtıyla yukarı doğru eğilmişti. Ama bana dokunmadı. Dokunmasına gerek yoktu. Görünüşe göre gösteriş yapma sırası ondaydı ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ne kadar amatör biriyle evlendiğini kanıtladı.

Elektrik ondan ve benim üzerimden yayıldı. Boğazımı ve yan tarafımdaki bileklerimi sararak beni cama kilitledi.

Öne doğru eğildi ve kulağıma usulca fısıldadı, "Sana hiç kimse elektrikle oynama demedi mi?"

Ve sonra, bir cerrah becerisiyle, derimin üzerine yumuşak dalgalar halinde elektrik akımları gönderdi. Onunla bacaklarımı ayırdı, sadece ona daha kolay erişim sağlayacak kadar. Sonra klitorisimin üzerine küçük, yakıcı dalgalar gönderdi. Zevk ve acının karışımı içimden geçerek karnıma yerleşti.

Dallar içimde daha da derinlere gömüldükçe nefesim kesildi, alçalıp yükselerek beni sınıra daha da yaklaştırdı. İkinci bir akım dalgası midemden yukarı, Danger ve Will'in üzerinden geçerek meme uçlarını sertleştirdi ve üzerimde bir his dalgasının oluşmasına neden oldu.

"Reyes," dedim, birdenbire kendini bacaklarımın arasına gömmesinden başka bir şey istemedim.

Belli ki çok eğleniyordu, usulca kıkırdadı ama elini bırakmadı. Yine de aramızdaki mesafeyi kapattı. Ağır ereksiyonu klitorisime baskı yapıyor, oradaki hassas eti okşuyordu ve eğer beni tutmuyor olsaydı, ayakta durma yeteneğimi kaybedebilirdim.

"Reyes, lütfen."

Ağzını Danger'ın tepe noktasının üzerine kapattı ve usulca emdi, sonunda dizlerimi büktü. Bileklerimi serbest bıraktığında, bir avuç saçımı tuttum ve ağzını

Benimkini. Diğer elim kalın sikini aradı ve tabandan uca doğru okşadım.

Bir sonraki anda beni yere yatırdı, kalçalarını bacaklarımın arasına sıkıştırdı ve sikini içime soktu. Aniden ortaya çıkan coşku, vücudumdaki her molekülde bulunan korların patlamasına neden oldu. Bir orgazm patlamasıyla birbirlerine çarptılar ve çökmekte olan sıcak dalgalar halinde üzerime döküldüler.

Ağzının içine doğru inledim. Kendi orgazmı vücudunu sarsarken bu ses onu uçuruma sürüklemiş gibiydi. Kasları katı mermer kıvamında gerildi, sonra titredi ve yanıma yığıldı.

Ona bakmak için yan döndüm. Bir kolunu yüzünün yarısının üzerine atmıştı, koyu renk saçları kolunun altından ıslak öbekler halinde sarkıyordu. Ama gördüğüm en kurt gibi sırtıyordu.

Nefes almak için uzun bir süre bekledikten sonra "Peki," dedim. "Sen kazandın."

Hafifçe güldü ve ben de yanımdaki muhteşem varlığa hayret ettim. Çarpıcı, zeki ve cesur, beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

"Bunu yapmaya devam edersen," dedi, göz kapakları kapalı, sesi uykulu, "sana bir tanrının başka neler yapabileceğini göstermek zorunda kalacağım."

Kıkırdadım, yüzünü kendime çevirdim ve onu öptüm. "Sanırım şimdilik güvendedeyim."

Tecrübeli bir dolandırıcıya yakışır bir sırıtışla, "O zaman beni hiç tanıımıyorsun," dedi.

10

*Fiziksel olarak bunu kaldırabileceğimden emin değilim.
Bu "yataktan kalkma" saçmalığından çok daha fazlası.*

-MEME

Uyumak için sadece karyolalarımız olduğuna göre, her ranzaya bir kişi düşecek şekilde ikisini de kullanmamız gerekirdi. Bunun yerine, ikimiz de bir tanesini işgal ettik, Reyes altta, ben onun üzerine bir bez bebek gibi sarılmıştım ve Artemis de benim üzerime bir Rottie bebeği gibi sarılmıştı. Tek yapabildiğim onun kadar salyalarımın akmaması için dua etmektir.

Reyes'in kolları ikimizi de sardı ve nefes yolumu kısmen kapatan pençesine rağmen kadavrayı andıran bir uykuya daldım. Biri kaburgalarımı dürtünceye kadar olumlu bir coşku içindeydim. Üç kere.

Sarsılarak uyandım ve karanlığın içine bakarak suçlunun kim olduğunu anlamaya çalıştım. Karanlık olduğu için değil. Gidenler neredeyse parlıyordu. Ama delicesine erken olduğu ve yüz yıldır uyumadığım için.

Tam anlamıyla. Marmelat'ta hiç uyumadım ki bu kulağa olduğundan daha kötü geliyor. Oradayken hiç uyumak aklıma gelmedi. Ya da yemek yemek. Ya da çiş yapmak. Teşekkür ederim.

Tanrım, çünkü koca alemde bir parça bile tuvalet kağıdı yoktu.

"Lil Teyze?" Artemis'in patisini yeniden yerleştirip gözlerimi ovuşturarak sordum.

"Hey, balkabağı kafa. Neler oluyor?"

Ayağa kalkmaya çalıştığımda Artemis inledi ve Reyes tutuşunu sıkılaştırdı. Uyanıklık durumunu anlamak için ona dönüp baktım.

Gözler kapalı mı? Kontrol et.

Derin nefes alıyor musun?

Tamam.

Uykunun dingin ifadesi mi? Hayır.

Onun yerine, acı verici derecede sevimli bir sırıtış takındı.

"Misafirimiz var," dedim parmağımı burnunun mükemmel köprüsünde gezdirerek.

"Hayır."

Kıkırdadım. "Bu gerçekten bir soru değildi."

"Hayır, her neyse."

"Hâlâ o cehennemden gelen fıstıkla mı birliktesin?" Lil

Teyze sordu. "Evet."

"Vay be. O çocuğu çıplak görmüştüm." Kaşlarını oynattı. "O bir bekçi."

Reyes utanarak bir kolunu yüzüne attı ve beni de yanına alarak yuvarlandı ve neredeyse Artemis'i tahtından fırlatıyordu ama ağırlığını kaydırdı ve ikimizin üzerine çapraz olarak yerleştirdi.

Kendimi Reyes'in elinden kurtardım, beni yakınında tutmak için mücadele ettiğinden görüldüğünden daha zordu. Sonra kıpırdanarak Artemis'in altından çıktım ve ayağa fırladım.

i amaşıımı bulmak için *Yüzüklerin Efendisi benzeri* bir maceraya *atılmadan* önce.

"Bir çift iç çamaşırı gördün mü?" Lil Teyze'ye sordum.

"Hayır. O şeyleri giymem. Doğal şeyleri tercih ederim, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Biraz hava alın."

Bir kıkırdamayla daha mücadele ettim. "Sağ ol Lil Teyze, seviyorum."

Lillian Teyze - tam olarak yaşlı bir büyük teyze - altmışlı yıllarda bir hippie komününde, çiçekli bir muumuu ve katil bir aşk boncukları seti giyerek öldü. Mavimsi saçları, terk ettiğİ refah haliyle birleşince adeta parlıyordu.

Ben doğmadan önce öldüğü için onu hayattayken tanıımıyordum ama büyürken hep yanımdaydı. Aşırı bilgece olmasa da renkli tavsiyelerde bulunmayı asla ihmal etmezdi. Ve şimdi kesinlikle birazını kullanabilirim.

"Dairendeki iblisler de neyin nesi?"

"Bizim dairemize mi gittin?" Telaşla sordum. "Ah. Bir çift buldum." Reyes'in boxer'ını çektim. Kalçalarımam tam oturmuyordu ama şimdilik işe yarayacaktı. Şimdi Danger ve Will'in itibarlarını kurtarmalıydım. Arayışam yeniden başladım. Eğer bir sütyen olsaydım . . .

"Elbette."

"Seni rahatsız ettiler mi? İblisler mi?" Angel için endişeleniyordum. Kontrol etmemişti. Shade iblislerinin giden birinin peşine düşüp düşmeyeceklerini bilmiyordum. Her iki durumda da onu riske atmamalıydım.

"Ben değil, balkabağım. Onlar daha iyi bilir."

Kıkırdadım. "Eminim öyledir. Neredeydin sen?"

"Küçük bir tatile çıktım. İngiltere'deki kiliseleri ziyaret etmeye karar verdim ve harika karın kasları olan bir papazla tanıştım."

"Lil Teyze!" Ona bakakaldım. "Bir papaz mı?" Sütyenden vazgeçerek Reyes'in tişörtünü giydim ve yanındaki karyolaya oturdum. Bir kolunu belime doladı ve yüzünü kalçama gömdü.

"Katil karın kaslarıyla," diye tekrarladı sanki ben aptalmışım gibi. "Ah, doğru. Tamam o zaman."

"Bana neden dairende bir sürü iblisin yaşadığını anlatacağın kısma gelecek misin?"

"Yanlışlıkla bir cehennem boyutu açtık."

"Bir keresinde yanlışlıkla bir doz LSD açmıştım. İki kelime: bir *daha asla*. Yine de bunu yapmaman gerektiğini düşünüyorum."

"Katılıyorum. Annemin nasıl öldüğü hakkında bir şey biliyor musun?"

"Doğumda öldü. Onu suçlayabilir misin? Tek seferde bir tanrı ve Azrail doğurduğu için mi?"

İfadesinin ince bir şekilde gizlenmiş gerçekliği içime işlediğinde yumuşak bir nefes aldım. "Bu muydu Lil Teyze? Onu öldüren bu muydu?"

"Tanrım, hayır. Eğer onu öldürecek olsaydın Tanrı seni ona göndermezdi."

"O zaman benim yüzümden ölmedi mi?"

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece annenizin bunun üstesinden gelebileceğini bildiğini söyledim. Bazen böyle şeyler olur. Doğum hiçbir zaman kesin bir şey değildir, tatlı yanaklar."

Kararsızlığımı bastırdım ve yönümü değiştirdim. "Peki ya Bob Amca?"

Sevinçle kıkırdadı. "O çocuğu hep sevmişimdir."

"Biliyorum ama sence annemin ölümü hakkında bir şey biliyor olabilir mi? Sence bir şeyleri örtbas etmiş olabilir mi?"

Yüzündeki şaşkınlık hemen hemen her şeyi anlatıyordu. "Balkabağım, bu da nereden çıktı?"

"Bana anneme ne olduğunu öğrenmem söylendi. Bir şekilde bu cehennem boyutunu kapatmamıza yardımcı olacakmış."

Yüzü aydınlandı. "Bu heyecan verici, değil mi?" "Sanırım."

"Tamam, sadece seni kontrol etmek istedim. Papaz bekliyor."

Bilge tavsiyesi için çok fazla. "Onunla şimdi mi buluşuyorsun?"

"şimdiki zaman gibisi yok. Ben gençleşmiyorum. Sen de öyle." Reyes'e doğru bir işaret yaptı ve kaşlarını tekrar oynattı.

"Uğradığın için teşekkürler Lil Teyze."

Ona sarılabilmem için eğildi, Reyes'in sıcaklığıyla onun soğuk özü tam bir tezat oluşturuyordu. "Ah, balkabağı poposu, bu kadar üzölme." Doğruldu ve göz kırptı. "Sadece dinlemek zorundasın."

"Ne?" diye sordum. diye sordum ama ortadan kaybolmuştu.

Onu geri çağırabilirdim ama ne kadar uzun konuşursak o kadar gizemli olacağından hiç şüphem yoktu. Ölenler böyle yapar.

"Tam bir karakter," dedi Reyes kalçama doğru.

"Evet, o-" Etrafımdaki havada bir dalgalanma hissedince sustum. Bir uyumsuzluk. "Bunu hissediyor musun?"

Bir an için nefes almayı kesti ve sonra ikimiz de karyoladan atladık, zavallı Artemis'i kendi başının çaresine bakması için bıraktık.

I koşuşturdu Alt katta, ama beri Ben olsam çalıntı Reyes'in iç çamaşırı ve tişörtünü giymesi birkaç saniyesini aldı. Yine de ön kapıya vardığımda, yalınayak ama kot pantolon ve siyah bir tişörtle hemen peşimdeydi. Ziyaretçi kapıyı açmadan önce sadece bir kez çaldı. Mütevazı evimizin eşiğinde üç adam duruyordu. Üç motorcu. Onları her gördüğümde daha da yakışıklı oluyorlardı ama sadece ikisi ayaktaydı. Diğer i diğer ikisinin üzerine çökmüştü, içindeki şeytan ona ağırlık yapıyordu.

"Eric," dedim Donovan ve baş melek olmayan Michael bisiklet aşığı arkadaşlarını içeri taşıırken şaşırarak. "İşte." Onlara kanepeyi gösterdim.

Onu koltuğun üzerine yatırdılar, bacakları koltuğun kolundan sarkıyordu, sonra bana döndüler.

"Charley Davidson," dedi Donovan, bana tüm dikkatini vererek.

"Yaşadığım ve nefes aldığım gibi."

Donovan, Michael ve Eric, Albuquerque'deki bir motosiklet kulübü olan Bandits'in üyeleriydiler. Rocket'in terk edilmiş evine zorla girmemle ilgili küçük bir aksilik sonucu tanışmıştık.

O zamanlar sahibi oldukları akıl hastanesi ve söz konusu akıl hastanesini koruyan Rottweiler cinsi köpekleri.

Birkaç hakaretten sonra çocukları ve daha da önemlisi Rottweiler cinsi köpekleri Artemis'i sevmeye başlamıştım. Onunla tanıştıktan kısa bir süre sonra öldü. Biri onu zehirlemişti ve Donovan -elbette şiddet tehdidiyle- böylesine alçakça bir eylemi kimin yaptığını bulmam için ısrar etmişti.

Ama bilmediği şey, Artemis'in beni şaşırtarak ve sonsuz bir sevinçle koruyucum olduğuydu. Sayısız çatışmada yanımda oldu ve Donovan bunu hiç bilmiyordu.

Daha da çılgınca olanı, çocukların Beep'in koruyucuları haline gelmeleri idi. Artık onun insan ekibinin bir parçasıydılar ve bu da şu soruyu akla getiriyordu: Kızımı korumaları gerekirken neden buradaydılar?

Her zamanki gibi pasaklı ve bir o kadar da seksi olan Donovan beni sıcak bir kucaklamanın içine çekti. "Nasılsın aşkım?"

"Güzel." Sertçe sıktım ve motor yağı ile tıraş losyonu kokusunu içime çektim. "Şimdi daha iyi."

Kıkırdadı ve Michael'ın bana sarılmasına izin verdi. Ben her zaman

Michael'ı grubun mafyası olarak düşünürdüm. Diğer ikisinden biraz daha ağırdı ve her şeyi kapsayan bir yürüyüşü ve o öldürücü blues'ların arkasında tam olarak neler olduğunu merak etmemi sağlayan yaramaz bir sırtışı vardı.

Eric'in yanında diz çöktüm. Ona prens diyordum. Uzun boylu, esmer, Grek yakışıklısı ve ince, kaslı bir vücuda sahipti.

aşk romanı rüyalarının malzemesi.

Donovan yanıma geldi. "Enfekte olduğunu düşünüyoruz."

Siyah saçlarının bir tutamını geriye ittim. "Öyle."

"Orospu çocuğu." Bir sandalyeye çöktü. "Bu doğaüstü bir şey, değil mi? Senin uzmanlık alanın mı? Yani onu tedavi edebilirsin."

Reyes'e baktım, tek kelime etmeden yalvardım. Yapabileceğimiz bir şey olmalıydı.

Reyes düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Reyes bir plan yaparken konuyu değiştirerek sordum. "Beep'le olduğunu sanıyordum."

Donovan kocamı işaret etti. "Senin top ve zincir dün bizi uçuracaktı ama Eric büyükannesini almak istedi. Düşündüğünden biraz daha fazla ikna etmek gerekti ve onu paketlediğimizde, sadece
_"

"-çıldırıldı," diye bitirdi Michael onun yerine.

Konuşma konusuna geri döndüm. "Kendinden geçmiş. Ona bir şey verdin mi?" "Rohypnol."

"Onu uyuşturdun mu?"

Ağzının bir köşesi özür dilemeden seğirdi. "Bekle, sende neden Rohypnol var ki?"

Diğer köşe de katıldı.

"Nedir bu?" Michael telaşla sordu. "Neler oluyor?"

Tekrar ayrıntıya girmeye cesaret edemedim, bu yüzden onlara CliffNotes'u verdim ve Reyes'i kenara çekerken biraz düşünmelerini bekledim.

"Bir şeyi değiştirdik," dedim bir köşede dururken fısıldayarak. "Bunun olmaması gerekiyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onları gördüm. Manastırda, Beep'in ordusunu gördüm. Enginliği. Bağlılığı. Ve büyük oyuncularını gördüm, bu üç adam da onların arasındaydı. Kaderlerinde onun koruyucuları olmak var."

"Bu yine de olmayacağı anlamına gelmiyor."

"En son bu şeylerden birini bir insandan çıkarmaya çalıştığımızda-"

"Kötü bitti, biliyorum. Ama o bir süredir yuva yapıyordu. Bence bunun aşamaları var ve Eric hala erken bir aşamada."

Kulağa umut verici geliyordu. "Tamam. Peki ne yapacağız?" "Her zaman yaptığımız şeyi. Belki de yeterince erken bu sefer işe yarayacak."

Kalbimi, nam-ı diğer Betty White'ı, düzensiz atışlarını yavaşlatmaya zorlamaya çalıştım. Betty paniklediğinde, ben de panikledim. Ya da tam tersi. Her iki şekilde de. "Denemek zorundayız. Işığımın onları öldürmeyeceğini biliyorum ama belki çıkarma işlemine yardımcı olacak kadar zayıflatabilir."

Kaşlarını onaylarcasına kaldırdı. "Denemeye değer."

Reyes ve ben bir plan yaptıktan sonra çocukları oturttuk ve onlara gerçekleri anlattık. "Dediğimiz gibi, onun bir iblisi var."

onun içinde. Normalde, bir tanesini dışarı çıkarmak o kadar da büyük bir mesele değil, ama bu iblisler? Onlar farklı."

"Nasıl farklı?" Donovan sordu.

"Belirli bir amaç için yaratıldılar ve DNA'larına belirli önlemler yerleştirildi."

"Ne tür önlemler?" diye sordu, giderek daha da endişelenerek.

"Öncelikle ışığının etkilerine dayanacak şekilde yapıldılar."

Michael kaşlarını çattı çünkü Michael böyle yapardı. "Işığın mı?"

Dikkatli ilgisiyle beni şaşırtan Reyes önlerinde dizlerinin üzerine çöktü, güçlü bacakları ağırlığını kolayca dengeliyordu. Sesinde yumuşak bir tonla, "Onu çıkarmaya çalışabiliriz ama bu onu öldürebilir. Karar vermek zorundasınız."

Uzun bir duraksamadan sonra Donovan, "Onu dışarı çıkaramazsak ne olacak?" diye sordu.

Reyes dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu onu öldürecek. Eninde sonunda. Ne kadar süreceğini bilmiyoruz ama şimdiden birkaç kişi öldü ve eğer bunu durdurmazsak düzinelercesi de yolda."

Donovan ve Michael endişeli bakışlar attılar. Bir süre sonra Donovan başını salladı. "Yap o zaman."

Reyes ayağa kalktı ve ben de onların önünde diz çökmek için sıramı aldım. Dirseklerimi Donovan'ın dizlerine koydum ve ona baktım. "Sana hiç söylemediğim bir şey var," dedim Donovan'a.

Bana o şehvetli sırıtışını gösterdi. "Benimle kaçmak mı istiyorsun?"

Başımı salladım ve sırtışıımı bastırdım. Böylesine vahim bir durumu ancak o flört etmek için bir nedene dönüştürebilirdi. "Bunun dışında."

"O zaman eminim iyi bir nedeniniz vardır."

Hiçbir fikri yoktu. "Benim bir koruyucum var. Sizin Beep'e göz kulak olduğunuz gibi mi? O beni izliyor."

"Tamam," dedi, parlayan bakışları ağzımı inceliyordu. Tam bir serseriydi.

Yutkundum ve ileri atıldım. "Onu görmeni istiyorum."

Ağzının bir köşesini kaldırdı. "Kesinlikle."

"Bunun gerçekleşmesi için perdeyi aralamam gerekiyor. dünyevi düzlemi doğaüstü olandan ayıran." "Tatlım," dedi, burnumuzun dibine kadar eğilerek.

"Sana tamamen güveniyorum."

"Teşekkür ederim. Peki ya sen, Michael?"

"Sanırım bu uçağa bağlı kalacağım. Zaten hiçbir zaman uçmayı seven biri olmadım."

Hafifçe güldüm, Donovan'ın elini tuttum ve onu kanepeye yaklaştırdım. Birlikte derme çatma bir sehpanın üzerine oturduk.

Reyes'e, "Hazır olduğunda bana haber ver," dedim.

Başını salladı, gitmeye hazırdı, ben de Donovan'ın elini sıkıca tuttum ve onu göksel âleme çektim. Ciğerlerini var olmayan havayla doldurdu, uçucu diyarı tararken gözleri geniş, merak ve biraz da korku doluydu.

"Bu başka bir düzlem, göksel bir düzlem. Reyes ve ben trilyonlarca farklı düzlemde var olabiliriz, ama esas olarak dünyevi düzlemimizde ve bu düzlemde varız." Birazdan ne olacağını bildiğimden, gülümsememin en ufak kırıntısını bile tutamadım. "Tanıdığın başka biri gibi."

Sonunda bakışlarını ayırıp bana baktığında, avucumu yere doğru indirdim ve onu çağırdım. Artemis topraktan yükseldi, koca kafasını elime doğru itti.

Kulaklarını okşadım ama Artemis'in ilk görevi öncelikliydi. İblise doğru hırladı, hırladı ve dişlerini sıktı. Sonra sanki onu yanında hissetmiş gibi döndü ve Donovan'ı gördü.

Ve saldırdı.

Minik kuyruğu ışık hızıyla sallanırken, eski sahibini kendisini sevmesi için zorlamaya çalışarak inledi ve pençeledi.

Donovan şoka girmiş bir halde bir dakika boyunca kıza baktı ve sonunda uzanıp elini kızın başına koydu. Kız kucağına sıçrayarak Donovan'ın dengesini bozdu ama Donovan hemen toparlandı.

Sevinci üçümüze de bulaştı. Reyes bile sırtıttı, Donovan'ın yanında pek sık yapmadığı bir şeydi bu.

"Onu sevebiliyorum," dedi şaşkınlıkla. "O gerçek."

"O kesinlikle gerçek. Bunu bilecek kadar çok kez kıcımlı kurtardı."

Yüzünü Eric'in kürküne gömdü ve Eric heyecandan inledi. Sonra, aynı anda, kısık, gırtlaktan gelen bir hırıltı çıkardı, Eric'in içindeki iblis kıvrınmaya başladığında birincil görevi ön plana çıktı. Sanki ne yapmak üzere olduğumuzu hissetmiş gibi, Artemis sıçradı

Donovan'dan kurtuldu ve yere çömeldi, tüm kasları hazır, saldırmak için bekliyordu.

Reyes başıyla işaret etti.

Elimi Eric'in gövdesine koydum, sinirlerimi yatıştırdım ve ışığımı onun içine ittim.

Donovan'ın en iyi arkadaşlarından birinin içine yerleşmiş olan canavarı görmesi uzun sürmedi. Geriye doğru sarsıldı ve neredeyse elindeki tutuşumu kaybediyordum.

Neyse ki onu tutmayı başardım ve diğer elimi Eric'in göğsünde tuttum. Donovan'ı şimdi kaybedersem, bu uçağa geri dönmek isteyeceğini biliyordum. Onun için bir kardeş gibi olan adama neler olduğunu görmek isterdi.

İblis yaptığım şeyden hoşlanmamıştı. Zerre kadar zayıflamadan tekmeledi ve pençeledi. Reyes'e başımı salladım. "İşe yaramıyor."

"O zaman eski moda bir yol."

Elimi geri çektim ve "Artemis" diye fısıldadım.

İleri atıldı ve saldırdı. Dişlerini iblisin kafasına geçirerek çenesini kilitledi ve vahşi bir hırıltıyla onu Eric'ten dışarı sürükledi. Sanki bir bez bebekmiş gibi onu salladı ve şiddetle hırpaladı.

Bu iblis de öncekiler gibi güçlüydü. Bir eliyle boğazına sarıldı ve sıktı. Ancak kız, iblisin elinden kurtulup daha fazlası için geri döndüğünde hepimizi şaşırttı. İblis onu her yakaladığında aynı şeyi yapıyor, defalarca elinden kurtuluyor, sonra köpek dişlerini göstererek geri dönüyordu.

Birkaç dakika sonra bedenine yöneldi ve karnını yırttı. Reyes başını yakaladı ve tıpkı daha önce olduğu gibi çevirip sarsarak başını kopardı.

Artemis, çoklu kişiliklere sahip bir akıl hastası gibi, kalbimin atması için geçen sürede vahşi bir koruyucudan sevecen bir arkadaşına dönüştü. Ağzında bir Gölge iblisin parçalanmış kalıntılarıyla Donovan'a geri dönerken güdük kuyruğu neredeyse titreşiyordu. Sadece göksel bir koruyucunun takdir edebileceği bir adak.

Ne düşüneceğinden, neye inanacağından emin olamadan öylece oturdu. Sonunda uzanıp onu kendine çekti ve Shade iblisi olsun ya da olmasın başını okşadı. Ama savaş henüz kazanılmamıştı. Eric'i görmemiz gerekiyordu.

Donovan'a onunla birkaç saniye daha verdim, sonra bıraktım. O da benim gibi dünya düzlemine geri döndü. Kız onu hâlâ görebiliyordu ama Donovan onu göremiyordu. Ben Eric'in nabzını kontrol ederken o çok halinde oturuyordu.

Kalp atışının en hafif fısıltısını hissederek Reyes'e gülümsedim. "Yaşıyor. Başardı."

Tuttuğu nefesi dışarı verdi. "Umalım da hâlâ akli başında olsun."

"Zaten o kadar da akli başında biri değildi," dedi Michael. Şimdi odanın uzak ucunda duruyordu. Bizden çok, çok uzakta.

Onu suçlayamazdım. Ben de kendimden olabildiğince uzakta dururdum.

Donovan ona döndü, yüzünde hala bir ifade vardı. Şaşkınlık. "Az önce asit içmişim gibi hissediyorum."

"Bu yüzden burada kaldım. Bir keresinde asit almıştım.
Bu bir daha asla yapmak istemediğim bir yolculuk."

11

*Günü yakalamaktan pek hoşlanmam.
Ben daha çok "sopayla dürten" bir kıyım.*

-T-SHIRT

Eric yavaş yavaş kendine gelirken Reyes kahvaltı hazırladı. Çok yavaşça.

Alnına sıcak bir bez koyduktan sonra yanağını okşadım ve Donovan'a "Ona ne kadar Rohypnol verdin?" diye sordum.

"Yasal doza baktım ve ona bunu verdim."

"Donovan, bu Rohypnol. Yasal bir dozu yok."

"Ben de baktım. LD yazıyordu."

Ağzım açık kaldı. "LD ölümcül dozdur.

Lütfen bana yapmadığını söyle-"

Kıkırdadı ve elini sallayarak sorumu geçiştirdi. "O iyi olacak. Tabii içindeki şey beynini yemediyse. Bunu yapıyorlar mı?"

"Hayır," dedim hafif bir kıkırdamayla. "Asla."

Yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüştü. "Sen çok kötü bir yalancısın."

"Bunu çok sık duyuyorum. Yaptığımız şey bu mu?" Ben sordum

Reyes. "Enfekte olmuş her bir kişiye gidip

şeytanlar mı?"

Üç yumurtalı omleti çevirdi. "Nasıl? Hastanede buna izin vermeleri mümkün değil. Ve bence çoğu zaten çoktan ölmüş durumda. İblis çok güçlü."

Eric inledi ve kalın siyah saçlarını ovuşturarak bezi yerinden çıkardı. Uzun bacaklarından biri kanepenin kenarından sarkıyordu. Diğeri ise kenardan sarkıyordu.

Enfeksiyon gerçek bir enfeksiyon olmamasına rağmen, Cookie ona doğru yürüdü ve ateşini ölçtü. Ona izin verdi, işi bitene kadar kıpırdamadan durdu, sonra gözlerini açtı ve odaklanmaya çalıştı.

Onun yanındaki sehpayı oturdum. "Nasılsın Eric?"

Kaşlarını çattı ve bakışlarını üzerimde tutmak için mücadele etti. "Kaç k i ş i o l m a n ı z gerekiyor?"

"Sadece bir tane, Yaratıcı'ya şükürler olsun. Kaç kişi olmanız gerekiyor?"

"Keşke benden iki tane olsaydı, güzelim," dedi, yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı.

"Kahretsin, beni yakaladın." Yanına diz çöktüm ve başını kucakladım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Berbat."

"Bu Rohypnol olmalı. En azından Rohypnol olduğunu umuyorum."

Şok içinde benden uzaklaştı. "Bana ilaç mı verdin?"

Bu zaman l sıırttı. "Sen Keşke. Yap sen bir şey hatırlıyor musun?"

"Sadece grip berbat bir şey. Kamyon çarpmış gibi hissediyorum. "

"Öyleydin. Bir bakıma. Ama korkusuz liderinizin açıklamasına izin vereceğim."

Ayağa kalkmaya çalıştığımda elimi tuttu ve göğsüne götürdü. Her zaman çok flört ederlerdi. "Beni şimdiden terk mi ediyorsun?"

"Kahvaltı yapıyorum. Kahvaltının yapılışını izliyorum. Yiyebilir misin?"

Bir elini karnına koydu. "Biliyor musun, sanırım yapabilirim." "Bu çocuk yeterince aç olsaydı bir Chevy bile yiyebilirdi."

Donovan söyledi. "Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor." Bana baktı ve

Reyes ve arkası. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum." "Çamaşırlarımı yıkamam lazım," diye teklif ettim.

Güldü. "Çamaşırhane o zaman."

Eric elimin tersini dudaklarına götürdü, gözlerini kapattı ve fısıldadı, "Yanılmışsın."

Daha yakına eğildim. "Ah, öyle mi? Ne hakkında?"

"Işığın. Yardımı oldu. Onu zayıflattı."

"Eric," dedim, ne söylediğini anladığımda sesim çatallaştı. "Hatırlıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Sadece parçalar. Sadece sen. Senin ışığın. O . . . Bilmiyorum, zayıfladı. Zayıfladıkça kendimi daha iyi hissettim."

"Yani içinde bir şey olduğunu biliyor muydun?"

"Başlarda hayır. Ama bir süre sonra Nefes aldığını duyabiliyordum. Sanki hava almak için ciğerlerimi, görmek için gözlerimi ve duymak için kulaklarımı kullanıyordu."

"Çok üzgünüm," dedim ve öyleydim de. Biz konuşurken aynı şeyleri yaşayan herkes için üzgündüm.

"Bu senin hatan değil."

"Evet, ne yazık ki öyle."

"Hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum." Doğrulamaya çalıştı ama pes etti ve kanepeye geri düştü. "Hepsi bir sis perdesi."

Reyes yanına geldi. "Ne demek istiyorsun? Nasıl oluyor da Bunu biliyor musun?"

Boştaki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Özür dilerim. Tek hatırladığım buydu. Bunun bir sis perdesi olduğuyla ilgili bir şey."

"Anlayabiliyor muydun?" Ben sordum.

"Düşünceleri. Ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Sadece parçalar ve parçalar ve hepsinin daha büyük bir resmin parçası olduğuna dair bir şey hatırlıyorum."

Reyes'e baktım. "Bu gittikçe daha iyi oluyor."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde boştaki elini yumruk yaptı. Ona doğru yürüdüm, yumruğu açtım ve parmaklarımı onunkilere geçirdim. Bakışları sonunda benimkilerle buluştu, üzgün ve bilmişti, sonra dizlerini çözen bir öpücük kondurdu ve yemek yapmaya geri döndü. Ben de izlemeye geri döndüm; bunu yine Eric'in yanında diz çökmüşken, zemine bakarak yapıyordum.

Meiko içeri girdiğinde "Selam balkabağım," dedim.

Beni görmezden geldi ve kıvılcımlar için zıplama oyununa başladı. "Çok sevimli," dedi Eric. "Senin mi?"

Homurdandım. "Hayır. Bekle." Ona bakakaldığımda, orantısız bir sırıtışla beni onurlandırdı. "Onu görebiliyor musun?"

Omuz silkti. "Herkes yapamaz mı?"

"Hayır, herkes yapamaz," dedim gücenerek. "Bu da ne demek oluyor?" "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin." Ayağa kalktım ve Cookie'ye doğru yürüdüm. "Gidenleri artık herkes görebiliyor. Çok yakında o kadar da özel olmayacağım."

Cookie uzandı ve saçımı okşadı. "Merak etme tatlım, sen özel olmayı yepyeni bir seviyeye taşıyorsun."

"Gerçekten mi?" Yanındaki sandalyeye çöktüm ve başımı omzuna koydum. "Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?"

"Tabii ki hayır."

Başımı kaldırdım. "İnsanların yalan söylediğini anlayabildiğimi biliyorsun."

Başımı omzuna yaslamaya zorladı. "Sadece devam et, tatlım."

"Tamam." Daha da sokuldum. "Bana güzel olduğumu söyleyebilir misin?" "Çok güzelsin."

İçimi çektim, ışığımın daha önce olduğundan biraz daha parlak parladığından emindim, bunu kendim göremediğim için üzgündüm.

* * *

Eric hemen kalktı ve yemeğe başladı. Garrett, Pari, Amber ve Quentin de kahvaltı için bize katıldılar. Gemma aç değildi. Onu suçlayamazdım.

Pari çocuklarla dövmeler hakkında konuşurken, Garrett Reyes ve bana ne bulduğunu gösterdi.

"Sadece bir pasaj, bir dörtlük, ama dünya içinde bir dünyadan bahsediyor."

Canlandım. "Kulağa umut verici geliyor."

"Kehanetlerle ilgili sorun, olay gerçekleşikten sonra, belirli olaylar neyin ne olduğuna işaret edebildiğinde çok daha net olmalarıdır."

tersi yerine yazılmış. Kitaptan işe yarar bir şeyler çıkarabilmek için, kalbi bulmak ve onu yok etmekten bahseden bir bölümü deşifre ettim."

"Kalp mi?" diye sordum. "Neyin kalbi? Bir iblisin mi?"

Muhtemelen yüzüncü kez pasajı tekrar okudu. İçinden yayılan hayal kırıklığını hissedebiliyordum. "Öyle bir şey yazmıyor."

"Peki, nasıl olduğu yazıyor mu?"

"Söyleyebileceğim bir şey yok ama üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Bazen yapbozun tüm parçalarını bir araya getirmek için tek bir kelime, tek bir bağlantı yeterlidir."

"Yani, bu kadar mı?" Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışarak sordum.

"Bu kadar. Şimdiye kadar bulduklarım bu kadar."

Arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Bu aptal kehanetleri kim yazıyor ki zaten? Çok aptallar."

"Bunu Nostradamus'un kendisi yazdı."

"Vay canına. Nostradamus mu?" Sandalyemde doğruldum. "Tamam, kendimi yine özel hissediyorum."

"Peki ya güzel?" Pari sordu.

"Ve güzel. Ama sadece dün gece Reyes diliyle yaptığı o şeyi yaptığı için-"

"Charley!" Cookie çığlık attı, sesi insanoğlunun henüz bilmediği yeni oktavlar keşfediyordu. "Burada çocuklar var."

"Ne? Diliyle çoğu insanın yapamadığı şeyleri yapabiliyor-"

"Charley!" diye tekrarladı.

"Ne? Diliyle yonca şekli yapabiliyor." Reyes'e döndüm ve ona bir işaret ve dürtmeyle dil olayını göstermesini emrettim.

Dilini uzattı ve ucunu bir yonca şeklinde kıvrırdı. Cookie'nin yüzü parlak pembe bir renkle doldu.

Kıkırdadım, ona baktım ve "Sapık" dedim.

"Bunu bilerek yaptın."

"Sanki beni hiç tanıımıyormuşsun gibi."

Ana kapı açıldı ve onlarca yıllık aldatma ve ihanetine rağmen taptığım yalancı pislik amcam içeri girdi.

Aydınlandım. "Hey, Bob Amca."

"Hey, balkabağım. Bal bir ve bal iki." İki kızına da birer öpücük verdi. Amber sırttı. Cookie hâlâ kızarmakla meşguldü. "Ne kaçırdım?"

"Eric'ten bir Shade iblisi çıkardık, ancak bu sefer konukçu hayatta kaldı."

"Bu sefer mi?" Eric dehşete düşmüş bir halde sordu.

Endişesini elimi sallayarak geçiştirdim.

"Bu harika, balkabağım." Ubie dizüstü bilgisayarını çıkardı ve açtı. "Bu ismi daha önce duyduğumu biliyordum."

"Eric?" Amber sordu.

"Meiko. O burada mı?"

Başını salladı ve kucağında oturan küçük adamı işaret etti. Sayılır. Gidenler Reyes ve benim için katı olsa da, Quentin ve Amber onları görebilse de, hala cisimsizlerdi. Yani o aslında sadece havada süzülüyordu.

kucağının etrafında. Ama o bunu bilmiyordu, yani her şey yolundaydı.

Boğazını temizledi. "Onu başka bir odaya götürebilir misin, Smidgeon?"

"Sanırım, ama geldiğimde bana her şeyi anlatmak zorundasın. geri."

"Her zaman öyle değil miyim?"

Onu tersledi, sonra da sadece on üç yaşında bir kızın yapabileceği şekilde "Her şey" diye ekledi. Tecrübeli bir dadının becerisiyle Meiko'yu güneşin doğuşunu izlemeye gitmeleri gerektiğine ikna etti.

"Tamam," dedi Ubie onlar gittikten sonra. "Bir hademe geçen Cumartesi günü North Valley Lisesi'ndeki çöp konteynerinde bir çocuk bulmuş."

"Aman Tanrım," dedi Cookie, ama ben daha çok ani bir tepki verdim.

"Hayır! Meiko olamaz." Ayağa kalktım ve neye baktığını görmek için masanın etrafında yürüdüm, ki henüz hiçbir şey yoktu. "O hâlâ hayatta. Roket söyledi."

Ubie havayı okşadı. "Bırak da bitireyim." Yanına oturdum.

"Okulda kameralar vardı. Görmesi zor ama çocuğu beyaz bir çarşaf içinde taşıyan bu adamı yakalamışlar."

Grenli bir video oynatırken hepimiz dizüstü bilgisayarının etrafında toplandık. Kameranin lensinin uzak köşesinde zar zor görünen bir adam, beyaz bir çarşafa sarılı bir şey taşıyarak yanımızdan geçti. Beyzbol şapkası takıyordu, bu yüzden görüntülerden onu teşhis etmek imkansızdı.

"Belki de bu adam onu terk ettiğinde öldüğünü düşünmüştür diye düşünüyoruz. Ya da belki de öleceğini düşündü. Kesin olarak bilmiyoruz."

Daha yakına eğildim, kaba görüntüden bir ayrıntı, herhangi bir ayrıntı elde etmeye çalıştım. "Bekçi onu nasıl buldu?"

"Çöpü dışarı çıkarıyordum. Çarşafı gördü ve hemen bir şeylerden şüphelendi. Çöp kutusuna atladı ve çocuğu buldu."

"Bekle, onun Meiko olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu alışılmadık bir isim. Taktığı örgülü bir bileziğe işlenmişti."

"Bir bilezik takıyor," dedim.

Ubie bana hastane önlüğü giymiş baygın bir çocuğun resmini gösterdi.

"Bu o," dedi Quentin, resmi işaret ederek, yumuşak, derin sesi neredeyse kelimeleri tutarlı bir şekilde telaffuz ediyordu. Sesini pek sık kullanmazdı ama kullandığında çok hoşuma giderdi.

Ubie ona minnettar bir baş hareketiyle karşılık verdi. "O zaman haklısın, Charley.

Hâlâ hayatta ama komada."

"Koma mı?" Göğsümün etrafında bir mengene sıkıştı.

Quentin omzuma vurdu. Açıkladım ve yüzü düştü.

"Onu bir çöp parçası gibi fırlatıp attı," dedi, işaretlerinin aniliği sıkıntısını gösteriyordu. "O sadece küçük bir çocuk."

"Biliyorum tatlım." Omzunu ovdum, sonra Ubie'ye döndüm. "Bob Amca, annesini ve kız kardeşini bulmalıyız. Bana bir

Meiko'nun çöp kutusuna bırakıldığı saatteki sinyalleri kontrol etmek için trafik kamerası görüntülerini ve baz istasyonu kayıtlarını tam olarak inceleyin."

Elini yüzünde gezdirdi ve bütün gece ayakta olduğunu fark ettim. "Tatlım, burası New York değil."

"Peki, **elimizde** ne var? O yakın sıkışmış olacak ev, değil mi? O okul Los Ranchos'ta, Fourth'un hemen dışında. O bekçi hakkında ne biliyoruz?"

"O temizlendi. Bölgeyi araştırabilir, okul personeli ve komşularla konuşabilir, olağandışı bir şey görüp görmediklerini öğrenebiliriz. Ama her şey olup biterken, tüm kasaba kargaşa içinde. Ben olsam fazla umutlanmazdım."

"Kayıp kişi raporunu tekrar gözden geçireceğim," dedi Cookie. "Keşke polis teşkilatında bunu benim için alabilecek birini tanıyor olsaydım."

Bob Amca teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Bir saat içinde sana getiririm."

"Ve Bob Amca, Meiko'yu korumamız gerekiyor. Belinda'yı kaçıran kişi onun hâlâ hayatta olduğunu öğrenirse işini bitirir. Bundan eminim."

"Zaten üzerinde. Onu John Doe olarak kabul ettikleri için adı hiçbir çizelgede yer almayacak. Öyle kalmasını sağlayacağım, her ihtimale karşı bu adam hatasını anlar."

Ubie'nin profilini inceledim. Çok sevdiğim profilini. Hani şu Herkesinkinden daha çok güvendim. Reyes haklıydı. Bana yalan söylemek için iyi bir nedeni olmalıydı. Sadece bunun ne olabileceğini anlayamıyordum.

Normalde, annemin ölümüyle ilgili soruşturmalarda ondan yardım isterdim. Davidson Takımı'nı özledim. Biz

birlikte iyi çalıştı. Ancak bu sefer değil. Yalnız gitmem gerekecekti. Yani, yalnız gibi. En azından ne hakkında ve neden yalan söylediğini anlayana kadar.

Sorgulayan bakışlarını bana çevirdi. Tekrar dikkatimi topladım ve ekrana yeniden odaklanarak seebildiğim her ayrıntıyı not aldım.

Bana önemli bir şey gibi gelmese de, yemek yerken tekrar tekrar izlemeye devam ettim. Karnımızı doyurup üstümüzü giyindiğimizde, Albuquerque lke çapındaki haber kanallarında yoğun bir şekilde yer alıyordu. İnsanlar sürüler halinde şehri tahliye ediyordu ve yağmalama salgın boyutlarına ulaşmıştı. Ancak şehrin dört bir yanındaki hastanelerde yatan yüzlerce hastaya rağmen toplamda sadece yedi kişi hayatını kaybetmişti. hastalığa bağlı lmler.

Kitlesel tanıtım kısmen enfeksiyonun tuhaf doğasından kaynaklandı. Enfekte olanların garip semptomları ve davranışları. Basını çılgına eviren bir başka olay da CDC'nin virüsü tanımlayamaması, hatta bulamamasıydı. Bu gizem salgının cazibesini yüz kat arttırdı. Çevresel miydi? Kitlesel bir zehirlenme miydi? Biyolojik bir silah mıydı?

Basın algılanan virüse Delirium adını verirken, siviller bunu tam gelişmiş bir zombi kıyameti olarak adlandırıyordu. Buna neden olmada bu kadar önemli bir rol oynamamış olsaydım, muhtemelen ben de ikincisini seçerdim.

Bizi Santa Fe'deki devlet dairesine götürürken oturup zombi konusunu düşündüm. Sonra düşüncelerim

Ufukta başka bir savaş var. Kızımızın kaderinde savaşmak vardı. Marmelat'tayken onun gelecekte yaşayacağı zorlukları ve sıkıntıları çok düşünmüştüm ama Wraith'lerden biri pek çok şeyi işaret ettikleri gibi bunu da işaret edene kadar aklıma gelmeyen bir şey vardı.

Onlarda garip olan da buydu. Tüm boyut hakkında. Wraithler ve ben gerçek konuşmalar yapmıyorduk. Sadece düşüncelerimi okuyabiliyorlardı ve ne zaman önerecekleri bir şey, yapacakları bir öneri ya da ortaya atacakları ukalaca bir fikir olsa benimle konuşuyorlardı. Ama sesleri çıkmıyordu. Bunun yerine, düşünceleri kafamın içine enjekte ediliyordu.

İyi ki, çünkü Marmelat'ın daimi gecesiyle birlikte ses de tamamen yok olmuştu. Herhangi bir ses. Görmeyi, sesi, kokuyu, dokunmayı ve tadı ortadan kaldıran bir boşluktu.

Bu bir cezaydı.

Ama bugünlerde çocuklar arasında çok popüler olan derin düşünme olayını yapmak için tonlarca zamanım oldu. Kesinlikle sıfır verinin gelmesi ve sıfır verinin gitmesi insanın bakış açısını değiştiriyordu. Ve gerektiğinde başarılı bir delilik savunması yapma şansını artırıyordu.

Bir gün, tabut benzeri tatilimin yaklaşık yarısında, Beep'in ordusu Sentry'yi düşünüyordum. Kilit oyuncularını düşündüm. Onun yanında duran ölümler ordusu. Etrafını saran ve onu hayatları pahasına koruyan cehennem köpekleri. Ve Wraithlerden biri uyumsuz bir akorda çarpan bir şey söyledi. Ben neden

Bunu daha önce düşünmüş olsaydım, asla bilemezdim, ama bir Wraith bunu gündeme getirdiyse, bu önemliydi.

Sonunda karadaki ayaklarımı geri kazandığım için bizi eyalet başkentine götürmeyi tercih ettim. Düşünceli kocama baktım, profili Sandia Dağları'nın canlı renkleriyle güzelce çizilmişti. Sağ elini ağzına dayamıştı, uzun parmakları dudaklarına sürtünüyordu, düşünürken kaşlarının arasında yumuşak bir çizgi vardı.

Bakışlarını manzaraya kilitlemişti ama sırtarak, "Şoförün yolu izlemesi genellikle daha iyidir," dedi.

"*Genellikle* kelimesi önemli." Koyu renk gözlerinin bana doğru kaymasına izin verdi.

Misery'nin sırtını sıvazladım. "Beni özledi. Zavallı kız."

"Sizi temin ederim Bayan Davidson, ben sizi daha çok özledim."

Bu bilgiyle midem altüst oldu ama açıklamasının başka bir bölümüne değinmeyi tercih ettim. "Bayan Davidson. Ben adımı hiç değiştirmedim."

"Farrow'un sana uygun olduğundan emin değilim."

Dehşete düşmüş bir halde ona bakakaldım. "Senin adını almamı istemiyorsun. Benden utanıyorsun."

Yemi yutmadı. "İçini kemiren bir şey var."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Tanrım, geri dönüşlerde iyiydim. Muhtemelen bu yüzden bir polisi taciz ettiğim için hapse atılma ihtimali en yüksek kişi seçilmiştim. Bunu kanıtlamak için hâlâ kuşağım ve tacım vardı. "Beep'i kollarımdan koparıp daha güvenli olur diye biyolojik insan ebeveynlerine verdiğin zaman yaşadığım o parlak basiret anını hatırlıyor musun?"

Koltuğunda kıpırdandı. "Evet."

"Marmelat'ta kaldığım süre boyunca orada kendi işime bakıyordum ki bir wraith çok iyi bir noktaya değindi."

"Peki bu neydi?"

"Büyük çıkışında kızımızın etrafındaki herkesi gördüm. Bilirsin, babanın kışını tekmelediği zaman."

Çenesi gerildi. "O benim babam değil."

"Öyle ya da böyle, onun büyük ordusundan cehennem köpekleri sürüsü On İki'ye kadar herkesi gördüm."

"Evet, Onikiler'in kim olduğunu hatırlıyorum."

"I gördüm Amber ve Quentin, Melek ve Bay Wong. Wong."

Herkesi. Ama kimi görmedim biliyor musun?"

Bana meraklı bir ifade yerleştirdi.

Derin bir nefes aldım ve "Biz" dedim.

Yumuşak kaşları yeniden belirdi ve tekrar pencereden dışarı bakmak için döndü. Bunu düşünürken yapardı. O bir düşünürdü.

"Reyes, başarabileceğimizden emin değilim."

"Bu tam olarak o anlama gelmiyor. Kehanette bulunanlar nadiren imgelemlerinde kendilerini görürler."

"Gerçekten mi? Peki, tamam, o zaman en azından seni görmem gerekmez miydi? Yani, bir düşünsene. Kızımız neden biz olmadan Lucifer'le yüzleşmek zorunda kalsın ki? Tüm bu kehanetler, tüm bu öngörüler, hepsi aynı şeyi söylüyor. Kızımız insanlık için bir savaşta Şeytan'la yüzleşecek. Sen değil. Ben değil. Üçümüz değil. Bip. Sadece Beep. Neden böyle?"

Cevap veremeyince çenesini oynattı, yüzünde kızgınlığa benzeyen bir şey parlarken göz kapakları yarıya indi.

"Neydi o?" Her zamanki gibi duygularını net olarak okuyamadığım için sordum. "Neden kızgınlık?"

Başını iki yana salladı. "Biz tanırız, Dutch. Haklısın. Onun için orada olmamızı ne engelleyebilir ki? Biz ölümsüzüz. Ölmemizin *tek* yolu, başka bir tanrının bizi öldürmesi. Yani beni öldüreceksin, değil mi?"

"Yanlış," dedim telaşla.

"Sonra ne olacak? Seni kim öldürecek? Çünkü seni tanıyorum ve ölüm dışında hiçbir şey seni kızımızın yanında olmaktan alıkoyamaz. Ve özellikle intihara meyilli görünmüyorsun."

Beni orada yakaladı.

"Peki seni kim öldürüyor?"

12

*Elimde ne olduğunu asla bilemezsin.
Örneğin bugün bir kurutma kağıdı vardı.*

-DOĞRU GERÇEK

Reyes ve ben I-25 üzerinde hareketsiz bir şekilde oturuyorduk, yolcular ve tahliye edilenler tek bir kitlesel göçte birleşiyordu.

"Kimse beni öldüremez," dedim sorusunu yanıtlarken. "Ve ben de seni kesinlikle öldürmüyorum. Belki başka bir şeydir. Belki de, bilmiyorum, trafikte sıkışıp kalmışsındır. Şimdi olduğu gibi."

Reyes
homurdandı.
Görmezden
geldim.

Havadaki parıltıları yakalamak için bir aşağı bir yukarı zıplarken dikiz aynasından Meiko'ya baktım. "Emniyet kemeri, bayım." Koltuğun üzerine devrildiğinde ve kıkırdama krizine girdiğinde yüksek sesle güldüm. "Daha önce hiç arabaya binmemişti," dedim Reyes'e. "Denemek istedi."

Reyes elimi tutarak dikkatimi tekrar ona çekti. "Biliyorsun, yas tutabilirsin."

İkimiz de Meiko'dan bahsetmediğini biliyorduk. Başımı öne eğdim. "Hayır, yapamam. Henüz olmaz. Bunun için daha

sonra bolca vaktimiz olacak."

"Bu çıkıştan gidin," dedi, işaret ederek. "Alternatif bir yoldan gidelim."

Çıkış sadece elli metre kadar önümüzdeydi. "Tamam, ama biraz zaman alacak." Tam bir tıkanıklık berbattı.

"Ya da değil," dedi yakışıklı yüzünde meydan okuyan bir sırıtışla.
yüz.

"Anlaşıldı."

Misery'nin sağdan sıkıştırması ve çıkışa doğru çılgınca sapması için yeterli alan vardı. Tanrım, yön değiştirmeye bayılırdım.

Direksiyonuna daha sıkı sarıldım. "Eğer
"Buraya herhangi bir polis gelirse cezayı sen
ödersin." "Anlaştık."

I-25'ten birleştiğimiz yerden yaklaşık yarım mil sonra çıktık ve alternatif rota tam yanından geçtiği için merkeze geri döndük.

İçeri girdiğimizde Cookie, "Çok hızlıydı," dedi.

"Tam tersi aslında. Amber nerede?"

Koridorun sonunda, benim ve Reyes'in süitinin aksi yönünü işaret etti. "Televizyon odasında."

Sustum ve ona döndüm. "Televizyon odası mı var? Neden kimse bana bir TV odamız olduğunu söylemedi?"

Cook omuz silkti, tamamen ilgisizdi, gözleri bilgisayar ekranına yapışmıştı.

Sıkıntıyla uzun bir iç çekişten sonra televizyon odasına doğru ilerledim. "Kimse bana bir şey söylemiyor."

Meiko'ya Misery'deki hayatı tattırdıktan sonra, onu Amber ve Quentin'e geri döndük ve bir kez daha onları toplayabilecekleri her türlü bilgiyi toplama görevine verdik. Sonra Reyes ve ben

ikinci kez devlet dairesine doğru yola çıktı, bu sefer yanında Gemma da vardı.

Bir saatten az bir süre sonra, Yaşam ve Ölüm Belgelerinin Alındığı Ofisin Bulunduğu Resmi Binanın önünde durduk. Aslında adı bu değildi ama kulağa *Santa Fe Eyalet Ofisi'nden* çok daha havalı geliyordu.

Reyes ve ben dışarı atlarken Gemma'ya "Hemen döneceğiz," dedim.

Ben atladım. Zıplamak için fazla havalıydı. O, süzülürdü.

"Gelemez miyim?" diye sordu, tam kapıyı çarparken.

Kulağımı işaret ettim ve başımı salladım. "Özür dilerim! Seni duyamıyorum!"

Yukarı çıkarken durmadan konuşuyordu ve bir kızın kaldırabileceği Gemma sayısı bir yere kadardı, özellikle de insanlık yok olmanın eşiğindeyken.

Arkasına yaslandı ve hayal kırıklığı içinde kollarını kavuşturdu.

Annemin ölüm belgesini almak tahmin ettiğimden daha kolay oldu. Gerekli tüm belgelere sahiptim, bu yüzden hızlı bir form doldurdum ve işte.

Dışarıda bir banka oturup etrafı inceledik.

"Otopsi yapıldı," dedim şaşkınlıkla. "Doktoru emretti."

Gemma daha iyi görebilmek için daha yakına eğildi. "Şurada yazdığı gibi doğal sebeplerden öldüyse ve ölümü şüpheli değilse neden otopsi yapılmasını istesin ki?" dedi işaret ederek.

Reyes ona baktı. "Belki de ona sormalıyız."

Çantamdan yepyeni telefonumu, nam-ı diğer Donovan'ın kullan-at telefonunu çıkardım ve Cookie'yi aradım. Açtığında daha yeni çalmaya başlamıştı.

"Senin için üç kelimem var," dedi, üç kelimedenden çok daha fazlasını kullanarak.

"Erkek tipi kellik mi?" Şansımı deneyerek sordum.

"Hayır."

"Beni takip etmeyi bırakır mısın?" "Um, hayır."

"Değişim olmak mı?" Bunu bütün gün yapabilirim.

"Thaniel Lee Just."

"Sadece ne?"

"Bu onun soyadı."

"Sadece mi?"

"Evet. Pari'nin adamı."

"Biriyle görüştüğünü unutmuşum. Hoş biri mi?"

"Şey, *kız* olan biriyle görüşüyor. Bu o değil. Bu kesici. Muhtemel seri katil mi?"

"Ah, doğru." Muhtemel bir seri katille uğraşacak vaktim yoktu ama o üç küçük kelime zihnimde tekrar çalmaya başladı: *Muhtemel seri katil*. "Çok hızlıydı. Onu nasıl buldun?"

"Neyse ki New Mexico'da Thaniel adında çok fazla kamyon şoförü yok. Listeyi daralttım-"

"Kaç kişi vardı?" "Neyin üzerinde?"

"Liste mi? Thaniel adında kaç kişi var?"

Uzun bir süre tereddüt etti, sonra "Bir" dedi.

"Yani kendi kendini oldukça daralttı." "Öyle de denebilir, ama yine de işi ben yaptım."

"Evet, yaptın."

"Ekmeğimi kazanıyorum."

"Evet, kazanıyorsun."

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun."

"Ne? Sana asla şaka yapmam. Ben o kadar esprili değilim. Kendi geçimini sağlıyorsun. Ve benimkini de. Ve muhtemelen biraz da Reyes'in. O biraz tembeldir."

"Dediğim gibi, bir resmin peşine düştüm."

"Gördün mü? Avlanmak zor iştir. Ben daha çok toplayıcıyım."

"Ve Pari'ye gösterdim. Bu o. Sundial Shipping adında bir şirkette şoförlük yapıyor. Şehir dışından ona sürpriz yapmak isteyen bir teyze gibi davranarak aradım."

"Dişsiz yaşlı adam sesini mi kullandın? Dişsiz yaşlı adam sesini kullanmana bayılıyorum."

"Charley, o bir kereydi. Üşütmüştüm. Peki neden dişsizdi?"

"Çünkü kelimeleri geveliyordun." "Nefes alamıyordum."

"Ve çok güzel çalıştı."

"Ayrıca, Tiffany adında bir striptizci olmaya çalışıyordum."

"Ah, doğru." Ü r p e r d i m . "Evet, bunu bir daha asla yapma."

Bu adamda ne buldun?"

"Adres. Telefon numarası. Son zamanlarda aldığı hastalık izinleri. Ya gerçekten hasta ya da bir şeyler oluyor. Sence enfeksiyon kapmış mıdır?"

Zaman çizelgesini tekrar düşündüm. "İki hafta önce Pari'yi görmeye gitmesi dışında mantıklı olabilirdi. Bu tam da Gölge'yi kazara serbest bıraktığımız zamana denk geliyordu ve Pari derisine kazıdığı isimlerin çoğunun bir süredir orada olduğunu söyledi."

"Doğru."

Arka planda onun yazdığını ve bebeklerin nereden geldiğini soran bir çocuğun sesini duydum. Zavallı Amber.

"Tamam, herhangi bir hastaneye yatırılmış gibi görünmüyor, bu iyiye işaret."

"Evet, öyle. Bana bilgilerini mesaj at. Uğrayıp son zamanlarda can alıp almadığını soracağım. Ama önce, Dr. Scott Clarke'ın nerede çalıştığını bulabilir misin? Annemin kadın doğum uzmanıydı. Otopsi raporuna baktıktan sonra onu görmek istiyorum."

"Annene otopsi mi yaptılar?"

"Onlar yaptı. Bunu siz de bizim kadar tuhaf buluyor musunuz?"

"Tamamen duyulmamış bir şey değil, ama eğer doğum sırasında ölmüşse, genellikle bunu doğal nedenlere bağlıyorlar."

"Aynen öyle."

"Tamam, hallediyorum."

"Teşekkürler Cook. Amber'ı kontrol etmek

isteyebilirsin." "Oh, tamam. Özel bir nedeni var mı?"

"Sanırım Meiko'ya bebeklerin nereden geldiğini söylemek üzere."

"Aman Tanrım."

Reyes ve ben Albuquerque'deki Tıbbi Müfettiş Ofisi'nin otoparkına girdik. Gemma'ya yine cipte kalmasını emrettik, çok üzüldü ve Reyes kolumdan tutup beni durdurduğunda içeri girmeye başladık.

"Burada bir sürü ceset var," dedi, sanki bunun bir anlamı olması gerekiyormuş gibi.

Bir saniye sürdü ama anladım, gözlerimi devirdim ve sağ elimi kaldırdım. "Kimseyi ölümden geri getirmeyeceğime söz veriyorum."

"Ve hepimiz senin sözlerini tutma konusunda ne kadar iyi olduğunu biliyoruz." Alınmanın da ötesinde dudaklarımı büzdüm ve işaret parmağımı kaldırdım. "Bir kişi. Bir kişiyi ölümden geri getirdim.

ld."

"Yalan."

"Ruhu bedenini çoktan terk etmiş olan bir kişiyi ölümden geri getirdim."

"Ve?"

"Peki bunu yaşamama hiç izin verecek misin?"

"Hayır. Sonsuza kadar başının üzerinde tutacak bir şeye ihtiyacım var. Ve?"

"Ve." Yaklaştım, ona bakıyordum. Ya da yukarı. Her iki şekilde de. "Bunu gözümü kırpmadan tekrar yapardım. Onu geri getirirdim."

"Yapacağını biliyorum. Ve?"

şimdi gerçekten kafam karışmıştı. "Ve ne?"

"Ve sen üzgünsün ve asla başka birini ölümden geri getirmeyeceksin."

"Ve," diye başladım ama durdum ve bakışlarımı indirdim.
"Ve ben bu sözü veremem."

"Dutch," dedi, ses tonu uyarıcıydı.

"Geleceğin ne getireceğini bilmiyoruz Reyes. Sana yalan söylememi mi tercih edersin?"

"Hayır."

"O zaman üzgünüm ama başka kimseyi geri getirmeyeceğime söz veremem." Öfkesinin sıcaklığını görmezden gelerek yanından geçip binaya girdim.

Resepsiyon görevlisinin masasına doğru yürüdük ve dostum Wade'i, baş tıbbi müfettişi sorduk. Bir sıra sandalyeyi işaret etti ve telefonunu eline aldı, bu yüzden Wade'i beklerken huysuz bir tanrının yanına oturmak zorunda kaldım. Sonsuza kadar surat astıktan sonra ayak sesleri duydum.

"Naber, Powers?" Wade koridorda bize doğru yürürken ayağa fırlayarak sordum.

"Davidson." Elimi sıkıca tuttu. "Amcan ne yapıyor?"

"Yalan söylüyorsun. Otopsi raporuna ihtiyacım var ve sen ölüleri kesip biçen birine benziyorsun. Bekle, bu yanlış oldu."

Gülümsemesini bastırdı ve Reyes'e döndü. "Oh, bu benim kocam, Reyes."

"Evet, seni hatırlıyorum."

Şaşırarak, "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır." Wade hızlı bir şekilde düzeltildi.

"Sadece, sen biliyorum." Boğazını temizledi. "Haberlerden."

Reyes elini uzattı.

Wade onu aldı ve "Her şeyin açıklığa kavuştuğuna sevindim" dedi.

Reyes işlemediği bir cinayetten hüküm giymişti. Öldürmekten hüküm giydiği adamın aslında hâlâ hayatta olduğu anlaşılan kadar on yıl hapis yatmıştı.

"Ben de," dedi Reyes, Wade'in omuzlarındaki gerginliği silahsız bir sırtışıyla serbest bırakarak.

Wade'i çok garip olabilecek bir durumdan kurtardı ve kendisine bir ton brownie puanı kazandırdı.

Tanrım, brownileri severdim.

Wade yeniden bana odaklandı. "Peki, bu otopsi raporu, amcanla birlikte üzerinde çalıştığınız bir dava için mi?"

"Evet."

Resepsiyon görevlisinin dikkatini çekmek için el salladı.

"Tamam, bir dosya numarasına ihtiyacım var."

"Yani, hayır."

Alnını kırıştırdı. "Charley, öylece-" "Annemin üzerinde yapıldı."

Wade anlayışlı bir nefes aldı. "Bu durumda ofisime gitsek iyi olur."

Onu ofisine kadar takip ettik ve otuz dakika sonra - görünüşe göre, birinin bunu almak için kayıtlara gitmesi gerekiyordu- annemin otopsi raporunun basılı bir kopyası elimizdeydi.

Hızlıca okudum. "Olağandışı bir şey varmış gibi görünmüyor."

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Otopsiye göre, kalbi durduğu için ölmüş." Ona kaşlarımı çattım. "Gezegendeki herkes teknik olarak kalp krizinden ölmüyor mu?"

"Evet, ama biz burada, Tıbbi Müfettiş Ofisi'nde hafifletici sebepler aramak isteriz. Söz konusu kalp durmasına ne sebep olmuş olabilir? Kafaya iki el ateş edilmesi gibi. Örneğin."

"Bu işe yarar."

Reyes gazeteyi gözden geçirdi. "Ama burada öyle bir şey yok, öyle mi?"

"Hayır, efendim. Adli tabibi tanıyordum. Çok iyiydi. Eğer kayda değer bir şey olsaydı, onu bulurdu."

"Biliyor muydun?" Ona sordum.

"Evet. Üzülerek söylüyorum ki birkaç hafta önce öldü." Lanet olsun. Onunla konuşmak istiyordum.

Reyes'e yan gözle bir bakış attım, sonra Wade'e döndüm. "İlginç zamanlama. Hasta mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama pek çok insan böyle şeyleri sır olarak saklıyor."

"Doğru söylüyorsun, Wade. Bunun için teşekkürler. Oh, hey, eski top ve zincir nasıl?"

"Güzel. Hala top ve zincir olarak adlandırılmaktan nefret ediyor."

Gözlerimi devirdim. "Hâlâ mı? Bunu atlatmış olmasını umuyordum."

Bana muzip bir gülümseme hediye etti. "Güven bana, önce yıldızlar yanacak."

Eğildim ve fısıldadım, "O zaman selamımı söylemesen iyi olur."

"İyi fikir."

Geri dönüp "Burada kahve hala bedava mı?" diye sorduğumda dışarı çıkmaya başlamıştık.

13

*Bugün doktor aradı.
Görünüşe göre kan grubum "O Pozitif "ten
"Dağ Kızartması "na dönüşmüş.*

-MEME

"Bu çok sinir bozucu. Nedenini bilmeden ölümünü araştırıyoruz. Ne aradığımıza dair hiçbir fikrimiz yok. Kansas büyüklüğünde bir samanlıkta iğne aramak gibi bir şey."

OMI'den içeri girdiğimizden daha fazla bir şey almadan çıktık. Bir fincan kahve dışında. Raporu çantama tikiştirdim ve acı sıvı boğazımı kavururken yanmayı hissederek bir yudum daha aldım. Reyes daha da hassas yerlerimi yakmıştı, bu yüzden iyiydim.

"Bunun boşa kürek çekmek olup olmadığını merak etmeye başladım," dedi.

"Mocha Cappuccino olmasa ben de yapardım."

Durdu ve bana döndü. "Buna pişman olacağımı biliyorum ama kafeinli bir içeceğin tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Elimi omzuna koydum ve kıkırdadım. "Kafeinli bir içecek. Beni öldürüyorsun. Mocha Cappuccino ya da kısaca MoCap, Marmelat'taki en iyi arkadaşımdı. Marmalade'deki en iyi arkadaşımdı.

Annemin ölümünü araştırmak için. Cevapları orada bulacağımı söyledi. Ve beni yüz yıl boyunca hiç yanıltmadı."

Kollarını kavuşturdu. "Yani bu Wraith dişi miydi?"

"Oh, hiçbir fikrim yok. Bu konuda endişeliydim. Onlara kendilerini tanımlamadıkları bir cinsiyetle bağlantılı bir isim vererek hiçbirini güc endirmek istemedim."

Mükemmel burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Orada kaç kişi vardı?"

"Cinsiyetler mi?"

"Wraithler."

"Düzinelerce. Sanırım. Bunu söylemek zordu. Sadece birkaçıyla ilişki kurdum." Daha yakına eğildim. "Övünmek gibi olmasın ama biz havalı bir gruptuk, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Isırdı ve bunun neşeden mi, hayal kırıklığından mı yoksa her ikisinden mi kaynaklandığını anlayamadım. Büyük ihtimalle ikisi de. "Diğerlerine ne isim verdin?"

"Oh." Düşünceli bir şekilde başımı kaldırdım ve parmaklarımla saydım. "Tamam, Tuzlu Karamelli Macchiato, Balkabağı Baharatlı Latte, Buzlu Café American - grubun sinirli olanıydı - Naneli Mocha Frappuccino, Chai Latte, London Fog ve Sıcak Çikolata vardı. Ve bu çocuğun ateşli olduğunu söylediğimde bana güvenin." Homurdandım ve kaburgalarına dirsek attım. "Kimi unutuyorum?"

"Sorun değil. Neden sorduğumdan emin değilim."

Onu kızdırdığımı düşünmüştüm ama kafamı kaldırdığımda yüzünde sevecen bir ifade vardı. şefkatli. Neredeyse

Aşk dolu. Kalp atışlarımın pıt pıtları birbirine karışacak kadar aşk dolu.

Parmak uçlarımda yükselip burun buruna gelene kadar yaklaştım. "Bana bu şekilde bakacaksanız, Bay Man, merkeze geri dönüp diğer karyolayı denememiz gerekebilir."

İçime bir sıcaklık duvarı çarptı. Beni binanın taş dış cephesine yasladı ve zayıf bedenini benimkine bastırdı. "Ateşle oynamayı seviyorsun," dedi bariz bir şekilde.

"Eğer bu şimdiye kadar anlaşılmadıysa, seni ikna etmek için başka ne yapabilirim bilmiyorum, güzelim."

Sırıttı ve şahdamarıma doğru ilerledi, ağzı boğazımdan kulağıma doğru bir iz bıraktı.

Telefonum Cookie'nin özel zil sesiyle çaldı ve "Evet, bebeğim, evet!" diye bağırdı. Reyes iç çekti ve telefonumu çantamdan çıkarmam için yeterince geriye yaslandı.

"Cookie, kadın doğum uzmanının adresini gönderdi."

"Sanırım gitmeliyiz. MoCap söylediğine göre."

Yüzümde bir sırıtma belirdi. "MoCap benim patronum değil," dedim en sevdiğim beş yaşındaki çocuğu taklit ederek.

Misery'nin yolcu koltuğuna tırmandığımda, Gemma bana kaşlarını çattı.

"Ne?" diye sordum. Masumiyet timsali gibi sordum. "Sizi hiçbir yere götüremem."

Gerçekten

yapamazdı. "Bu

utanç verici."

Gerçekten de

öyleydi.

Reyes bindi ve o da ona ters ters baktı. Bizi Dr. Clarke'ın evine götürürken onu görmezden geldi. Misery onu sevmiştı, onu idare edişini, arabayı önce itip sonra park etmesini, yani sorun yoktu. Evi kolaylıkla bulduk ve önünde durduk.

"Siz ikiniz uslu durmayı deneyebilir misiniz?" Gemma sordu.

Reyes döndü ve ona o öldürücü gülümsemelerinden birini attı. Yüz ifadesi rüya gibi bir hal aldı ve her şeyin affedildiğini anladım.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Yolda yürürken sordum. Muhtemelen her türlü seksi olmasına yardımcı oldu, ama yine de.

Sırıttı ve elimi tuttu. İçime bir sıcaklık yayıldı, bu hareket çok tatlı, çok sevimliydi. Sonra elimi neden tuttuğunu anladım.

Sağımızı işaret etti. "Bütün gün bizi takip etti."

Bir Gölge iblisi, artık kesinlikle ölmüş olan bir insanın içinden geçmiş bir iblis. Gölgelere yapışmış, tüm gri ihtişamıyla geziniyordu. Nasıl oluyor da böyle şeyleri hep en son ben öğreniyorum?

"Bir işe yarayacak mı?" O cevap vermeden önce ben "Bir şey *yapabilir* mi?" diye sordum.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi."

Dr. Clarke'ın kapısına doğru yürüdük ve kapıyı çaldık. Tek katlı, kumtaşından yapılmış, düzgün bir çimenliği ve önündeki yürüyüş yolunu çevreleyen bir sıra gül fidanı olan evi, hem çekingen zevkleri hem de yeşile düşkünlüğü olan bir adamdan söz ediyordu.

Altmışlı yaşlarının sonunda bir kadın cevap verdi. Bana hızlıca bir göz attı, ama bakışları Reyes'e takılınca,

İçinden bir endişe geçti. Bunu o yaptı.

"Merhaba," dedim, kapıyı açtığı için bile heyecanlanmışım, "Dr. Clarke'ın içeride olup olmadığını merak ediyordum."

Omzunun üzerinden baktı ve tereddüt etti. "Yine koltukta uyuyakalmış." Reyes'e odaklandı. "Kucağında bir Smith & Wesson ile." Bana döndü. "Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

"Evet," dedim, hayranlığım artmıştı. "Özür dilerim. Annem onun hastasıydı ve ona birkaç soru sormak istiyordum."

"Yirmi sekiz yıldır emekli."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki şaşkınlık belli oluyordu. "O zaman annem onun son hastalarından biri olabilir."

"Ah, anlıyorum. Bir kontrol edeyim."

Kapıyı suratımıza çarptı. Reyes'e uyarıcı bir bakış attım. "Böyle yarım yamalak bakmayı bırak. İnsanları korkutuyorsun."

Gözlerini kapıdan ayırmadan, yanıt olarak orta parmağını kaldırdı.

Gizlice.

"Bu çok komik. Belli ki hayatın senin için çok az şey ifade ediyor." "Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir söz."

Kapı açıldığında orantısız bir sırtış dolgun ağzını çekiştirdi.

"İçeri gelin," dedi Bayan Clarke.

"Teşekkür ederim."

Bize aydınlık, sadece biraz modası geçmiş bir oturma odası gösterdi ve gerçekten de iyi doktor bacaklarının üzerinde bir battaniye ile bir yatar koltukta oturuyordu. Ya bizi gördüğüne gerçekten sevinmişti ya da kucağında gerçekten bir Smith & Wesson vardı.

Bayan Clarke limonata almaya giderken biz de kendimizi tanıttık.

"Ee," dedi bize şöyle bir göz gezdirdikten sonra, yattığı koltuğu çevreleyen kanepeyi işaret ederek, "anneniz benim bir hastamdı. Kaç yaşındasınız?"

Kanepeye oturduk, dizlerim neredeyse onunkilere değiyordu. "Yirmi sekiz. Beni sen doğurdun."

"Günahtan mı?" diye sordu derin bir kahkaha atarak.

Bayan Clarke mutfaktan bağırdı, "Scott Clarke, sana bu şakanın saldırgan olduğunu söylemiştim!"

El sallayarak onu başından savdı. "Sizin için ne yapabilirim?" "Şey, sizi üzmem istemem ama annem Doğum yaptım ve neler olduğunu hatırlayıp hatırlamayacağınızı merak ettim."

Yüz ifadesi tanıma ifadesine dönüştü. "Sen Charlotte Davidson'sın."

"Öyleyim."

"Anneni hatırlıyorum. Çok güzel bir kızdı."

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ben de öyle düşünmüştüm." İçimden geçtiğinde, tam da böyle bir şey düşündüğümü hatırladım. "Sanırım," diye düzelttim bana tuhaf bir bakış attığında. "Resimlerden."

"Tabii ki."

"Bana teslimattan bahsedebilir misiniz? Olağandışı bir şey var mıydı?"

Sandalyesinde kaykıldı. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

Bayan Clarke bardak bardak limonata getirdi. Benimkini aldım ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken teşekkür ettim. Yalan söylüyordu. Tıpkı Bob Amca gibi. Bu bir çeşit komplo muydu?

Daha ileri gitmeden önce limonatamı inceledim. "Dr. Clarke, bir şeyler ters gittiğinde neden bana söylemek istemediğinizi anlıyorum."

"Hepsi bu kadar. Hiçbir şey ters gitmedi. Ölmesi için hiçbir sebep yoktu. Doğumu tamamlamıştı. Kan basıncı yüksek değildi. Hayati değerleri güçlüydü. Kalp atışları normal sınırlardaydı. Sen doğarken nöbet geçirmeye başladı. Sonra nefes almayı bıraktı ve onu geri getirme çabaları başarısız oldu. Sanırım burada bulunmanızın nedeni de bu. Cevaplanmasını istediğiniz sorularınız var."

Bu sefer yalan söylemedi. Hem de hiç.

"Sorularım var ama muhtemelen düşündüğünüz sorular değil."

"Ne demek istiyorsun, tatlım?" Bayan Clarke sordu, kocasının yanında aynı koltukta oturuyor.

Derin bir nefes aldım. "Az önce başka bir şeyin ters gittiği söylendi. Olağandışı bir şey. *Daha olağandışı,*" diye ekledim.

Doktor karısıyla bakıştı, ben de Reyes'le bakıştım ve ne olabileceğini merak ettim.

Bana söylemediği ya da söyleyemediği bir şey oldu. Ben de başka bir yol seçtim.

"Neden bu kadar genç emekli oldun?" Ona sordum. Altın saati kabul ettiğinde kırklı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında olamazdı.

Bir tur daha bakiştikten sonra kabul etti ve "Bana göre, doğumhanede halüsinasyon görmeye başladığında, bu işi bırakmanın zamanı gelmiş demektir" dedi.

Omurgam diken diken oldu. "Halüsinasyon görüyorum. Ne gördün?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Zaten halüsinasyon olduğu için bahsetmeye bile değmez. Doğruyu söylemek gerekirse, emekli olup karımı şeker annem yapmak istiyordum. Paradan geliyor." Komplocu bir göz kırpma ekledi.

Hafifçe güldüm, öne doğru eğildim ve elimi dizine koydum.

Onu kızdırmıştık. Bu duyguyu Bayan Clarke'ın endişesini hissettiğim kadar net hissettim. Kocasını üzmemizi istemiyordu. Bunu ben de istemiyordum ama tüm insan ırkının o doğumhanede neler olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Dr. Clarke, söyleyeceğiniz hiçbir şey beni şaşırtmaz." "Bunun üzerine bahse girmek ister misiniz?"

Elimi uzattım, anlaşmayı mühürlemek için el sıkışmaya hazır ve bekliyordum.

Başını salladı ve vazgeçti. "Gördüğüme yemin edebilirim. . bir şey. Sadece bir an için. Sadece bir saniyeliğine. Bunu söylemekten korkmuyorum. Beni korkuttu, çok gerçekti."

Reyes'in nabzı hızlandı. O gün doğumhanedeydi. Birbirimizi ilk görüşümüzdü. En azından bu hayatta.

"Dr. Clarke, ne gördünüz?"

"Beni tımarhaneye attırmayacağına söz veriyor musun?"

Sessiz bir kıkırdamadan sonra sağ elimi kaldırdım ve Sol elimin işaret parmağıyla X işareti. "Kalbimi çapraz yap."

Bir süre daha tereddüt etti, sonra kabul etti. "Bir iblis. Bir iblis gördüm."

Refleksif bir hareketle

Betamax ve New Coke, döndüm ve kocamı süzdüm. Sonra aklım başıma geldi, kendimi toparladım, geri döndüm ve "Bunu tarif edebilir misiniz?" diye sordum.

"Dutch," dedi Reyes arkamdan. "Bu gerekli mi?"

Ne düşündüğünü biliyordum. İyi bir doktorun emekli olmasına neden olmuştu. İyi bir doktor olduğundan emin olduğumdan değil. Berbat olabilirdi ama bundan şüpheliydim. Hiçbir şey olmasa bile, muhtemelen harika bir hasta başı terbiyesine sahipti. Reyes'le ortak bir yönleri vardı.

"Annen ıkınıyordu ve dediğim gibi, sadece bir saniyeliğine gördüm ama çok büyüktü."

Kontrol et.

"Ve siyah."

Kontrol et. Reyes bana görüldüğünde giydiği cübbe, dalgalı dalgalardan oluşan kocaman siyah bir kütleydi. Gençlik yıllarında dramatik bir yeteneği vardı. Ve daha sonra. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre öncesine kadar, resmi olarak tanıştırlmadan önce bana Büyük Kötü olarak görünüyordu.

Dr. Clarke devam etti. "Pulları, pençeleri ve keskin, sivri dişleriyle pırıl pırıldı."

Kontrolü kaldır. İşareti kaldır. Kontrolü kaldır. İşareti kaldır.

"Scott," dedi Bayan Clarke, elini okşayarak onu bize geri getirdi.

Ama orada afallamış bir şekilde oturuyordum. Kesinlikle kocamdan bahsetmiyordu.

"Dediğim gibi, bir halüsinasyon, ama çok gerçek görünüyordu." Hatırlayınca gözleri doldu. "Özellikle de etini parçaladığında."

Kanepeden fırladığımda bardağımı düşürdüm ve sehpayı devirdim. Sonra çabucak toparlandım ve bardağı almak için diz çöktüm. Reyes yardım etmek için yanımda diz çöktü ama yüzü solmuştu. Bu olay onu da benim kadar etkilemişti.

"Bir havlu getireyim," dedi Bayan Clarke aceleyle mutfığa giderken. "Dr. Clarke, daha önce böyle şeyler gördünüz mü?"

"Öyle değil."

Durdum ve ona baktım. "Ama başka şeyler?"

İtirazsız bir omuz kaldırdı. "Ben çocukken."

Çocukken doğaüstü alemi görebiliyordu ve büyüdüğünde bunu aşmıştı. Bunu duymuştum.

"Ama bunun gerçek olduğuna inanamazsın tatlım," dedi bana.

Bayan Clarke bana bir havlu uzattı.

Halıyı sildim ve ona "Özür dilerim" dedim.

"Saçmalama. Anlattığı hikâyelerle beni de korkutuyor."

Reyes havluyu mutfaka götürdü, ben de başım dönmüş bir halde tekrar oturdum. "Sadece bir saniyeliğine mi gördün?"

"Evet, Tanrı'ya şükür. Ama gerçek değildi. Annenin üzerinde bir iz yoktu. Her şeyi hayal etmiştim." Karısına zayıf bir gülümseme sundu ama duygularını hissedebiliyordum. Muhtemelen onun iyiliği için yalan söylüyordu. Gerçek olduğunu biliyordu.

"Neyse ki o zamandan beri böyle bir şey görmedim, Gayle'nin Sri Lanka'dan çamur maskelerinden birini aldığı zaman hariç. Neredeyse kalp krizi geçirecektim. Gerçi planının bu olduğunu düşünüyorum. Sigorta parası için beni bayıltmak."

Uzanıp koluna vurdu, gözlerindeki sevgi kristal berraklığındaydı.

"Neden onların çamuru bizimkinden daha iyi hiç bilemeyeceğim."

Reyes geri geldi ama ayakta kaldı. Görünüşe göre bu, burada işimizin bittiğine dair ince bir ipucuydu. Bu kurnazlık olayında çok kötüydüm.

"Bu yüzden mi otopsi istediniz?" Ona sordum. "Gördüğün şey yüzünden mi?"

"Aslında baban ısrar etti."

"Gerçekten mi?" İçimde bir gurur filizlendi. Annemi sevdiğini biliyordum. Nasıl sevmesin ki? Annem öldüğünde ve onu biri yeni doğmuş iki çocukla bıraktığında neler yaşadığını hayal bile edemezdim.

"Yas tutuyordu. Cevaplar istiyordu. Ve o bir polisti." "Evet, öyleydi. Teşekkür ederim. Zaman ayırdığınız için de teşekkürler, Doktor."

Öne doğru eğildim ve elini sıktım.
"Bayan Clarke."

"Kendine iyi bak tatlım," dedi.

"Bakacağım."

Aceleyle dışarı çıktık. Kapı kapanır kapanmaz belimden eğildim ve kocaman bir yudum serin hava içime çektim.

Reyes bir elini sırtıma koydu ve ovuşturdu.

"Ona bir iblis saldırdı," dedim, inanamayacağım kadar şaşırılmış bir halde. Bu dünyadaki hiçbir şey beni bu senaryoya hazırlayamazdı. "Bu duymayı beklediğim son şeydi."

"Sen de ben de."

Ayağa kalktım ve parmaklarımla yüzümü ovaladım. "Nasıl? Neden?"

"Önemli değil."

"Hayır, öyle." Clark'ların evinden uzaklaşmak için yürüdüm. "Annemi bir iblis mi öldürdü?"

"Bilmiyorum. Ama bunu ona hiç yakıştıramadım."

"O mu?" Cevap vermeyince, farkına vardı. "Lucifer."

"Tahmin etmem gerekirse, senin doğmanı engellemeye çalıştığını söyleyebilirim. Ya da sen kendini savunamadan seni öldürmeye."

"Gemma ve Bob Amca'nın olağandışı bir şey fark etmemelerine şaşmamalı. Fark edemezlerdi. Ama siz de oradaydınız. Görmediniz mi?"

"Tam sen doğarken geldim. Işığın beni çağırmıştı. Belki de ben oraya varmadan ışığın onu öldürmüştür."

"Bu kadarı da fazla."

Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Geri dönüp yeniden toplanalım."

"Tamam, ama yolda bir mola vermem gerek. Cookie olası bir seri katilin adresini mesaj attı. Gidip onu kontrol etmem gerek."

"Seri katillerle aranda ne var?" "Değil mi? Seri katil mıknaatısı gibiyim."

"Hayır, sen her şeyi - harika - ve - berbat - bir mıknaatıssın."

Beni orada yakaladı.

* * *

Yol tariflerini takip etmekte Reyes kadar iyi olmadığım için, gideceğimiz yere, yani Thaniel Just'ın evine yaklaşık yarım blok uzağa park ettim. Hatamı fark ettiğimde, Misery'ye geri dönüp yolun geri kalanını arabayla gitmeyi ciddi ciddi düşündüm ama yürümek bana iyi gelecekti. Uzay boşluğunda geçirdiğim yüz yıldan sonra dışarı çıkmam gerekiyordu. Bacaklarımı esnetmeliydim. Dünyayı görmek. Ya da Elm Sokağı'nın yarım blok ötesini.

"Peki, bu adamın adı ne? Thaniel Lee Just. Nasıl bir seri katil bu?"

Gemma tsked at Ben, onu hayal kırıklığı Belli. "Charlotte Jean Davidson, bir adamın ismine bakarak onun seri katil olduğuna karar veremezsiniz."

"Gemma, o hayatlar üzerinde Elm Sokağa.

Bu yapamam olmak bir tesadüf."

Kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı. "Pes ediyorum." Çok eğleneliydi.

Thaniel'in evini bulduk, küçük bir A-çerçevesi, önünde yarım yapılmış bir Harley ve arkada park edilmiş kırmızı bir Ford Raptor.

Reyes telefonunu çıkarıp haber kaynaklarını kontrol ederken ben büyük bir pencereye doğru yürüdüm ve içeriye baktım.

"Işıklar yanmıyor. Evde kimsenin olduğunu sanmıyorum. Ama . . ."

"Ama ne?" Yanıma doğru yürüdü. "Şu tezgaha bak."

Oturma odası olması gereken yerin ortasında bir kaynakçı, öğütücü ve metal işlerinde kullanılan diğer aletlerle dolu bir çalışma tezgahı duruyordu. Kendi eritme kazanı ve demircilik istasyonu bile vardı.

"Silahlarını kendi yapıyor."

Reyes telefonunu tekrar kaldırarak, "İşte bu," dedi. "Polisi arıyoruz."

Onu tersledim ve başka ne görebileceğime bakmak için evin etrafında dolaştım. "Lanet olsun!" Şeytanın oğluna bağırdım. "Panjurları var. Biliyorsun, her zaman içeri atlayabiliriz." Ön tarafa doğru yürüdüm.

"Daha kötülerini de yaptım. Ama onu zehirli iğneyle idama mahkum etmeden önce suçlarının hesabını vermesi için ona bir şans vermeye ne dersiniz?"

"Bunda bir şey olmadığını düşünüyor gibisin."

"Pari onu bir kez gördü ve bir varsayımda bulundu." "Evet, ama Pari'nin varsayımları oldukça doğru."

"Sana müşterilerinden birinin banka soyacağını söylediği ve senin de amcan ve yirmi polisle birlikte onu durdurmaya gittiğin ve adamın kapıcı olduğunu öğrendiğin zamanki gibi

mi?

Ve bankayı soymaya değil, paspaslamaya gittiğini? O zamanki gibi mi?"

"Bu tamamen farklıydı. Onu yanlış anladı.

Bu adamın vücuduna düzinelerce isim kazınmış."

"Benimkinde de cehennemin kapılarının haritası var."

Kollarımı kavuşturdum ve yarı inşa edilmiş Harley'in üzerine oturdum. "Pekâlâ, ne oluyor Farrow? Bu adamı savunmak için çok zahmete giriyorsun."

"Ben de onun yerindeydim. İnsanlar sizi daha tanımadan yargılıyorlar ve belki de yaptığınız şey dışarıdan ne kadar kötü görünürse görünsün, yine de doğru nedenlerle yapmışsınızdır."

"Thaniel'den mi bahsediyoruz? Çünkü seri cinayet işlemek için doğru bir neden olduğundan emin değilim."

Başını kayıtsız bir hareketle eğdi.

"Tamam, bana söylemediğin şey ne? Amber konusunda hâlâ kızgın mısın?"

"Bunu bana danışmadan yaptığın için hâlâ kızgıyım. Acele kararlarından etkilenen tek kişi sen değilsin."

"Peki bunu yapmama izin verme ihtimalin neydi?"

Dişlerini sıktı, çene kasları gerildi.

"Ben de onu diyorum."

Evin içinden bir erkek sesi bize doğru yaklaştı. "Oturduğun sandalyenin biraz pahalı olduğunu biliyorsun."

İrkilerek Harley'den atladım ve etrafımda dönerek Benim yaşlarımda, kumral saçlı ve açık mavi gözlü bir adamın A-frame'in kapısından beni incelediğini gördüm.

Oturduğum yeri fırçaladım ve ona dişlerimi gösterdim.
"Bunun için üzgünüm. Sen Thaniel misin?"

Bir enerji içeceği açtı ve kutuyu dudaklarına götürdükten sonra "Kim bilmek ister?" diye cevap verdi. Beklediğimden daha gençti, yaşını tam olarak belirlemeyi zorlaştıran bebek yüzlerinden birine sahipti, ama kısmen sevimli ve kısmen de çok seksiydi. Fark ettiğimden değil.

"Size birkaç soru sorabilir miyim diye merak ediyordum."

Reyes'e bir göz attı, sonra beni otuz dakika boyunca inceledi.

"Vur" demeden önce saniyeler.

Ona yaklaşmak, duygularını daha iyi okuyabilmek için verandaya geri adım attım, sonra da en iyi atışımla onu vurdum.

"Tamam, ilk olarak, son zamanlarda birini öldürdün mü?"
Meşguldüm. Lafı dolandıracak vaktim yoktu. Ama algılayabildiğim tek duygu kızgınlıktı. Ve muhtemelen hafif bir merak.

"Kahretsin," dedi ve mütevazı evine geri dönmek için döndü. "Beni ne ele verdi?"

Onu takip ettim. Onda tanıdık bir şeyler vardı. Bakışlarım onunkilere takılır takılmaz içimde bir şeyler kıpırdandı.

Ben bir katilin inine girerken Reyes geride durdu. Ya da girmedim. Her iki şekilde de.

"Bıçaklarınızı kendiniz yapıyorsunuz," dedim, bıçaklardan etkilenererek.
sergilenen keskin, ince işlenmiş enstrümanlar dizisi.

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama duyguları çok farklıydı. Ancak endişe değil. Ya da panik. Eğer yan hobim insanları öldürmek olsaydı ve biri bana bunu sorsaydı, biraz şaşırırdım.

Yine de bu, birçok seri katilin özelliklerinden biri değil miydi? Kibir? Belki de dokunulmaz olduğunu düşünüyordu.

Onun için iki kelimem vardı: *Al Capone*.

Uzun kollu bir tişört giymişti, bu yüzden Pari'nin bahsettiği işaretleri göremedim.

"Birini öldürdüğümü sana kim söyledi?" diye sordu. "Hiç kimse. Sadece bir tahmin."

Sonunda bana döndü. "Yeni bir hobi edinmelisin."

"Muhtemelen. Benim için pek endişeli görünmüyorsun.

Belki de

Ben bir polisim."

"Sen polis değilsin." Dışarıdaki Reyes'i işaret etti. "Polis olmadığı kesin. Ee, ne o zaman? Seni Merry'nin annesi mi gönderdi?"

Farkındalık omurgamı diken diken etti. "Merry'yi tanıyor musun?" "Tanıyordum, evet."

Tüylerim diken diken oldu ve keskin bir endişeye dönüştü.

"Bu

Onun hakkında böyle geçmiş zamanda konuşman çok komik."

Enerji içeceğini bir yudumda bitirdi. "Oh, öyle mi? Neden?"

"Henüz bulunamadığı için."

"Onun ölümüyle bir ilgim olduğunu düşünürken içeri girmekle çok güven veriyorsun."

"Yani, o öldü mü?"

Reyes kapıda durmuş, konuşmalarımızı izliyordu. Thaniel ona baktı, sonra da "Nereden bileyim?" diye sordu. "Bu güzel bir soru. Başka bir soru sormama ne dersin?"

"Hayır." Kutuyu çöpe attı ve ikinci tur için buzdolabına gitti. "Sanırım sorulara cevap vermeyi bıraktım."

"Aslında sorduğum hiçbir şeye cevap vermedin." "Bu doğru değil. Sana verdiğim tüm yarım cevapları düşünürsen, neredeyse üç tam cevabınız var."

Onda bir şeyler vardı. Tamamen insan olmayan bir şey.

Gözleri sulanmaya başladığında beni inceliyordu. Sanki acıyormuş gibi. Ya da çok parlak bir ışığa bakıyormuş gibi.

Kirpiklerinin arasından herhangi bir ıslaklık kaymadan önce arkasını döndü ama ne kadar saklamaya çalışsa da kanıtlar hâlâ oradaydı.

Lanet olsun, tüm Albuquerque doğaüstü bir alemi görebiliyor muydu? Her geçen dakika kendimi daha az özel hissediyordum.

Hikâyesi ne olursa olsun, seri katil olmadığı açıktı. "Bak, Albuquerque'den gitmen gerek."

"Benim için endişeleniyor musun?"

Parmaklarımı güzelce oyulmuş bir bıçağın üzerinde gezdirdim. "Enfekte bölge genişliyor."

"İnanılmaz bir bağışıklık sistemim var."

"Tifolu Mary de öyle. Duyduğuma göre acıya karşı da yüksek bir toleransınız varmış."

Beni temkinli ve kuşkulu bir şekilde değerlendirdi, sonra neredeyse duyamayacağım kadar yumuşak bir sesle "Nesin sen?" diye sordu.

En sonunda. "Neden sordunuz?"

İkinci enerji içeceğini açtı. "Sebebi yok."

Ama vardı. Çok az insan ışığımı görebiliyordu. İki gün öncesine göre şimdi daha çok kişi görebiliyordu ama yine de. Benim başka bir şey olduğumu biliyordu. Tamamen insan olmayan bir şey. Daha çok onun gibi.

"Sanırım asıl soru şu," diye devam etti ve cümlesinin ortasında bir yudum daha aldıktan sonra, "O ne lan?" diye bitirdi.

Başıyla Reyes'i işaret etti.

Reyes'in ağzı tamamen umursamaz bir gülümsemeye dönüştü.

14

Güven bana. Dans edebilirsin.

-VODKA

Thaniel işe gitmesi gerektiğini söyledi. Yalan söylüyordu ama bizim gibilerden uzak durmak istiyordu. Onu suçlayamazdım. Ayrıca, ondan istediğim tek gerçek cevabı almıştım. O bir seri katil değildi. Tam olarak ne olduğu hâlâ tartışmaya açıktı ama şu anda önemli olan tek cevap buydu.

Güneş batmaya başlamıştı, bu yüzden Gölge'den vebadan kaçır gibi kaçarak merkeze geri döndük. Çoğunlukla öyleydi çünkü.

Deponun kapılı otoparkına girdiğimizde "İki günümüz kaldı," dedim ve bunu yüksek sesle söylemem bile endişemin artmasına neden oldu.

"Biliyorum. Sadece annenin ölümünün herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

"Club Clueless'a katılın. Sadece bugün yüzde elli indirim. En azından gölgemizi kaybettik."

"Ben buradayım," dedi
Gemma. "Sen değil, tatlım.
Diğer-"

Reyes boğazını temizledi ve ileriye işaret etti.

"Orospu çocuğu."

Gölge iblisi hala bizi takip ediyordu. Hala geziniyor. Hala iğrenç davranıyor. Umarım dışarıda kalır. Takipçiliğini açık hava aktivitesine indirger.

Olan biten her şey yüzünden ekibin morali konusunda endişeliydik. Gemma'yla herkes için danışmanlık seansları ayarlamayı düşündüm ama muhtemelen buna hepimizden daha çok ihtiyacı vardı. Saldırıya uğramamıştık.

Ancak bizi şaşırtan bir şekilde, ekip hayal kırıklıklarının üstesinden gelmeye çalışıyor gibi görünüyordu. İçeri girdiğimizde yapacak işleri olan bir masa dolusu insanın pizza yediğini, bira içtiğini ve strip poker oynadığını gördük.

Sayı!

Sonra kimsenin soyunmadığını fark ettim. Bunun olmasından nefret ederdim. Yine de, Gölge'nin kazanması durumunda ebedi lanetin iyi tarafından bakmak gerekir.

Reyes'e doğru eğildim. "Buna eve dönüş partim diyeceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Buna senin iflasın diyeceğim işlemler." Sırtışı kurt gibi büyümüştü. Yasadışı şenliklere katılmaya gitti ve ekledi, "Umarım nakit getirmişsinizdir."

"Umarım kışın için güzel bir kutu getirmişsindir, çünkü ona sahip olmak üzereyim."

Parıldayan bakışları benimkileri yakaladı. "Rüyalarında, Davidson."

Neredeyse kahkahalarla gülecektim. Bana sadece rekabetçi aktiviteler sırasında Davidson derdi. Bu boku ciddiye alırdı. Parçalanmış Monopoly tahtam bunu kanıtlıyordu.

Bir süre önce bir Twister matı vardı, ama o tamamen farklı bir nedenden dolayı yok edildi.

Diğer tembellere katılmak için oturmadan önce, iyi olduğundan emin olmak için Gemma'ya doğru yürüdüm.

"Oynayacak mısın?" Yanına oturarak ona sordum.

"Hayır. Sadece izleyeceğim."

"Oynamak kadar eğlenceli değil." Ona dirsek attım ama yanıt alamadım. "Gem, Wyatt için endişelendiğini biliyorum."

Başını salladı. "Ona ulaşamıyorum."

"Bob Amca'ya sormaya ne dersin?"

"Tamam." Gemma büyürken hep huysuz olurdu ama bu sefer anlıyordum. Sevilen birinin hayatından korkmak nadiren parkta yürümek anlamına gelirdi. Jurassic Park olmadığı sürece. O zaman belki.

Oynadıkları dikdörtgen masa hiçbir zaman "Poker Oynamak İçin En İyi Masa" ödülünü kazanamazdı ama her masa bu tür bir ilginin peşinde değildi. Bu tür bir onaylama. Büyük metal yığınının etrafında oturanlar, tanışma zevkine eriştiğim en iyi insanlardan bazılarıydı.

Reyes, Cookie ve Amber'ın arasına oturdu. Onların iki yanında, Meiko'nun kucağında oturduğu Ubie ve Quentin kartlarını başıboş gözlerden saklıyordu. Masanın geri kalanında Garrett, Osh, Pari, Donovan, Michael ve Eric gibi isimler oturuyordu. Tüm takım.

Neredeyse.

Babam buna bayılırdı, gençliğinde kumar bağımlısı olduğu için değil. Hayır, o da en az benim kadar bu ana değer verirdi.

Sahnenin tadını çıkarabildiğim kadar çıkardım, her bir yüzü ezberledim. Her gülümsemeyi. Her kahkahayı. Burası büyüklükle dolu bir odaydı. Dünyada eşi benzeri olmayan yetenekler ve armağanlarla. Bir tanrı, bir savaşçı, bir ruhani, bir şifacı, bir bilgin, bir sihirbaz, bir bakıcı, bir hükümdar ve bir avuç koruyucu.

Burası benim dünyamdı. Bunlar benim insanlarımdı. Doğru, birazdan yerden yere vuracağım insanlardı ama yine de benim insanlarımdı.

Gemma ve ben Ubie'nin arkasından yürüdük, kısmen ona Wyatt'ı sormak için, ama çoğunlukla onu korkutmak için. Bu fırsatın kaçmasına izin vermeyecek kadar çok kez kart oynadığını görmüştüm.

Tam omzunun üzerine gelene kadar eğildim ve "Bob Amca, Wyatt hakkında bir şey duydun mu?" diye sordum.

Panikledi ve kartlarını örtmek için eğildi, göz kapakları güvensizliğin dar yarıklarını oluşturdu. Temkinli olmak onun için iyi bir görünümdü.

"Ne?" diye hırladı.

"Wyatt. Gemma onun hakkında bir şey duyup duymadığını bilmek istiyor."

Rahatladı, ama sadece biraz. Bilge adam. "Hayır. Ve bu iyi bir şey. İyi olduğu anlamına gelir." Kafasını kaldırmadan, "İyi misin Gemma?" diye sordu.

Başıyla onayladı. "Altın kaplama plastik kaplar kadar iyi."

"İşte ruh budur," dedim ve sırtına bir şaplak attım. "Bob Amca, diğer kartlarda sadece eşleşmeyen, tek haneli sayılar olduğunu düşünürsek, bu iki kız iyi bir el yapar mı?"

Çenesi gerildi ve elindeki kartları masaya fırlatmadan önce uzun, ağır bir iç geçirdi. "Pas geçiyorum."

"Yani, hayır mı?"

* * *

Öfke patlaması. İşte bu buydu. Geçen yıl birlikte çok şey yaşadık, bunu ve daha fazlasını hak ediyorduk. Daha fazla kahve gibi. Ve daha fazla Oreo. İkisine de katılmayı planlıyordum.

Benim pokerle ilgili sorunum iki yönlüdür. Birincisi, neyin neyi yendiğini hatırlamakta biraz sorun yaşıyordum. Daha önce Ubie'ye sorduğum soru gerçektir. Elbette, zamanlamamın berbat olduğunu biliyordum, ama soru tamamen yasalı.

İkincisi, bunu hem bir lütuf hem de bir lanet olarak görüyordum, büyük bahis oynama eğilimindeydim. Bu da büyük kaybettiğim anlamına geliyordu. Ama, hey, Reyes'in parasıydı. Araştırma işim görünüşe göre iflas etmişti. Cookie'yi daha sonra zimmetine para geçirmekle suçlamak için aklıma bir not aldım.

Amber, Quentin'e desteyi kestirdi, sonra kartları dağıtırken bilmediğim bir dilde konuşarak elin kurallarını sıraladı - ben hepsini biliyordum. "Texas Hold'em. Jokerler vahşi. Giriş 10 dolar."

Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. O kızın birçok yönü vardı. Derin tarafları. Korkutucu yanları.

Bitirdiğinde, az önce söylediği her şeyi Quentin'e imzaladı, o da ona *rock'n roll* için evrensel bir jest yaptı. Kid poker oynamak için doğmuştu. Bir mil öteden bir şey söyleyebilirdi. Açık bir gecede bir buçuk mil.

Meiko, Quentin'in sağır olduğu gerçeğini tam olarak kavrayamamıştı. Ona soru üstüne soru soruyor, orayı burayı işaret ediyor ve el sallıyordu, bu yüzden başkasının yerine Quentin'in kucağında oturuyor, yani havada asılı duruyordu. Q onu görebilen ve aynı zamanda onu tamamen görmezden gelebilen tek kişiydi.

Meiko da Amber'a rock-and-roll sembolünü gösterdi ve sonra Quentin'le beşlik çaktılar; çocuğun minik eli onunkinin arasından geçerken Q'nun mavi gözleri neşeyle parlıyordu. Bu çocuğun bir gün harika bir baba olacağına dair içimde ciddi bir önsezi vardı. Ve bu Amber'la olacaksa, çok çok uzak bir gelecekte olsa iyi olur. On yıl gibi. Ya da iki yıl.

Birkaç saat sonra, kimseyle yerleri silmeden, sadece bir süpürgeyi üzerinde gezdirerek herkesi rahatsız etmişim.

Bob Amca doğaüstü yetenekleri olan bir grup mutantla poker oynamanın ne kadar adaletsiz olduğunu haykırarak hepimizi öldürmek üzereydi. İsim takmasının çok da sessiz olmayan bir yardım çağrısı olduğunu hissettim ama terapiyi kabul etmeyi reddetti. Donovan onu yatağa atmaya teklif etti, bu iyiydi. Yine de başımı salladım. Hepimizi tutuklayabilirdi. Özellikle de beni.

"İçlerinde en kötüsü sensin," dedi parmağını bana doğru uzatarak.

İtiraz etmedim. Çoğunlukla ivilediğı için. Ama beni gerçekten suçlayabilir miydi? Hile yapmak, kaybetmekten daha kolaydı.

Ancak Cookie, biraz belalı biri olduğunu kanıtlıyordu. Kim bilebilirdi ki? Ve Osh, Charley Gecesi'nde seçim yapmaya karar vermişti. Bunun geçen hafta olduğuna yemin edebilirim.

Burnunun kenarını sıktı. "Nasıl oluyor da Dünya'da konuşulan her dili hatırlayabiliyorsun, bir sürü göksel dilden bahsetmiyorum bile, ama full house'un floş'u yendiğini hatırlayamıyorsun? O kadar çok şey söylüyorsun ki hangisinin ne anlama geldiğini öğrenmek imkânsız."

Sırıttım. "Benim geldiğim yerde buna *strateji* denir." "Benim geldiğim yerde buna *öldürmek için sebep* denir."

"Oh, öyle mi?" Öne doğru eğildim. Ona en iyi Mona Lisa'mı gösterdim. Sesimi alçalttım ve "Tanrıların kraliçesinin iblislerin şakacısını her seferinde yendiğini hatırlıyorum. O zaman bir şey söyledim mi?"

Cook ve ben, o kartları dağıtırken beşlik akıyorduk. Görünüşe göre sırayla dağıtıyorduk. Kimse bana karıştırmamız gerektiğini söylememiştir. Karıştırma konusunda gerçekten kötüydüm, bunu tüm salon kartları bir araya getirip bir köprü oluşturmam yirmi dakika sürdüğünde anladı. Görüldüğünden çok daha zordu.

Tüm etkinlik Reyes ve benim daha az strateji geliştirip daha çok flört etmemize dönüşene kadar gece geç saatlere kadar oynadık.

Her yakıcı bakışı tüylerimi diken diken ediyordu. Dudaklarını her yalayışında, mahrem yerlerim ısındı.

Osh bize bir oda tutmamızı söyledi.

Garrett, eğer gidersek onunkini kullanmayı teklif etti.

Ve Ubie uzak bir yerde bir otel odası tutmamızı önerdi. Çin gibi.

Merhamet için birkaç yalvarış ve yakarıştan sonra Bizden kurtulmaya çalıştıklarına dair farklı bir izlenim vardı.

Kıskançlık hiç yakışmıyordu.

Ancak oyun boyunca bir şeyi başardık: bir plan.

Kurtarmamız gereken bir dünya olduğunu düşünürsek Uyumak, bu gibi kesintilerde iyi bir seçenek. Hatta bir avantaj, ama Bip Takımı için değil. Kesinlikle hayır. Hepimiz bütün gece uyumadık, çocuklarımızın geleceği üzerine bahse girdik ve bir cehennem boyutunun dünyayı ele geçirmesini nasıl engelleyebileceğimize dair beyin fırtınası yaptık. Ve ne kadar uzun süre oynarsak, fikirlerimiz o kadar iyi oluyordu.

Örneğin, Reyes'in o kadar da cehennem gibi olmayan başka bir boyut yaratması ve Dünya'daki herkesi oraya taşıması gibi bir fikrim vardı. Ne yazık ki, boyut oluşturma konusunda biraz paslanmıştı. Bu üzücüydü, çünkü ben gerçekten kırmızı bulutlar, mor okyanuslar ve kahve çekirdekleri sıçan latte-lite adlı küçük yaratıklar istiyordum.

Kesinlikle boyut tasarlama işine girmem gerekiyordu.

Garrett onu yok etmek istedi. Boyut, benim fikrim değil.

Pari aranıyor içinYükle a bilgisayar Virüs. O sevilen

Independence Day. Ve Will Smith. Çoğunlukla Will Smith.

Quentin onu bir geçitten göndermek istedi, mesela benden. Ama cehennem boyutunu benim içimden geçirip cennetin kalbine göndermek arkadaş kazanmanın ve insanları etkilemenin bir yolu değildi.

İnsanlar. Özellikle de göksel insanlar. Tanrısal insanlar, yani Tanrı.

Reyes de bir geçitti. İçindeki karanlık doğrudan Lucifer'in cehennemine götürüyordu. Ama ulaşması zor olsa da, yine de bu boyuttaydı. Bu göksel alemde. Aynı ilçedeki iki şehir gibi.

Bob Amca takviye çağırmak istedi. Reyes'in Kardeşi'nin nasıl olup da arkasına yaslanıp bunun olmasına izin verdiğini anlayamıyordu. Aynı dalga boyunda ilerliyorduk ve Büyük Adam'ın ne düşündüğünü merak ediyordum. Hiç değilse meleklerini gönderip iblislerin insanları ele geçirmesini engelleyebilirdi.

Cookie eski sevgilisini göndermenin çok eğlenceli olacağını düşündü. Cehennem boyutunu ya da Shade iblislerini durdurmak için bir şey yapabileceğinden değil, sadece onu göndermenin çok eğlenceli olacağından.

Motorcu çetesi Donovan, Michael ve Eric, Beep'in cehennem köpekleri On İki'yi çağırıp içindeki tüm iblislerin içini boşaltmamı ve böylece boyutu zararsız hale getirmemi istediler. Ama dünyadaki tüm cin barlarındaki zebanilerin bir işe yarayacağından bile emin değildim. Kaç tane iblis olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Bildiğimiz kadarıyla milyonlarca olabilirdi.

Fikirler birbiri ardına geldi, ta ki "Belki Gölge iblislerini aptal iplerle bağlayabiliriz" ve "Ya çileğe alerjileri varsa? Bütün enfekte olmuşları çilekle besleyebiliriz."

Amber, Tanrı onu korusun, "Neden başka bir cam parçasına geri koyamıyorsunuz?" diye sorarak hepimizi durdurana kadar devam etti.

Güneşin ilk ışıkları Nine Mile Tepesi'ne ulaştığında orada oturmuş bunları düşünüyordum.

"Bunu nasıl yaptın?" Onu kaldırmadan önce Reyes'e sordum.

100 milyon dolar. Sadece üçümüz hala oynuyorduk: Reyes, Osh ve ben.

Gemma saatler önce yatmıştı.

Evini ve motosikletini cesur ama bir o kadar da aptalca bir iddiada Quentin'e kaptıran Garrett, çevirilerine geri döndü.

Amber ve Quentin masada uyuyakalmışlardı, Meiko Amber'in saçını örerken bizi onların etrafında oynamaya zorladılar. Ya da örmeye çalışıyordu, çünkü Quentin cisimsizdi ve saç gerçekten eline alamıyordu.

Motorcu çocuklar burbon içip *Buffy the Vampire Slayer*'ın tekrarlarını izliyor, eğer dünyanın sonu gelecekse Sarah Michelle Geller'ın iblislerin kışını tekmelemesini izlemeye gideceklerini söylüyorlardı.

Cookie ve Bob Amca karanlık bir köşede birbirlerine sokulmuş, tüm bunlar sona erdiğinde yapacakları her şey hakkında sessizce konuşuyorlardı. Ama görünüşe göre yeterince sessiz değillerdi, çünkü Ubie'nin masajlarının ne kadar harika olduğunu ve Cookie'nin onunla yapmayı sevdiği o şeyi yapmak için bir yıl boyunca her gün bir tane istediğini bilmeme gerçekten gerek yoktu-

"Bunu nasıl yaptım?" Reyes düşüncelerimi bölerek sordu. "Şey, önce kartlarıma baktım ve sonra

bir çift ikiliyle 100 milyon dolarlık bir bahis yapın."

Nefes nefese kaldım, öfkeliydim. "Benim bir çift ikilim yok. Bir çift ikiliğim olduğunu nereden biliyorsun? Bütün gece hile mi yaptın?"

"Duh," dedi ve hınzır bir sırıtışla kartları elimden çekip aldı.

Osh inledi ve elindeki kartları yere attı. "Dostum, o eli kazanabilirdim. Şu anda çok zengin olurdum."

"Neyle? Bir çift üçlüyle." Bir omzunu kaldırdı, suratını astı.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Ama madem soruyorsun, hayır. Demek istediğim, tanrı camına cehennem boyutunu nasıl koydunuz?" Aslında cehennem boyutu, tanrı camı adı verilen opalesan bir mücevher parçasında bulunuyordu. Reyes kaçtığı anda cam kırıldı. Ama ilk etapta camın içine nasıl girdi?

"Onu oraya ben koymadım. İçine inşa ettim."

Büyülenmiş bir halde, bir el daha dağıtırken öne doğru eğildim. "Nasıl?"

Tek bir kaşını kaldırdı.

"Hadi, Reyes. Bunu nasıl yaptın? Bütün bir boyutu nasıl inşa ettin, hem de bir cam parçasının içine?"

Yaptığı işi bıraktı ve kaşlarını çatarak da olsa tüm dikkatini bana verdi. "Benim işim bu."

Ağzım ince bir çizgi halinde gerildiğinde devam etti, o kadar mistik, o kadar büyülü bir şeyi açıklamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu ki, aklım almıyordu.

"Nasıl nefes alıyorsun? Kalbin nasıl atıyor? Sadece atar. Öylece olur ve bir boyut inşa etmek benim yaptığım şeydi."

"Doğru." Sandalyemde doğruldum. "Tamam, ama nasıl?"

Çaresiz bir sırtıış yüz hatlarını yumuşattı, saat beş yönündeki gölgesi onları mükemmel bir şekilde çerçeveledi. "Sana söyleyebilirdim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım."

"Deneyebilirsin."

"Aman Tanrım, yine mi bu?" Oş sandalyesinde daha da çöktü. "Buna dayanamıyorum."

"Jöle mi?" Ben sordum.

Yine de Amber'ın söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Tanrı camı sözde bir tanrı, nam-ı diğer Reyes tarafından dövülmüştü ve kırılmazdı. Ama Reyes kırdı. Belki de bunu yapabilecek tek kişi oydu. Belki de camın yaratıcısı olarak sahip olduğu bağlantı ona cam üzerinde belli bir kontrol sağlamıştı. Bir güç.

Üçümüze, bu düzlemdeki en güçlü üç varlığa baktım ve bir şekilde işin bize geleceğini biliyordum. Tüm bu çilenin sonucu üçümüze bağlı olacaktı.

"Başka bir fikrim daha var," dedim göz kapaklarımı düşünceli bir şekilde kapatarak.

Reyes ve Osh bana dikkatlerini verdiler.

"Pandu'yu görmeye gidiyorum."

Oş kaşlarını çattı. "Pandu mu? O kitapları yazan çocuk mu?"

Başımı salladım. "O bir kahin. Geçmişimizde ve hatta geleceğimizde bize yardımcı olabilecek bir şeyler görmüş olabilir."

"Annenin ölümü hakkında ne diyorsun?" Oş sordu.

"Wraithlerden biri bana boyutu durdurmak için ona gerçekten ne olduğunu bulmam gerektiğini söyledi."

"Peki ya sen?"

Reyes ayağa kalktı ve biraz daha kahve yapmak için cezveye doğru yürüdü. "Oraya varıyoruz. Neden?" Tekrar ona döndü. "Bize söylemediğin bir şey mi var?"

Oş sıırttı. "Eğer kastettiğin buysa, onun ruhunu beslemedim."

Yine de Oş yüzyıllardır bu düzlemdeydi. "Sen Bir şey biliyor musun, Oş?" Heyecanlanarak sordum. "Bir şey duydun mu?"

Yüz hatlarına bir sempati ifadesi yerleştı. "Hayır, şekerim. Geleceğini biliyordum. Kim bilmez ki? Ama annenin doğum sırasında öldüğünden başka bir şey duymadım."

"Geleceğimi biliyor muydun?"

"Evet. Ve eğer böyle bir baş belası olacağını bilseydim, bunu kendim durdururdum."

Bakışlarımı indirdim.

"Şaka yapıyorum,
şekerim."

"Hayır, sadece birinin onu durdurmaya çalıştığını düşünüyoruz. Biz

"Sanırım ben doğarken bir iblis ona saldırmış."

Yüz ifadesi taşa döndü ve "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sormadan önce otuz saniye kadar bana baktı.

"Doğaüstü alemleri görebilen bir insan çocukken görmüş, ama sadece bir saniyeliğine."

Oş ayağa kalktı, az önce söylediklerimi anlamaya çalışıyormuş gibi kaşları çatıldı. "Emin misin?"

"Hayır. Ama o gün bir şeylerin korkunç derecede yanlış gittiğini biliyorum. Ölmemesi gerektiğini biliyorum."

"Bakalım ne bulabilirim."

"Peki sen ne yapacaksın?" Reyes sordu.

Oş omzunun üzerinden ona ters bir bakış fırlattı. "Sana geri döneceğim."

Ve o gitmişti.

15

Kıyafetlerin yatak odamın kapısında daha güzel dururdu.

-T-SHIRT

Yarım saat sonra, buhar dolu bir banyoda havluya sarınmış bir halde gözlerimin altındaki koyu halkalara bakarken Reyes de yanımda duş alıyordu.

"Sence Osh nereye kaçtı?"

Suyu kapattı ve yerden seken akıntıları kovalayan Rottweiler'ı ciddi şekilde hayal kırıklığına uğrattı. Ama kısa süre sonra başka bir çağrı buldu. Kapıdan dışarı fırladı ve birkaç saniye sonra Artemis yeni en iyi arkadaşı Meiko'yu bulduğunda kıkırdamaları duyduk.

"Biliyor musun," dedi, arkamda durmak için yürürken havluyla uğraşmadı, üzerinden su damlıyor ve ayaklarımızın dibinde birikiyordu, "nedense Osh benim aklımda seninkinde olduğu kadar yer almıyor."

Sırıttım. "Jöle mi?"

Cevap vermedi. Bunun yerine aşağı uzandı, sağ bacağını kaldırdı ve dizimi lavaboya dayadı. Sonra parmakları göbeğimdeki hassas eti bulurken beni lavabonun üzerine itti.

Kıvrımlarını ayırıp yumuşakça ovuşturduğunda nefesim kesildi. O kadar yumuşaktı ki yardım etmek, onu itmek, ona karşı ve onun üzerinde olmak istedim. Ama beni lavaboyla kalçası arasına sıkıştırmış, tek bir santim bile kıpırdayacak yer bırakmamıştı.

Lavabonun kenarına tutunarak gözlerimi kapattım ve onun hissinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Becerikli parmakları. Sert karnı. Daha da sertleşmiş siki amımın kıvrımlarına dayanmış, ucu içime doğru bastırıyordu.

Yalvarmayı düşündüm. Ona para, ayak masajı ya da ruhumu sunmayı düşündüm. Sonra dün gece üçünü de kazandığını hatırladım.

Hayır, bu doğru değildi. Üçünü de kazanmıştı ama sonuncusunu uzun zaman önce kazanmıştı.

Parmaklarını içimde kaydırды ve başparmağıyla klitorisime masaj yaptı, bu his cennet gibiydi. Ama ondan daha fazlasını istiyordum. Onu tatmak, kızdırmak ve ağzıma boşalmasını sağlamak istiyordum.

"Bekle," dedim kalçamı ovuşturarak. "Kramp girdi."

"Yalancı."

Hay sikeyim. Nereden biliyordu ki? "Hayır, biliyorum. Yemin ederim," diye ekledim, kıkırdamamaya çalışarak.

"Peki," dedi sonunda kabul ederek. "Sadece bir şey yapmama izin ver."

"Ne gibi bir şey?"

Üzerime eğildi ve ıslak bir saç telini geriye doğru tarayarak fısıldadı: "Ayakta duramayacak hale gelene kadar sikeyim seni."

"Hile yapıyorsun," dedim ama içime tek, uzun, nefis bir hamleyle girdi.

Ve sabahın geri kalanını hedefine ulaşmak ve/veya hedefini aşmak için elinden geleni yaparak geçirdi. Ve bu ne kadar takdire şayan bir hedefti.

Başarısız olursak dünyanın sonu gelmeden önce çok az zamanımız olduğu için birbirimize doyamıyor gibiydik. Onun dokunuşuna odaklandım. Ezberledim. Tadını çıkardım. Önümüzdeki 100 yıl boyunca bana yeteceğini umdum. Buna gerek kalmaması için dua ettim.

* * *

Çatı katındaki süitimizden çıktığımızda hâlâ yürüyebiliyordum. Zar zor.

Cookie düşünüyormuş ve bilgisayarının başına geçmişti bile.

Ubie, kasıklarındaki korkunç kaşıntılı kızarıklık için bir gün izin alması konusundaki ısrarlarıma rağmen işe gitmişti. Bu bok her zaman işe yarardı.

Garrett hâlâ odasında idi ve kehanetleri araştırıyordu. Adam kendini adamıştı, hakkını vermeliyim.

Cook'a son görevini verdim ve kendini öldüren kamyon şoförümüz Thaniel Just hakkında her şeyi öğrenmek istediğimi söyledim. İşlerin büyük planında önemli olmasa da, onunla ilgili bir şey vardı. Tanıdık bir şey. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey.

"Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum Cook. Ailesini. Eğitimi. İş geçmişi. Herhangi bir suç faaliyeti."

"Evet, evet," dedi Cookie sabırsızlıkla. Omzuma nazik bir el koydu. "Bak, gidip anneni kontrol etmen gerekiyor."

Abla. Amber ve Quentin onun üzgün göründüğünü söylediler."

"Gerçekten mi?" Endişe, derimin üzerinde iğneler batmasına neden oldu. "Tamam."

Birkaç dakika sonra Gemma'yı odasında, tozla kaplı pencereden dışarı bakarken buldum.

"Hey, Gem," dedim biraz fazla kaygısızca.

Döndü, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Gem, sorun ne?" Endişeyle dudağımı ısırarak onun yanına doğru yürüdüm.

"Ne zaman doğduğunla ilgili."

"Oh," dedim şaşırarak. "Bir şey mi hatırladın?" Bir yanım hatırlamamasını umuyordu. Doğaüstü âlemi hiç görmemişti ve dün Dr. Clarke'la konuştuktan sonra bunun böyle kalmasını istedim.

Sertçe yutkundu, sonra başını salladı. "Bob Amca'nın uyuyakaldığını hatırlıyorum."

"Bu otomat aşk festivalinden önce miydi sonra mı?"

"Sonra. Bekleme odasıdaydık ve bir şey bizi uyandırdı. beni kaldır."

Dehşet, soğuk ve ıslak bir şekilde omurgamdan yukarı kaydı.

"Şimdiye kadar nasıl hatırlamadığımı bilmiyorum. Koridordan gelen garip sesler duydum."

Hayır.

"Onlara doğru yürüdüm."

Hayır, hayır, hayır, hayır,
hayır.

"Gördüğüme yemin edebilirim"-durdu ve arkasını döndü

"Bir canavar gördüğüme yemin edemezdim."

Göz kapaklarım kapandı. Bir gün önce bu bilgiyi o kadar çok istemiştim ki, ama şimdi Buna değer miydi? Gemma'yı bir arada tutan ipliği koparacak mıydı? Her zaman mükemmel bir dünya idealine sahipti. Hayır, her zaman buna ihtiyacı vardı. Ve ben her fırsatta onun ideallerine ve çok güvensiz bir dünyada kendini güvende hissetme ihtiyacına meydan okuyordum.

Annemizin ölümünden bir canavarın sorumlu olabileceğini bilmek ona ne yapar?

Bana yalvaran bir bakış attı ve göğsüm sıkıştı. "Charley, annemi onunla savaşırken gördüğüme yemin edebilirim. Canavarla."

şüpheyle karışık yüksek dozda inkâr içime çöktü. "Savaştı mı?"

"Sanırım ... kulağa çılgınca gelecek ama sanırım onu bir duvara fırlattı, ama duvara çarpmadı. Duvara. Duvara.

. . . içinden geçti. Canavar onu dışarı sürükledi.

ve-" Titreyen eliyle ağızını kapattı. "Üzerine atladı."

Reyes'in kapıda olduğunu hissettim, ateşi kabarmış, ürkekliği hissediliyordu.

"Hatırladığım bir sonraki şey Bob Amca'nın evinde uyandığımıldı. silahlar."

Konuşamadım.

"Bana bayıldığımı söyledi ama gerçekten çok üzgündü. Gerçekten üzgün olduğunu hatırlıyorum ve kendimi kötü hissettim. Bayıldığım için kızgın olduğunu düşündüm. O ana kadar canavarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. Sadece Bob Amca'nın tedirgin olduğunu hatırlıyordum."

Hareket edemiyordum.

"Eve gidene kadar bana annemin öldüğünü söylemedi ve bana sadece ağladığı için söyledi ve ben de ona nedenini sorup durdum. Bana söylemek istemedi ama ben bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum."

Nefes alamıyordum.

"Charley," dedi gözyaşları yüzünden akarken, "bana da bulaştı mı?"

Sorduğu soru beni sersemletti. "Ne?"

Onu kollarıma çektim ve hıçkırıklarla vücudunu sarsarak yere yığıldı.

"Hayır. Kesinlikle enfekte değilsiniz."

"O zaman bunu nasıl açıklıyorsun?" dedi nefes kesilmeleri arasında. "Olmuş olması mümkün olmayan şeyleri nasıl hatırlıyorum?" Geri çekildi. "Anladım. Sen Azrail'sin. Yıllardır biliyorum ama annem - annemiz - bir iblisle nasıl savaşabilir? Bu imkânsız. O senin gibi değildi. Ben de senin gibi değilim."

"Gem, bence gördüğün şey gerçekten yaşanmış olabilir."

"Hayır." Başını salladı ve karyolaya oturdu. "Hayır, bu mümkün değil. Senin dünyanı göremiyorum, Charley.

Biliyorsun ki

Bu. Senin dünyanı hiç göremedim."

Dr. Clarke'ı, onun yeteneğini ve yaşlandıkça bu yeteneğin nasıl azaldığını düşündüm, ama belli ki tamamen yok olmamıştı. "Yapamayacağına emin misin? Hiç hayalet gördün mü ya da-"

"Herkes hayalet görmüştür, Charley. Ben bir psikiyatristim. Herkes hayalet görmüştür ve yüzde 99'u

gayet makul bir açıklaması vardır." "Tamam, peki ya diğer yüzde 1?"

"Bayan Mantıkçı olabilirim ama öteki dünyayı tamamen göz ardı edemeyecek kadar çok şey gördüm."

"Teşekkür ederim," dedim, her iki heceden de alaycılık damlıyordu.

Burnunu çekti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ve bunu çok uzun zamandır engellediğinizi fark edecek kadar insan ruhu hakkında bilgi sahibisiniz."

"Öyle mi
düşünüyorsun
?" "Öyle
düşünüyorum.
"

"Yani gerçekten deli olduğumu
düşünmüyorsun, öyle mi?" "Öyle bir
şey demedim," diye takıldım.

Onun deneyimi annemize olanlardan çok daha fazlasını açıklayabilir. Eğer doğaüstü âleme karşı duyarlıysa, büyürken bunu neden engellediğini açıklayabilir. Benim Azrail olduğumu bilse bile, açıkça görebildiği şeyleri görmezden geliyordu. Gemma'nın ilgisizliğinden hep üvey annemizi sorumlu tutmuştum ama belli ki bundan daha fazlası vardı. Belli ki bu bir hayatta kalma mekanizmasıydı.

"Bir düşün Gem. Hastalarınızdan biri hakkında konuşuyor olsaydık ve bu hasta çocukken annesine saldıran bir canavar görmüş ama bunu hatırlamıyor olsaydı, ona ne söylerdiniz?"

"Çocukluğundaki travmatik bir olayı bloke etmişti."

"Ve eğer o olayı engellediyse, belki de o olayı görmesini sağlayan aracı da engellemiştir. Tıpkı histerik

Bir çeşit körlük. Bu mümkün, değil mi?"

Kollarını kendi etrafında sardı. "Bu çok mümkün." Bana bir sonraki bakışında yüz ifadesi çaresizliği haykırıyor, üzerine şüphecilik umudu serpiştiriyordu. "Bilmiyorum, Charley. Bunca zamandır senin dünyanı görebildiğimi gerçekten düşünüyor musun?"

"İstiyorum."

"Ben sadece Artık düşünemiyorum."

"Biliyorum, tatlım. Ama yapman gereken şey tam olarak bu. Başka bir şey hatırlayıp hatırlamadığını bilmem gerek. Herhangi bir şey."

Cesaretin inkârın rahatlığıyla savaştığı bir anın ardından çenesini kaldırdı ve başını salladı. "Deneyeceğim."

"Teşekkürler, Gem. Çok şey istediğimi biliyorum."

"Charley, o şey, o canavar ... her gün uğraştığın şey bu mu?"

"Şey, *her* gün değil."

"O zaman benden bir şey istemiyorsun ama bir adım atıp çocuk olmayı bırakmamı, canavarların var olduğunu başından beri bildiğim halde yokmuş gibi davranmayı bırakmamı istiyorsun."

"Hayır, Gemma." Onu kollarıma çektim. "Senin durumunda olan herkes böyle başa çıkardı."

"Sen değil," diye karşı çıktı.

"Gem, bu senin taşıman gereken bir yük değildi."

"Charley." Benden uzaklaştı ve en iyi öğüt veren bakışını bana sapladı. "Ne dediğin umurumda değil, sen tanıdığım en cesur insansın."

Göğsümdeki sıkışma ile savaştım. Şimdi onunla tartışmanın zamanı değildi, bu yüzden sadece teşekkür ettim ve bu konuşmayı yıllar önce yapmış olmayı dileyerek zamanın izin verdiği kadar ona sarıldım. Sanırım büyürken çok iyi arkadaş olabilirdik. Çok fazla zaman kaybettik.

Gem ve ben birbirimize sarılmayı bırakacak kadar sakinleştikten sonra Reyes ve ben Garrett'ı kontrol etmeye gittik. Ama kafam allak bullak olmuştu. Onun anlattıkları doktorunkileri kesinlikle doğruluyordu ve bunu dört yaşındayken görmüş olması kalbimin kaburgalarını kırmıştı.

Garrett'ı odasında bulduk, kitaplar ve kağıtlar tavuk çizikleriyle birlikte küçük kutunun etrafına saçılmıştı.

"Yeni bir şey var mı?" Reyes sordu.

Garrett'ın sinirli iç çekişi çok şey anlatıyordu. Bir kitabı duvara fırlattı. Eski bir kitap. Muhtemelen yeri doldurulamaz bir kitap. Kütüphaneden almadığına dua ettim. Kitap istismarı konusunda oldukça ciddiydiler. Kütüphaneciler yumuşak başlı ve uysal görünebilir ama bir kitabı mahvetmeyin. Ya da üç tane. Üzerlerine kahve dökerek.

"Kehanetlerin hepsi siz ikinize, Beep'e ve Lucifer ile olan savaşa odaklanıyor. O küçük alıntı dışında dünyayı ele geçirmeye çalışan haydut bir cehennem boyutuyla ilgili hiçbir şey yok ve bu konuda bile emin olamıyorum."

"Ama dünya içinde bir dünyadan bahsediyordu," dedim itiraz ederek.

"Evet, ve Nostradamus da bu olaydan bahsediyor olabilir. Bildiğim kadarıyla McDonald's franchise'ı dünyayı ele geçiriyor." "Ama kalbi bulmaktan ve onu yok etmekten bahsediyordu."

"Yine, McDonald's'ın dünyayı ele geçirmesini engellemek için merkezini bombalamamızı söylüyor olabilirdi. Şu anda 120'den fazla ülkede olduklarını biliyor muydunuz?"

"Bu çok fazla Big Mac demek."

"İşin iyi tarafı," diye devam etti, "şehir karantinaya alındı. Ne giriş ne de çıkış var."

"Şaka yapıyorsun," dedi Reyes.

"CDC acil durum ilan etti. Bunun ne olduğunu bilmiyorlar, bu yüzden enfekte olanların sayısına kıyasla çok fazla ölüm olmamasına rağmen, enfekte olanlar iyileşmiyor. Resmi olarak dolup taşan hastanelerden tek bir vaka bile taburcu edilmedi. Ancak karantina nedeniyle dışarıdan yardım getiremiyorlar ya da enfekte olanları şehir dışına çıkaramıyorlar."

Kendimi haberlere hazırladım ve "Kaç kişi öldü?" diye sordum.

"Toplam dokuz."

Kapının pervazına yaslandım. Dokuz kişi. Dokuz kişi benim yaptığım bir şey yüzünden ölmüştü.

Reyes elini çeneme doladı ve yüzümü kendisine doğru eğdi, ifadesi hem sitemkâr hem de uyarıcıydı. "Şimdi zamanı değil." Ben başımı sallayana kadar bakışlarını benimkilere kilitleyerek uzun bir süre beni orada tuttu.

Ve sonra göksel düzleme geçerken vücudumdaki her molekülün ayrıldığını hissettim. Yine de bakışlarımı sabit tuttu, kalın kirpikleri yanaklarında gölgeler oluştururken dikkati ağızma düştü.

Başparmağıyla ağzıma dokunarak dudaklarımı dilinin girebileceği kadar araladı. Tam o sırada, öpücüğünün sıcaklığı hassas dokulara nüfuz ettiğinde, Jakarta'da cisimlendik.

Etrafa bakmak için geri çekildim. Üzerinde durduğumuz cadde karanlıktı. Albuquerque'de saat ancak sabahın yedisi olmasına rağmen burada saat dokuzu biraz geçiyordu. Yerel bir pazarın gürültüsü bize doğru geliyordu ama Pandu'nun evine görünmeden gidebilmek için bir yan sokakta toplanmıştık.

Yedi yaşında sağır ve kör bir peygamber olan Pandu Yoso, benim ve Reyes'in göksel alemde sadece tanrılar olduğumuz zamandan Dünya'da doğduğumuz ve Beep'e sahip olduğumuz zamana kadar olan yolculuğumuzu detaylandıran bir dizi çocuk kitabı yazmıştı. Ama o bunları sanki biz yıldızmışız gibi anlatıyordu.

Kitaplar oldukça güzeldi. Pandu hikayeleri ailesine anlatmış, onlar da yazmışlar. Sağır ve kör olmasına rağmen Pandu onları resimlemişti. Bu çocukla tanışma düşüncesi başımı döndürdü.

Garrett kitapları keşfetmiş ve bağlantıyı kurmuştu. Kitaplarda Pandu bana İlk Yıldız, Reyes'e Karanlık Yıldız ve Beep Yıldız Tozu diyordu ve bir şeyi bilmem gerekiyordu: Geçmişin bu kadar ötesini, kelimenin tam anlamıyla milyonlarca yılı görebiliyorsa, geleceği de görebilir miydi?

Pandu'nun kitapları uluslararası çok satanlar listesine girmiş olsa da, ailesi ailelerinden ve arkadaşlarından ayrılmak istemedikleri için eski evlerinin kenarında küçük bir ev inşa etmişlerdi.

Mahalle. Şehrin daha varlıklı bir bölgesinde çok daha güzel bir ev alabilirlerdi ama yakınlarda kalmayı tercih etmişlerdi. Bu gibi şehirlerde komşular çoğu zaman kişinin ailesi oluyordu. Bu, Amerika Birleşik Devletleri'nde pek rastlanmayan bir şeydi.

Yeni boyanmış ahşap bir kapıyı çaldık. Genç bir adam cevap verdi, kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı.

"*Selamat Sore*," diyerek başımı eğdim ve ona iyi geceler diledim. Hemen Bahasa Endonezya dilinde "Sizi bu kadar geç saatte rahatsız ettiğimiz için çok özür dileriz" diye ekledim.

Arkasından küçük bir çocuk taşıyan bir kadın yürüdü. Kadının kaş çizgisinde de aynı endişe kırıksıklığı vardı. Benden Reyes'e, sonra tekrar bana baktılar.

"*Selamat Sore*," dedi adam sonunda.

"Eğer sorun olmayacaksa, oğlunuz *Mas Pandu* ile konuşabilirsek çok memnun oluruz." İhtiyatlı bakışlar attılar, ben de kendimi savunmaya devam ettim. "Ben İlk Yıldız'ım." Ucuz bir numaraydı ama çocuklarını görmem gerekiyordu. Bu gece.

Göz kapakları daire biçimini aldı ve yenilenmiş bir huşu duygusuyla bizi incelediler.

"Sen İlk Yıldız mısın?" diye sordu kadın. "Yıldız Yiyen mi?"

Başımı eğerek onayladım.

"Ve sen de Karanlık Yıldız mısın?" diye sordu Reyes'e. "Cehennem Yapıcı mı?"

Kimliğini doğrulamak için başını hafifçe salladı.

Elini usulca kaldırıp ağzını kapattı. Adam sanki bizi gördüğüne sevinmiş gibi içeri girmemizi işaret etti.

"Siz *Pak* Surya'sınız," dedim Pandu'nun babasına, bizi küçük bir oturma odasına götürdüklerinde saygı göstermek için geleneksel unvanı kullandım.

Başını salladı ve karısını işaret etti. "Bu Kasih."

Kocasının adı yerine kendi adını kullanma iznini aldıktan sonra başımı tekrar eğdim ve "*Bu* Kasih. Ben Charley, bu da Reyes."

Onlar da bize uyup *Pak* Reyes ve *Bu* Charley dediler.

"Pandü dördüncü kitabı yazıyor ama iyi gitmiyor."

Kasih dedi ki.

Surya endişeli bir gülümseme sundu.

"Neden?" Reyes sordu. Odaya girebilmek için eğilmek zorunda kaldı. "Yemek yemiyor," dedi Surya, endişesi yüzünden okunuyordu. "İmgelemler şiddetlendi. Onlar bir ışıksız alem dünyayı ele geçiriyor."

Tepki vermemeye çalıştım. Aniden bana odaklanmaları bir gösterge ise, başarısız oldum.

"Lütfen devam edin," dedim.

"Öfkeden deliye dönüyor, bir şeyler fırlatıyor ve çığlık atıyor."

"Nöbet bile geçirdi," diye ekledi Kasih. "Onların dünyasını gördüğü için cezalandırılmasından endişeleniyorum. İblisler onu benden çaldı diye endişeleniyorum."

"Öyle bir şey olmadı," diye teminat verdim, yalan söylemediğimi umarak.

Rahatladı ama sadece biraz. "Hepimizin öleceğini söylüyor, çünkü burası Karanlık Yıldız'ın Yıldız Yiyen için yarattığı diyor. Ruhların ziyafetçilerini barındırıyor."

Reyes odadaki herkesten çok yukarıda duruyordu, bu yüzden dikkatlerini ona çevirdiklerinde boyunlarını eğmek zorunda kalıyorlardı.

"Oş gibi mi?" Onların dilini kullanarak sordum.

"Osh'ekiel?" Kasih şaşırmıştı.

Başımı eğdim. "Onu tanıyor musun?"

Konuşurken sesi yumuşaktı. "Ruh yiyici, evet. Ama bunlar farklı. Osh'ekiel köleliğin içinde doğdu. Başkalarının ruhlarıyla yaşar, sadece beslenmek için ihtiyaç duyduklarını hortumlar ve yutar. Ziyafetçiler onları tıka basa yiyor. Onları parçalıyor ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar dişleriyle öğütüp toz haline getiriyorlar."

Kesinlikle başardılar.

"Gerçekten de öyle. Onu görebilir miyiz?"

Başıyla onayladı ve beni evin arka tarafındaki küçük bir odaya götürdü. Bölgeye göre evleri bir konaktı ama bana göre sıcaktı, ailelerine ve geleneklerine sevgi ve saygıyla doluydu.

Bir perdeyi geri çektiler. Oda sadece tek bir mumla aydınlatılmıştı ve Pandu sanki transa geçmiş gibi bakışlarını muma dikmişti. Ama ben odaya girer girmez bana doğru döndü.

Ufacık bir çocuktü, beş yaşındaki Meiko'dan daha büyük görünmüyordu. İnce yapılı oluşu Meiko'nun güzelliğinden hiçbir şey kaybettirmiyordu.

Yanaklarının tombulluğu ve kocaman, koyu renk gözleri. Bir çift beyaz pijama ve mavi sandaletler giymişti.

Elini kaldırıp beni çağırdı.

Önünde diz çöktüm ve elimi onun elinin içine koydum. O da gülümseyerek diğer elini kaldırdı. Ben de aynı hareketi tekrarladım ve tanıştırmadan önce ellerini benimkilerin üzerine koymasına izin verdim.

Endonezya işaret dili olan Bahasa Isyarat Indonesia dilinde "Merhaba," dedim.

Yüzünü destansı bir gülümseme kapladı. Ellerimi bıraktı "Babamın evine girdiğinde kim olduğunu biliyordum. Bekledim." İşaretleri akıcı ve eksiksizdi, bir çocuğunkine hiç benzemiyordu.

Ellerini tekrar benimkilerin üzerine koyduğunda, "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Başını arkaya atarak güldü ve bu beni karşılığında gülmek. "Senin ışığını gördüm. Sen İlk Yıldız'sın. Yıldız Yiyen."

Tereddüt ettim, bu çocuğun ne kadar harika olduğuna inanamıyordum. "Mumun ışığını görebiliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Sadece sıcaklığını hissedebiliyorum yüz."

Kalbim büyüdü. Sadece birazcık. "Ama sen benim ışığımı görebiliyorsun." "Eninde sonunda herkes senin ışığını görebilir."

Haklıydı. "Ailen yemek yemediğini söyledi. Üzgünsün."

"Sen de öylesin."

"Çoğundan daha fazlasını görüyorsun."

Sırıtişı genişledi, gözlerindeki ışıltı büyüleyiciydi. "Mas Pandu, bunu nasıl durdurabilirim?"

"Ben sadece olanları görüyorum, ama uzun zaman önce, dünya çok daha gençken, aradığınız şeyin ölülerin yanına yerleştirildiğini gördüm. Oraya senin için yerleştirildi ve mezarların içinde yatıyor. Kalbi bulmalısın."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Benim için mi? Oraya ne zaman yerleştirildi?"

"Yüzyıllar önce. Yerin derinliklerinde ve Papa'nın evi tarafından korunuyor. İnsanlar ve hayvanlar tarafından korunur ve sadece saf olanlar girebilir."

"Papa'nın evi. Papa'nın evi mi demek istiyorsunuz? Vatikan mı?" Şaşırarak sordum.

"Evet, şehrin altında. Ama sadece sen gidebilirsin." Dönüp doğruca Reyes'e baktı ama onu doğrudan görmedi. Sanki onun içini görüyor gibiydi. "O gidemez."

"Reyes? Neden olmasın?"

"O karanlıktır. Sadece ışık girebilir."

Kocamın içinde bir utanç dalgasının yükseldiğini hissettim.

Pandu da öyle. "Senin karanlığın kötü niyetten değil, boşluktan doğuyor, ışığın onu doldurmasını bekleyen bir boşluk. İlk Yıldız'dan gelen ışık. O zaman hayal ettiğinden çok daha fazlası olacaksın. Bunu göremiyorum ama kehanetlerde okudum."

Garrett'la bir araya gelmesi gerekiyordu. "Sana bir soru sorabilir miyim?" Ona bir soru sordum.

Başını eğdi.

"Nasıl sadece yedi yaşında olabiliyorsun?"

"Çünkü bedenim yedi yıl önce doğdu."

Yumuşakça güldüm. "Ama ruhun?"

"Yıldızlarla birlikte doğdu."

Parmakları benimkilerin üzerindeyken, onları ağzıma götürdüm ve öptüm. Bir elini yüzüme koydu ve gözlerini kapattı.

Onları tekrar açtığı anda usulca, "Acele etmelisin. Zaman parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidiyor."

Kalkmaya başladım ama bir şey beni durdurdu. "*Mas* Pandu, sizi iyileştirmemi ister misiniz? Yapabileceğimden emin değilim ama deneyebilirim."

"Eğer beni iyileştirirsen, duyamayacağım. Göremeyeceğim."

İkinci kez parmaklarını öptüm.

Ağız genişlediğinde ve gözleri kırıştığında, mum ışığı yüzüne öylece vurdu ve gözlerinin derinliklerini gördüm. Gezegenleri, uyduları ve nebulaları gördüm. Yıldızların doğuşunu ve süpernovaların patlayışını gördüm. Uzay ve zamanın izin verdiği ölçüde galaksi üzerine galaksi gördüm. Göksel bir alem. Onun içinde bütün bir göksel alemi gördüm.

Gözlerimi kırıştıtarak Samanyolu'na baktım ve beni gördüğüne yemin edebilirdim. Gülümsemesi, bilgili ve bilgece, yaramazca ayarlanmıştı.

"Birbirimizi tekrar görebilir miyiz?" Ellerini benimkilerin üzerine koyduğunda sordum.

"Sen İlk Yıldız'sın. Seni her zaman göreceğim."

16

Eğer tarih tekerrürden ibaretse, ben de bir dinozor alacağım.

-T-SHIRT

Pandu ve ailesiyle vedalaştık.

"Bunu gördün mü?" Dışarı çıktığımızda Reyes'e sordum.

"Ben yaptım."

"O ... o ... idi. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Bunu daha önce de gördük."

"Doğru." Beep'in gözlerinde de benzer bir şey görmüştük ama o var olan herhangi bir alemdeki herhangi bir boyuta açılan bir portaldı. Boyutlar onun içinde yaşamıyordu; o sadece onlara erişebiliyordu. "Reyes, bunu durdurmalıyız. Beep ya da Pandu'ya ulaşmasına izin veremeyiz."

"Biliyorum." Zaman tükenirken beni kollarına sardı ve yer değiştirdi. Paris'te cisimlendik.

"Sanırım hedefi ıskaladık."

"Bir şeyler yiyebileceğimizi düşünmüştüm. Müze kapanana kadar beklememiz gerekiyor. Bu da bize iki saat kazandırır."

Nefesim kesildi. Bir dakika kadar. "Eiffel Kulesi'ni görmeliyiz."

"Bunu yapabiliriz."

"Beni oradan atmayacaksın, değil mi?"

Gözlerinin kenarları neşeyle kırıştı. Neşeliydi. Onu neşelendirmeyi seviyordum. "Bunu planlamıyordum, ama istediğin buysa ..."

"Hayır, ben iyiyim. Ne kadar heyecan verici olsa da, bir ömür boyu yetecek kadar binadan atıldım."

"Seni bir tanesinden attım."

"Bu da fazlasıyla yeterliydi."

Rue d'Arcole'de, Notre Dame'a kulelerini görebileceğim kadar yakın bir kafede yemek yedik. Yemekler de manzara kadar lezzetliydi. Yemek yerken bir düzineden fazla dil duyduk, cadde dünyanın dört bir yanından gelen turistlerle doluydu, garsonumuz Amerika'dan olduğumuzu öğrendiğinde -New Mexico, kesin olmak gerekirse- kendi eyaletimiz hakkında uydurma bir şarkı söyledi. Reyes bile ona kıkırdadı ama krem bruleyi getirdiğinde işler ciddileşti. Reyes gizlice bir ısırık almaya çalıştı ve neredeyse bir kolunu kaybediyordu.

Kimse size Eyfel Kulesi'nin tepesinde - en tepesinde, gözlem güvertesinin içinde değil - şiddetli rüzgarlar sırasında cisimlenmemeniz gerektiğini söylemiyor. Neredeyse üç kez ölümüne düştükten ve alarmlar çalmaya başladığında neredeyse uluslararası bir olaya neden olduktan sonra, oradan hızla uzaklaştık.

İki saniye sonra kendimizi Roma'daki Vatikan Şehri'nin dışında bulduk. Çoğunlukla Roma'daki Vatikan Şehri'nin içinde cisimleşemediğimiz için. Bir şey bizi durduruyordu. Bir çeşit güç alanı. Bir büyü, belki?

Reyes elini uzatarak görünmez bariyeri test etti. "Buradan sonra bensiz gitmen gerekecek."

"Yani Pandu haklı mıydı? Şehre gidemez misin?"

"Pandu'nun yanıldığını hiç sanmıyorum."

"Ama anlamıyorum. Sen kutsal topraklardaydın. daha önce. Sekiz ay boyunca terk edilmiş bir manastırda yaşadık."

"Mesele bu değil. Korunuyor."

Ben de bariyeri görmeye çalışarak etrafı taradım. "Neyden?"

"Benden."

"Yani, sizin gibi varlıklar."

Çözemediğim karanlık bir ifadeyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Sert değildi. Kızgın da değildi. Sadece meraklıydı. "Benim gibi varlıklar yok. Şimdiye kadar bunu anladığını sanıyordum."

"Demek istediğim, bilirsin, senin bir parçan iblis. Bundan mı bahsediyorsun?"

"Hayır. Özellikle bana karşı korunuyor."

"Nasıl-? Boş ver. Lanet olası Vatikan halkı." Geçenlerde bizi yıllardır izlediklerini öğrendik. Koyunlarını bize göz kulak olmaları için gönderiyorlar. Casusluk için. Ve kaç tane gönderdiklerini kim biliyordu?

"İçeri nasıl gireceğinizi biliyor musunuz?" diye sordu.

Cookie'nin hayatımızdaki varlığını sorgulamaya başladım. "Mezarların içinde cisimlenemezsin."

Evet. O da onlardan biriydi. Bundan emindim. "Bir bilet alıp turist gibi içeri girmeniz gerekecek."

Biraz fazla anlayışlıydı.

"İçeri girdikten sonra konsantre olmalısın."

Biraz fazla bağışlayıcı.

"Eğer gerçekten sizin için oraya yerleştirildiyse, kalp sizi çağıracaktır."

Döndüğümüzde onu dışarı atacaktım. Ve onun en iyi arkadaşım olduğunu sanıyordum.

"Dinliyor musun?"

"Ne? Tabii ki. Kalp beni çağıracak." Bahçeye doğru ilerledim, sonra geri döndüm. "Cep telefonumdan mı?"

Onun Çene sıkılaştırılmış, o kas atlama altında yüzünün mükemmel yontulmuş düzlükleri.

Görevimiz.

Tamamlandı.

İki adım daha attım ve tekrar geri döndüm. "Bunun gerçek bir kalp olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Bunu mecazi anlamda söyledi, değil mi?"

Tek cevabı sağ omzunu hafifçe silkmek oldu. Harika.

Nekropolün içinde cisimlenemeyebilirdim ama girişinde cisimlenebilirdim. Pembe kazaklı bir kaniş köpeği olan yaşlı bir kadının yanına girdim. Kadın habersizdi ama kaniş çılgına dönmüştü.

O İtalyanca azarlarken ben de mezarların girişini aradım. Önce bölgenin güzelliği dikkatimi çekti. Vatikan Bahçeleri önümde uzanıyordu. Canlı çiçeklerle noktalanmış yemyeşil alanlar nefesimi kesti.

Kısa bir yürüyüşten sonra yeraltı mezarlarının girişini buldum. Birkaç kişi, günü kapatmaya hazırlanan bir muhafızın sinirli bakışları altında orayı terk ediyordu.

Via Triumphalis'in Vatikan Nekropolü doğrudan bahçelerin altında yer alıyordu. Çoğunluğu sıradan insanlardan oluşan binden fazla mezarı barındıran bu mezarların tarihi MÖ birinci yüzyıla kadar uzanıyordu.

Muhafızlar girişi henüz kapatmamıştı, çünkü dışarı çıkan birkaç kişi daha vardı, bu yüzden yer değiştirdim ve aynı anda iki düzlemi birden geçtim, bu da beni dünyevi olanda görünmez hale getirdi.

Ne kadar süre cisimsiz kalabileceğimi bilmiyordum. Görünüşe göre koruma büyü -ki bunun mümkün olduğunu kim bilebilirdi ki- nekropolün içinde cisimlenmeme izin vermiyordu. İçeride ne kadar ilerlersem o kadar direnç hissediyordum. Ve dışarı çıkmak için cisimsizleşmeme de izin vermiyordu. Bütün gece nekropolde mahsur kalmamak için dua edebilirdim. O kadar vaktimiz yoktu.

Daha fazla mücadele edemeyince muhafızları geçebildim. Direniş. Bir gardiyan beni görmeden önce cisimleştirdim ve aceleyle içeri girdim.

Mezar odaları inanılmazdı, taştan oyulmuş duvarlar ve odaları dolduran her şekil ve büyüklükteki mezarlar.

Turistlerin kazıları görebilmesi için podyumlar kurmuşlardı ama ben bir taş sandalyenin ya da çok kısa boylu birinin mezarının arkasına saklandım, hangisi olduğundan emin değildim. Herhangi bir muhafızın geçip geçmeyeceğini görmek için bekledim. Bir tanesi geçti. Umarım sadece kontrol ediyordur.

Tüm ziyaretçilerin gittiğinden emin olmak için. Eğer düzenli tarama yapsaydı, başım belaya girebilirdi.

Kulak misafiri olmaktan çıktıktan sonra zıpladım ve içeride daha derinlere yürüdüm, bazıları diğerlerinden daha ayrıntılı ama hepsi inanılmaz olan çeşitli odalardan geçtim. Yeraltındaki serin mağaralar beni saatlerce oyalayabilirdi ama yapmam gereken bir iş ve dışarıda bekleyen, çok uzun sürerse çıldıracak bir adam vardı.

Döndüğümünden beri beni gözünün önünden ayırmadığı gerçeğini gözden kaçırmamıştım. Benim için sorun değildi çünkü Marmelat zamanında düzinelerce yıl boyunca olmayı hayal ettiğim yer onun görüş alanıydı. Yine de sevimliydi. Onun ilgisi. Onun-

Dur bir dakika. Belki de bunun bana yakın olmak istemesiyle bir ilgisi yoktu. Belki de Vatikan tarafından bana göz kulak olması için gönderilmişti. En çok endişelendikleri kişinin o olduğu ve aslında Şeytan'ın oğlu olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsam, bu çok mantıklı geliyordu. Geri döndüğümde onu dışarı çağıracaktım.

Evin sahibiymişim gibi içeride dolaşırken, odalardan birinin tıpkı ilk daireme benzediğini fark ettim. Eğer tüm mezarlar mobilya olsaydı, yani.

Bu beni hiçbir yere götürmüyordu. Reyes konsantre olmamı söyledi. Tamamen konsantre oluyordum ama belki de yanlış şeylere konsantre oluyordum. Komplolar ve ilk dairem gibi.

Dairemdeki buzdolabının önünde durdum, gözlerimi kapattım ve konsantre olmaya odaklandım. *Hadi ama,*

Davidson. Bunu yapabilirsin. Gerçekten iyi düşün ve bir saattir kahve içmediğin gerçeğini unutmaya çalış. Kafein çubuğum düşük gösterirken nasıl konsantre olabilirdim ki?

Belki de kahve alıp gelmeliyim.

Beni vurdu. Manyetik bir çekim, içimi çekiştiriyordu. Şaşkınlıkla göz kapaklarımı kaldırdım ve ona doğru yürüdüm.

Daha önce de hissetmiştim. Aynı gücü. Aynı titreşen gücü. Ama nerede olduğunu bulamamıştım.

Ona ulaşmak için podyumdan ayrılmam gerekiyordu. Dua ettim.

tırmanıp taş odaya girdiğimde affediciydi. Mıknatıs beni ışısız bir geçide doğru çekti. Telefonumdaki el fenerini kullandım ve tünelin içine doğru gittikçe daha sıkı kıvrıldım.

Bu bölüm henüz halka açılmamıştı ve belki de hiç açılmayacaktı. Dar ve alçak tavanlı bir yerdi, belki de nüfusun daha yoksul bir kesimi için ayrılmış gibiydi. Tam daha fazla sıkışamayacağımı düşündüğüm anda, hala kazılmakta olduğu belli olan küçük bir odaya açıldı.

Eski çamur bir duvara yapışmış, diğer duvardaki çamur ise temizlenmişti. Duvar temizlenerek dört açık mezar ortaya çıkarılmıştı, kemerler birbirleriyle mükemmel bir simetri içindeydi. Kemerlerden ikisinin arasında devasa bir aslan oyması vardı. Öne doğru bakıyordu, pençelerini uzatmış, sanki sanatçıya bir yumruk atıyormuş gibi pençelerini uzatmıştı.

Odanın ortasında, dört tarafında benzer kemerler bulunan yaklaşık üç metre boyunda bir sütun vardı.

Yanına diz çökerek el fenerimi yan tarafına kazınmış kelimelere tuttum. Konuşabileceğim bir dildi. Ama bu okuyabileceğim anlamına gelmiyordu. Büyük olasılıkla Latince yazılmıştı, çünkü antik Roma'nın resmi belgelerinin çoğu Latinceydi. Ve kelimeler Latince yazılmıştı, harfler İngilizce dışında her şeydi. Birkaç kelimeyi tanıdım. Biri, *tonna*, *fıçı* ya da *kavanoz* anlamına geliyordu. Diğeri, *Livia*, bir isimdi ve sütunun tepesinde oturan küçük, siyah saçlı kıza ait olup olmadığını merak ettim. Kolsuz bir elbise giymiş, omuzlarına şeffaf bir şal atmıştı. Saçları başının etrafında bukleler halinde uzanıyordu. çiçeklerden bir taçla. Ve kesinlikle çok güzeldi.

Burası ailesinin mezarlığı olabilir.

"Merhaba," dedim usulca, hangi çağdan olduğundan ya da hangi dili konuşacağından emin değildim ama konuşmadı. Konuşmadı. Bacaklarını salladı, sonra sütundan atladı ve sütunu işaret etti.

Okuyamadığım daha fazla yazı vardı.

"Bunun ne yazdığını biliyor musun?"

Gülümsedi ve tekrar işaret etti.

"Tamam. Bu önemli olmalı, değil mi?"

Tekrar baktım ve anlayabildiğim kadarıyla ses çıkarmaya çalıştım. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ta ki bir kelimeye rastlayana kadar: *Cor. Kalp*.

Pandu kalbi bulmamı söylemişti.

Binlerce yıllık sütuna yaslandım. Gerçek bir kalp değildi. Sadece *kalp* kelimesiydi. Kelimeyle başa çıkabilirdim. Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler asla

bana zarar verir. Ne kadar gerçek dışı olsa da, o anda bunu doğru kabul ettim.

Küçük kıza dönerek, "Bunu nasıl açacağımıza dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

Ama Küçük Bayan Roman Prenses yine işaret etti.
Patronie

Küçük bir şey.

Bu oda, sütun da dahil olmak üzere kısmen kazılmıştı. İçeride bir şey olsaydı, biri onu çoktan bulmuş olabilirdi. Her ihtimale karşı, her yerde bir çeşit mandal ya da saklanma deliği aradım. Görebildiğim kadarıyla hiçbirisi yoktu.

"Tamam, eğer eski bir sütunda saklı bir silah olsaydım ..."

Odaya girdiğim anda, manyetik ekim
Daha önce hissettiklerim on kat artmıştı. Ama orada otururken, her geçen dakika daha da güçlendi.

Kız sütunu okşadı, tam da *cor* kelimesinin olduğu yeri.

Başımı salladım. "Onu kıramam. İki bin yıldan daha eski."

Tekrar okşadı ve sonra elini kalbimin üzerine koydu.

Orospu ocuğu.

İki bin yıllık bir anıtı kırmak üzereydim.

Adı Livia olan ya da olmayan küçük bir kıza ait olabilir.

Sütun, yazı için fon görevi gören girintili bir panel dışında tek parçaydı. Nefesimi tuttum ve ittim, kırmaya çalıştım, bunu yapmak beni ne kadar paramparça etse de, mümkün olan en az hasara neden oldum.

Onun yerine bir klik sesi duydum. Daha sert ittim ve panel aşığı inerek bir odacığı ortaya çıkardı. Bir enerji duvarı bana çarptı, derimin üzerinde elektrik dalgaları yayıldı ve vücudumda titreşti.

Ki bu güzeldi. Hayır, süper havalıydı. Ama gözlerimi kapatıp o anın tadını çıkarmamı sağlayan şey kalbi bulmuş olmam değildi. Son on dakika içinde Indiana Jones'a dönüşmüş olmamdı.

Havalılık faktörüm tamamen tavan yaptı. Herkese söylemek için sabırsızlanıyordum.

İçinde bir kutu vardı. Yaklaşık beş santim karelik süslü bir küp. Sanki canlı bir varlıkmiş gibi güç ve kuvvetle titreşiyordu. Bu gücü daha önce de hissetmişim. Dalgalanıyor, nefes alıyor ve dokunaçlarını etrafıma sarıyordu. Ama hatırladığım şeyin o kutuyla bir ilgisi olması mümkün değildi.

Onu almak için elimi uzattığımda bir anım canlandı. Filmlerdeki karakterlerin karanlık, korkutucu bir yere uzandıkları ve ellerini geri çektiklerinde örümceklerle kaplı buldukları anları hatırladım. Ya da yılanlarla. Ya da sokan böcekler.

Kendimi destekledim ve parmaklarımı kutunun etrafına sardım, paneli kaldırdığımda yukarı fırlayıp elimi kesmemesi için dua ettim.

Ancak o zaman kutunun yerine bir karşı ağırlık getirmem gerektiğini hatırladım, böylece nihai ölümüne ve parçalanmama yol açan bir yaylanma mekanizmasını tetiklemeyecektim. Umarım bu sırayla. Gerçi bu Indiana için işe yaramadı.

Titreyen parmaklarımla kutuyu kaldırdım ve hafifçe dışarı çıkardım, açıklığı temizlediğimde rahat bir nefes aldım. Süslü kutuyu inceledim. Taş çevreyle uyumluydu, hafif tozlu bir griydi ama sağlamdı. Ağırdu. Bu ağırlık onun içi boş, oyulmuş bir küp olduğunu düşündürüyordu. Eğer durum buysa, uzun bir yolu boşuna gelmiştik.

Ama kutu beni çağırmıştı, tıpkı Pandu'nun söylediği gibi. Mutlaka bir şekilde açılmıştır. Ya da belki de dışındaki yazıların bir anlamı vardı.

Bu Garrett'a göre bir iş gibi görünüyordu.

Kutuyu bölmeden çıkardıktan birkaç saniye sonra panel tekrar yerine oturdu. Omurgamda katıksız bir panik titremesi hissettim. Durdum ve dinledim, gergin olduğumdan falan değil, ama Indy serisine göre, talihsiz bir şey olacaksa, tam şu anda olacaktı.

Küçük kıza baktım. "Bir şey duyuyor musun?"

Yanımda durmuş, her hareketimi izliyordu, kara gözleri meraklıydı.

Uzandım ve bir kıvrımı parmağımın etrafında döndürdüm. "Sen Livia mısın?"

Cevap vermedi. Bunun yerine öne uzandı, saçımdan bir tutam aldı ve parmaklarına doladı. En azından bir seviyede iletişim kuruyorduk. Saç evrensel bir dildi.

"Sana şimdilik Livia diyeceğim, tamam mı?"

Ayrılmak için ayağa kalkmadan önce kutuyu inceledim, telefonumu ışığa tutmaya ve kutuyu bir o yana bir bu yana çevirmeye çalıştım,

bir çeşit serbest bırakma mandalı arıyordum. Bulamasam da, sütunda da bir tane görmemiştim. Belki de sütun gibi kutunun üzerinde de görünür bir mekanizma yoktu.

Dürttüm, ittim ve çektim, her tarafı test ettim, bir kilidi açmaya veya bir bölümü kaydırmaya çalıştım. Keskin bir köşeye bastırana kadar hiçbir şey işe yaramadı. Derime battı ve kan aktı. Geri çekilip elimi salladım ama kutunun bir kenarını gevşetmiş ve yana doğru sallamama izin vermişti.

Yine güç fışkırdı. Gözlerimi kapattım ve "Lütfen kalp olma. Lütfen kalp olma."

Göz kapaklarımı aralayıp içine baktım. Eğer bir zamanlar bir kalp olsaydı, toza dönüşmüş olurdu ama ben öyle düşünmüyordum. İçimde bunun başka bir şey olduğuna dair bir his vardı. Gözlerimi kırpıştırarak gerçekliğe geri döndüm, kutuyu ters çevirdim ve ince beyaz bir tozun avucumu doldurmasını izledim.

Bu kesinlikle bir silah değildi. Bununla düşmanımın gözlerine fırlatmaktan başka ne yapabilirdim ki? Bekle, Gölge iblislerinin gözleri yoktu.

Sonra daha yakından baktım. Tozun üzerine serpilmiş küçük altın pulları vardı. Işıhta parılıyorlardı ve metalin her parıltısıyla birlikte farkındalığım arttı.

Kutuda bir fincandan fazla toz olamazdı ve pullar bunun onda birinden daha azdı, ama ne olduklarını biliyordum ve göğsümün içinde buz gibi bir korku kıvrıldı.

"Pandu neden bunu almamı istesin ki?" Tozu kutuya geri koyup kapağını kapatırken Livia'ya sordum. Ceketimin cebine tikiştirdim.

Kıkırdadı.

Bir deneme yaptım ve eski Yunanca "Benimle eve gelmek ister misin?" diye sordum. Çünkü kulağa hiç de ürkütücü gelmiyordu.

Livia yine kıkırdadı ve arkamdaki bir şeyi işaret etti.

Tam zamanında döndüm ve devasa bir kara aslanın yüzüme bir yumruk attığını gördüm.

Tökezleyerek geri çekildim, kendi ayaklarıma takıldım ve kığımın üzerine düştüm. İki santimlik pençeleri beni en fazla bir santimetre ıskaladı.

Ne oluyor lan? Siyah aslan da nereden çıktı? Siyah aslan nereden geldi?

Oda çıkmaza girmişti ve o da ölen uçtan gelmişti. Kara aslan diye bir şey var mıydı?

Dört ayağının üzerine eğilmiş, saldırmaya hazırlanıyordu; devasa cüssesi onun doğaüstü bir varlık olabileceği konusunda bana ipucu veriyordu. Kesinlikle daha önce hiç görmediğim bir varlıktı ama görmediğim çok şey olduğunu fark etmeye başlamıştım, özellikle de göklerdeki yıldız sayısı kadar boyut olduğu gerçeğini göz önünde bulundurduğumda.

Ayağa fırlayarak Livia'yı yakaladım ve dar geçide doğru kaçtım. Sığması imkânsızdı. Ama yine de bir duvarın içinden çıkmış olamazdı.

"Artemis!" Geçitte koşarak bağırdım. Sonra hatırladım. Eğer ben burada cisimlenemiyorsam, belki o da cisimlenemezdi.

Livia bana sarıldı ama aslan her yaklaştığında kıkırdadı ve onu sevmek için elini uzattı. Belki de eski arkadaşlardı. Belki de aslan ona aitti ve

Aslında sahibini kaçıırıyordum ama onu orada bırakmak istemedim. Yüzyıllardır oradaydı.

Yine de içimde bir his vardı, filmler konuşuyor olabilir, aslanın aniden ve kaçınılmaz bir şekilde ortaya çıkmasının nedeni mezarı yağmalamış olmamdı.

Sonra anladım. Ben kayıp sütunun akıncısıyım. Ben mezar akıncısıyım!

Aman Tanrım, çok havalıyım. İnsanlara anlatmalıyım. Eğer bu yeraltı mezarlarında ölürsem, son saniyelerimde ne kadar havalı olduğumu asla bilemeyeceklerdi.

Podyumlara geri dönmeyi başardıktan sonra -çok şükür, çünkü yön bulma konusunda çok kötüydüm- metal ızgaradan atladım ve eski odalardan birine kestirmeden girdim, taş basamaklardan oluşan bir duvara tırmanırken bir mezar oluşturan birkaç kayayı devirerek.

Aslan kükreyerek tekrar tırmanmaya çalıştığım metal ızgarayı salladı. Kucağımda küçük bir kızla koşmak ve tek kolla tırmanmak duruma hiç yardımcı olmuyordu. Tam ayağımı ızgaranın üzerine kaldırmıştım ki aslan bir hamle daha yaptı.

Pençeleri temas etti, ceketimi ve kazağımı yırtarak sırtımın hassas etine girdi. Bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum, beni ayağa kaldırıp uçurumun kenarına getirmek için enerjimi sakladım ama ateş gibi yaktı. Ve pençeleri ceketime takılmıştı.

Beni sarsarak yere düşürdü ve parçalamak için saldırdı. Livia'yı ters çevirdim ve aslan bana saldırırken onu vücudumla kapattım.

şehre gitti.

Daha önce hiç bir aslan tarafından parçalanmamıştım. Özellikle de küçük bir ev büyüklüğünde bir aslan tarafından. Ama omzumu parçalayıp başımı sıkıştırdığında, bunun asla tekrarlamak istemediğim bir deneyim olduğuna o anda karar verdim.

Livia bana tutundu. Aslanın pençeleri kolunu yakalayana kadar korkmamıştı. Onu kestiler ve çabaları için üç yara izi bıraktılar. İşte o zaman korkmaya başladı.

Yüzyıllardır hiçbir olay olmadan buradaydı. Beş dakikalığına buradayım ve kafasına ve yoluma çıkan her şeye cehennem ateşi yağıdırıyorum. Çünkü görünüşe göre ben böyleyim.

Göğsüme doğru hıçkırırken onu kendime çektim. Aslan bizi bir köşeye savurdu. Gürültülü bir gümbürtüyle taşa çarptık, kuvvet rüzgârımı söndürdü ve görüşümü yıldızlarla doldurdu.

Hepimiz bastırılmış olduğumuz için aslan artık acele etmiyordu.

Amaçlı bir şekilde ilerliyor. Yürüyüşü yavaş ve sabit.

İşte o zaman mezarlardan birinin şeklindeki küçük bir tüneli gördüm: altı düz, üstü kemerli. Ancak diğer mezarlıklardan farklı olarak bu tünel, üzerine korkulukları inşa ettikleri taş yürüyüş yolunun altına kadar uzanıyordu.

Bir çeşit drenaj tüneli olduğunu düşündüm.

Her iki şekilde de, bu bizim şansımızdı.

Elimi cebime attım ve biber gazımı aldım. Milyonda bir ihtimal olsa da denemek zorundaydım. Önümüzde diz çökmüş, yemeye hazır aslana doğrulttum ve yüzüne sıktım.

Geri çekildi, kokladı ve homurdandı, ben de ona doğru koştum. Ya da topallayarak koştum.

Çabucak fark etti ve bir hamle daha yaptı ama ben eğilip tünele daldım.

Koluna dikkat ederek bizi sürükledim ve dışarı çıktık. diğer tarafta. Bu da asıl taraftan sadece bir metre kadar uzaktaydı ama umarım aslan bunu bir süre anlamazdı. Hâlâ ayaklarıma vurmaya, pençelerini geçirip bizi dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

Olabildiğince sessiz bir şekilde ayağa kalktım. Kız kollarını mengene gibi boynuma dolamıştı. Podyuma geri tırmanmak zorunda kalmadan önce, içinde bulunduğumuz odayı geçebildiğim kadar geçtim.

Başka bir mezarın üzerine çıkarak podyumun üzerinden baktım. Diğer tarafta aslanın sırtını görebiliyordum, arka ayakları havadaydı ve hâlâ bizi tünelden çıkarmaya çalışıyordu. Ama artık orada olmadığımızı anlaması uzun sürmeyecekti.

Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü. Muhtemelen aslan az önce kafamı çenesine aldığı içindi. Beynim dişlerinin arasındaydı. Sirkte gösteri yapmaya zorlanan bir aslanın eğitmenine yapmak istediği her şeyi telafi etmeye çalıştığı hissine kapıldım.

Çıkardığım her sesin farkında olarak podyuma çıktım ve geri çekilerek aslanın kafasını kaldırmasını bekledim. Şansımın bitmesini bekledim. Doğal olarak öyle oldu.

Gözlerinin zifiri karanlığını gördüğüm an döndüm ve koşmaya başladım. Peşimizden koştu, hem kendisi hem de devasa bir

Adrenalin beni teşvik ediyordu. Podyumun keskin kıvrımları ve dar geçitleriyle aslanın devasa gövdesi bizi ikinci kez yakalamakta zorlandı.

Kan sağ bacağımdan aşağı aktı ve ceketimin arkasını ıslattı, ama ham adrenalin iğnesi acıyı uzak tuttu. Gözlerimdeki kanı sildim ve çıkışa yaklaşıyor olmamız için dua ettim. Yaklaşmak zorundaydık. Reyes geçmişte bana ne söylemiş olursa olsun, bu yerde alternatif ölümdü. Ve eğer onun söylediği gibi ölemezsem, huysuz aslanla geçireceğim bir saat kesinlikle ölmeyi dilememe neden olacaktı.

Attığım her adımda maddesizleşmeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Burayı her ne ile koruyorlarsa çok güçlüydü. Neredeyse ceketimin cebindeki altın pulları kadar güçlüydü.

Kız tekrar hıçkırdı ve hayatlarımıza yönelik başka bir girişimin yakın olduğunu biliyordum.

Çok hızlıydı. Aslan. Çıkış görüldüğünde nefesini ensemde hissedebiliyordum. Elbette kapılı ve kilitliydi ama yaklaştıkça maddesizleşmeye karşı daha az direnç hissediyordum.

Kız yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve tam aslanın pençeleri başımın yan tarafına takılıp kafa derimi delip başımı geriye savururken öne doğru atıldım.

Ama korunaklı cennetin dış sınırlarına ulaşmıştık. Cisimsizleştim ve pençeleri tutuşunu kaybedip içimden kaydı.

Nekropolün girişinin dışındaki yeşilliklere indim ve tökezleyerek kızı da yanımda götürdüm. Kız

Siyah takım elbiseli ve kravatlı bir adam görüşü engellediğinde güneş ufukta batmak üzereydi.

"Bayan Davidson," dedi rahat bir tavırla, "benimle gelmeniz gerekiyor."

17

"Kaza gibi göstereceğiz." dediğinde beni kandırdın.

-T-SHIRT

Arkama yaslandım, Bay Siyahlı Adam'la gitmek şöyle dursun, hareket edebileceğimden bile emin değildim. Ama eğer reddedersem ona yardım edecek birkaç arkadaşı vardı.

Sırf onlara inat olsun diye yok olmayı düşündüğümü söylemekten utanmıyorum ama adımı nereden bildiğini gerçekten öğrenmek istiyordum. Sanki beni bekliyormuş gibiydi.

Cisimsizleşmekle ilgili olan şey, devasa -ama kuşkusuz güzel- bir aslan tarafından parçalandığında et için harikalar yaratmasıydı. Ama ciddi mi? Bir aslan mı?

Hâlâ Livia'yı tutarak ayağa kalkmaya çalıştım. Vücudumda zarif bir kemik bile yoktu ama şu anda onların kemikleri için daha çok endişeleniyordum.

"Ne oluyor lan?" Onlara ters ters bakarak bağırdım. "Bu lanet aslanın nesi var?"

Evet. Kutsal bir zeminde olduğumu biliyordum ama bazen bir kızın meramını anlatmak için küfür kullanması gerekirdi.

Bakıştılar ve sonra içlerinden biri bileğindeki telsizle konuştu. Her şey çok gizliydi.

İlki bana "Yürüyebilir misin?" diye sordu. Orta boylu ve sarışındı, yabancı bir aksanı vardı, kesinlikle İtalyan değildi. Güney Amerikalıydı ama tam olarak nereli olduğunu kestiremiyordum. Tahmin etmem gerekirse Kolombiya derdim.

"Ben iyiyim," dedim, kolumu tutmaya çalıştığında sarsılarak elinden kurtuldum.

"İyi görünmüyorsun."

Kıyafetlerim parçalanmış ve kanımla ıslanmıştı. Reyes çıldıracaktı.

Bize eşlik ettiler - ya da bana, çünkü kim olduğumu bildiklerinden şüpheliydim.

Yüzyıllar önce ölmüş bir çocuğu bekleyen bir arabaya taşıyor. "Bakın, alınmayın ama gitmem gereken başka bir yer var." "Uzun sürmez, Bayan Davidson."

"Umarım olmaz. Duş beni çağırıyor." Orada öylece durdu, ifadesi taş gibiydi.

"Tamam." İçeri girdim ve arkamı karanlığa yasladım. İç mekan.

Sarışın diğer tarafa bindi ve sıçan sürüsünün geri kalanı da başka bir arabayla onu takip etti. Resmi görünümlü bir binaya yanaştık ve durdurulmadan ya da aranmadan güvenlik kontrol noktasından geçerek içeri girdik.

Sarışın beni ofisi olduğunu tahmin ettiğim bir yere oturttu.

"Bildığınız gibi, bir süredir gözümüz üzerinizdeydi."

Kaba bir homurtuya engel olamadım. "Doğduğumdan beri." "Aslında daha önce."

"Bakın, geri dönmem gerek. Biri beni bekliyor ve bekletilmekten hoşlanmıyor."

Düzinelerce güvenlik kamerasının ekranlarından oluşan bir duvarı açtı ve bahçelerin dışındaki bir tanesini işaret etti. Reyes'e odaklanmıştı. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir ileri bir geri volta atıyor, arada bir durup kameraya ters ters bakıyordu.

"Oraya birini gönderip ona iyi olduğumu söylemelisin."

Sarışın gülümsedi. "Yaptık. Hastaneye doğru yola çıktı."

Başımı salladım. En azından o biliyordu. "Bunlar düşündüğüm şeyler mi?"

Masasında bir yığın dosya vardı. Bizim çeteye ilgili olduklarını biliyordum çünkü en üstteki dosyanın etiketinde kalın harflerle *Charlotte Jean Davidson yazıyordu*. Onlara hangi yazı tipini kullandıklarını sormak istedim ama şimdi düşmanla ahbaplık etmenin zamanı olmadığını düşündüm.

"Temiz kıyafet ister misin?"

"Hemen evime döneceğim," dedim dosyayı elime alarak, "endişelenmeyin."

Bana izin verdi. Bir elimde dengeledim ve Livia'nın etrafından uzanarak, bildikleri her şeye biraz şaşırarak göz gezdirdim. Bu her şeyin ötesinde bir şeydi ve mahremiyet benim oldukça sevdiğim bir şeydi.

Yığındaki bir sonraki dosya Reyes'inkiydi. Diğer elimle Livia'nın sırtını ovarken onu da aldım. Reyes'in tüm isimleri vardı. Hepsinin. *Rey'aziel. Rey'azikeen. Lucifer'in ilk oğlu. Cehennem Yapıcı* bile. Ama beni en çok şaşırtan *Karanlık Yıldız* oldu. Pandu kitaplarında ona böyle diyordu. Bir çocuk kitabı.

Yine de sorgulamadım. Onlar çok fazla zamanı olan çocuklardı.

Başka bir dosya aldım. "Peki, benim burada ne işim var?" İsmi okuduğumda aniden yükselen öfkemi bastırarak sordum. *Elwyn Alexandra Loehr. Bip.* Ve evet, hatta *Stardust*.

"Neyin geldiğini göremedik."

İçinde, birisi onun adının altına şöyle yazmıştı: *Aydınlık ve karanlığın mükemmel dengesi. Cennet ve cehennem arasındaki sınır.*

"Genelde yapar mısın?"

"Evet. Lucifer ve ordusuyla yaklaşan savaşı biliyoruz. Ama memleketinizdeki karışıklıklar rahatsız edici. "

Ordusu sözleriyle beni şaşkına çevirmişti. Bu terim boğazımı bir ilmik gibi sıktı. Beep'in de bir ordusu vardı ama onunki acımasızdı. Zalim. Zamanı geldiğinde Beep'in insanlığı kazanmak için onun seviyesine inip inemeyeceğini merak ettim.

"Birinin Tonna'yı bulması için uzun zamandır bekliyorduk."

Cebimdeki taş kutu. Muhtemelen Orada da kameralar var.

"Sanırım onu benden almaya çalışacaksın."

"Hiç de değil, ama işiniz bittiğinde geri istiyoruz."

"Neyi bitirdin?"

Beni onurlandıran gülümsemesinde hiçbir samimiyet yoktu.

Masasından bir sonraki dosyayı aldım ve hareketsiz kaldım. *Amber Olivia Kowalski*. Yine tepki vermemeye çalışarak ceketini açtım. Okul karnavalında gördüğü önsezilerden iki saatlik ölümüne ve artık ölenleri görebildiği gerçeğine kadar her şeyi biliyorlardı.

Sırada Quentin vardı. Sonra Pari ve Nicolette ve hatta hiçbir doğaüstü yeteneği olmayan Garrett hakkında bir dosya. Ve yığın devam etti.

Ama bu kadarı yeterdi. Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim.

"Gördüğünüz gibi, size ve sizinkilere göz kulak oluyoruz. Her ihtimale karşı."

"Ne olursa diye?"

"Sevilen bir köpeğin bile uyutulması gereken zamanlar vardır."

Tam da bağ kurduğumuzu düşünürken.

Çenemi kaldırdım ve en yumuşak sesimle, "Bizi tanıyormuş gibi fildişi kulelerinizden izliyorsunuz. Sanki bizi kontrol edebilirmişsiniz gibi. Sanki üzerimizde hâkimiyetiniz varmış gibi." Ayağa kalktım ve burnum onunkine sadece santimetre kalana kadar masanın üzerinden eğildim.

Ne kadar saklamaya çalışsa da içinde bir endişe vardı. Muhtemelen bizimle ilgili elindeki tüm belgeler, tüm dosyalar şimdi etrafımızda döndüğü içindi.

Ucuz bir numaraydı ama dikkatini çekmem gerekiyordu. Her şeyin filme alındığını biliyordum, ki bu iyiydi. Başpiskoposluğa konuşacak bir şeyler verecekti.

Sonra gazeteler teker teker alev aldı, hakkımızdaki tüm kayıtlar saniyeler içinde kül oldu. Tabii ki, ben

tek kopyanın onlar olduğunu bir an bile düşünmedi. Neredeyse her şeyi yıllar önce dijitalle aktarmışlardı ama yine de yanmalarını izlemek eğlenceliydi.

"Sizi temin ederim Bay Barilla," dedim, buranın gerçekten onun ofisi olduğunu ve bahsettiğim isim levhasının ona ait olduğunu umarak, "bu dünyada üzerinde hakimiyet kurduğunuz tek şey sabah kahvenize ne koyduğunuzdur."

Ve gitmiştik.

Livia ve ben şehir sınırlarının dışında cisimlendik. Reyes dönüp baktı, yırtıcı içgüdüleri adrenalini yükseltmişti.

"En azından ağzından köpükler saçmıyorsun," dedim iyi tarafından bakarak.

Ama yoldan geçen birkaç kişi gibi o da kıyafetlerimin durumunu fark etti.

"Ben iyiyim," dedim öfke nöbetini durdurmak için. Düşünüyordu ama bir anda üzerime geldi. Yani, Livia ve benim üzerimde. Neyse ki uyuklamakla meşguldü.

Bir kolunu boynuma doladı ve bizi yakınına çekti. "Ne oldu?"

"Dostum," dedim, hâlâ şaşkınlıkla, "bir aslan. Siyah bir aslan.

Cidden, ne oluyor lan?"

Ellerini ceketimin altında ve vücudumda gezdirdi. Kan kuruyordu ve giysilerim sertleşiyordu, bu öncekinden daha da iğrençti.

Elimi yüzüne koydum. "Ben iyiyim, yakışıklı."

Saçımdaki ve sanırım yüzümdeki kurumuş kana baktı ve çenesini düzeltti. Kendini çaresiz hissetmişti ve

Bu his gibi. Kim s e v e r d i k i ? Ama Reyes için bu, erkekliğine yapılmış bir hakaret gibiydi. Beyler.

"Ama bu kıyafetlerden kurtulmam lazım."

"Görüyorum ki bir başıboş daha bulmuşsun."

"Can Biz tutmak Onu mu? Lütfen, Lütfen, Lütfen, Lütfen,

Lütfen?"

Yüzünde oluşan orantısız sırtışı durdurmaya çalıştı. Başarısız oldu. Hem de çok kötü. Çünkü yanımızdan geçen üç kızın söylediklerine bakılırsa, o şey çok etkileyiciydi. İkisi Reyes'e, biri de bana baktı.

"Hayranlarınız var,"

dedim. "Senin de var."

Omuz silktilim. "Muhtemelen kışkımdandır. Yani, kışkıımı gördün mü?"

* * *

Merkeze tek parça halinde dönmeyi başardık. Bu beklenmedik bir şey değildi. Livia'yı diğer çocuklarla tanışması için aşağıya götürdüm. Sanki cenneti bulmuş gibiydi. Ama aşağı inmemin daha büyük bir nedeni kutuyu fermuarlı bir torbaya boşaltmaktı. Bunu grupta paylaşmadan önce daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu. Hemen bir sonuca varmak istemiyordum ve çocuklar arasında bir kavga başlatmak istemiyordum. Daha önce de olmuştu.

Çantayı kutunun karşısındaki cebe tıktırdım ve düş almak için yukarı çıktım ama uzaylıların gezegeni ele geçirmesinden zar zor kurtulmuş gibi görünürken bir oda dolusu insanın arasından gizlice geçmeye çalışmak kolay değildi.

En yüksek tepki Cookie'den geldi. "Charley!" diye bağırdı, odadaki herkesin onu duyduğundan emin olmak için. Bütün başlar bana doğru döndü.

Bir elimi kaldırdım. "Ben iyiyim. Sadece bir duşa ve üstümü değiştirmeye ihtiyacım var, sonra açıklarım."

"Ama-"

"Hayır. Önce duş al."

Cookie sandalyesine geri çöktü ve diğerleri birden fazla çene menteşelerinden düşmüş olsa da gitmeme izin verdi.

Duştan sonra aşağı indiğimde çete öğle yemeği için masaya oturmuştu. Reyes ve ben de haberleri yakalamak için onlarla birlikte oturduk.

Garrett bizi bilgilendirdi. "Yağmalama ve vandalizm gittikçe kötüleşiyor. Vali sıkıyönetim ilan etti." Bana sabırlı ama garip bir şekilde alaycı bir gülümseme yerleştirdi. "Siz nasılsınız?"

"Emin değilim." Kutuyu çıkardım ve masanın üzerine koydum. "Pandu bizi Roma'ya gönderdi."

Cookie'nin nefesi kesildi. "Roma'ya mı gittiniz? Bu çok güzel. Ben de Roma'ya gitmek istiyorum."

"Kocaman siyah bir aslan benimle insan parçalama oyunu oynadı." "Oh. Ama yine de."

"Bu kutuyu Vatikan Nekropolü'ndeki mahzenlerden birinde gizli bir bölmede buldum."

Herkes şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Bunun bir anlamı olmalı, Garrett."

Onu aldı ve ters çevirdi. "Açılıyor mu?"

"Evet, ama içinde bir şey yoktu," dedim yeni fırçalanmış dişlerimin arasından yalan söyleyerek. Reyes'e bir bakış bile atmaya cesaret edemedim. Bu çok açık verirdi ve ben de çok fazla şey anlatmak konusunda yeterince kötüydüm. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence büyüleyici."

"İşte sevdiğim şey bu. Kesin bir yok oluş karşısında pozitiflik."

Garrett gururla gülümsedi. "Biliyor musun?" "Tavuk kıcı mı?"

"Böyle bir yazı gördüğüme yemin edebilirim."

Ayağa kalktı. Reyes çeteye Vatikan'ı anlatırken ben de onu takip ettim. Cookie'ye kızı hakkında bir dosya olduğu haberini verirken, kendisi hakkında da bir dosya olduğunu söyledi.

Garrett'in odasına girdik. Aradığı şeyi bulana kadar birkaç kitabı karıştırırken ben oturdum.

"Nasılsın?" Ona sordum.

Dalgin bir şekilde, "Tamam. İşte burada. Belli ki Latince." Homurdandım. "Belli ki."

"Ama kelimelerin hiçbirini tanımıyorum. Yazı çok garip."

"O zaman ikiniz iyi geçinmelisiniz."

"Evet. Peki, bunun bulunduğu oda kaç yıllıktı?"

Beni tamamen görmezden geliyordu. Onu suçlayamazdım. Bazen sırf birkaç dakika nefes alabilmek için kendimi görmezden gelirdim.

"Sanırım M.Ö. birinci yüzyıl." "Vay canına. Nasıl açılıyor?"

Ona gösterdim, yine kan çekti. "Gördün mü? Hiçbir şey yok. Peki, aşk hayatın nasıl?"

Sonunda tüm dikkatini bana verdi. "Neden soruyorsun?"

"Sadece Merak ettim. Sen Biliyorum, içinde dava
ve Dünya biter
yarın."

"Ah." Kutuya geri döndü. "Marika'ya evlenme teklif etmeyi düşünüyorum."

Bunun olacağını tahmin etmemiştim. "Marika mı? Soyun yüzünden seni kandırıp pregtastik yaptıran kadın mı?"

Bir omzunu kaldırdı.

"Zoe'yle birlikteyin sanıyordum?"

"Hayır, Pari'yle."

"Ciddi misin sen?"

"Sessiz katil olarak."

"Çok tatlı bir çift oldular, sence de öyle değil mi?"

Deadpan şeyini yaptı.

"Hey, Marika sende. Neden bu kadar huysuzsun?" "Huysuz
değilim. Sadece Senin ve Reyes'in
var."

"Cinsel yolla bulaşan hastalık olasılığı mı?"

"Hayır, bir milyon yıldızın ömrüne yayılan bir aşk. Tek elde ettiğim ihanet ve hileler."

"Ah, şu." Bu fikri el sallayarak reddettim. "Eğer ihanetten endişeleniyorsan, tatlım, doğru yere geldin. Reyes'i öldürmek için gönderildim, hatırladın mı? Onu bütün olarak yutmak için."

"Nedense umursayacağını sanmıyorum."

"Ve sadece benim için bir cehennem boyutu inşa etti." "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm ilişkilerin zor olduğunu. Belki bizimki kadar zor olmayabilir ama bulunduğumuz noktaya gelmemiz için çok şey gerekti. Ona bir şans verin. Marika seni seviyor."

"Öyle mi?"

"Sana baktığında bunu hissettim."

"Beni sperm sayım için kullandı."

"Ki bu kesinlikle mükemmel." Cevap vermeyince, "Daha kötüsüne dayanan harika ilişkiler gördüm. Mesela bizimki."

"Senin ve Reyes'in mi?"

"Senin ve benim. Her zaman göz göze gelmedik."

Bir omzunu kaldırdı. "Sanırım."

"Onu Dodge'dan çıkardığını varsayıyorum." "Evet. O ve Zaire giden ilk uçaktaydı."

"Bu çok şey ifade ediyor. Bence daha çok önemsiyorsun onun için düşündüğünden daha fazla."

"Tamam," dedi, içten dürüstlüğü tehlikeli bölgesinden çıkıp rahat bölgesine geçerek, "bunu biraz inceleyeyim."

"Vatikan onu geri istiyor."

"Peki neden umurunda?"

"Hiç de değil. Hem de hiç. Ama eğer geri verirsek, kayıtlara geçmesi için belirteyim, sütuna kendileri geri koyabilirler, çünkü lanet olsun. Bir aslan tarafından saldırıya uğramak berbat bir şey dostum. Tavsiye *etmiyorum*."

Yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirdi, ben de tekrar oturdum.

Belli ki bir şey onu rahatsız ediyordu.

"Garrett, ne oldu?"

"Kıyafetlerini gördüm Charles."

"O mu? Ya parçalanmış ve kanlı kıyafetlerimle geri dönecektim ya da doğum günü kıyafetimle geri dönecektim."

Seksi bir kaş havaya kalktı.

"Sakin." Gitmeye başladım ama arkamı döndüm ve sordum, "Karın kaslarını görebilir miyim? Bilirsin, yarın dünyanın sonu gelirse diye?"

"Hayır. Olmadığından emin olun, ben de size istediğiniz kadar göstereyim."

"Lanet olsun."

Döndüğümde Reyes'in kapıda durduğunu gördüm. "Bana karın kaslarını göstermiyor."

"Onları bana da göstermiyor. Daha önce sordum. Angel seni arıyor."

"Oh, güzel. Onun için endişeleniyordum."

Kapıdan çıkmaya başladım ama o bir kolunu kapıya dayadı. "Orada ne oldu Dutch?"

Garrett'a baktım. "Hiçbir şey. Yemin ederim. Biz sadece arkadaşız."

Garrett arkamdan geldi. "Tatlım, travma geçiriyor olmalısın."

"Tatlım, iyisin ama o kadar da iyi değilsin."

"Charles," dedi, yüz ifadesi beni paylaşmaya teşvik ediyordu.

Benim kitabımda paylaşmak umursamak değildi, bu yüzden kocama geri döndüm.

Reyes baktı Ben aşağı için a katı dakika Hain Garrett'la bakışmadan ve hareket etmeden önce

Kolunu.

"Teşekkür ederim." Küçük Meleğimi aramak için çalımla yanından geçtim. "Ne oldu lan?" diye sordu onu bulduğumda.

Quentin'in odasında Amber karyolada uzanıyor.

Amber gideni görebildiği için hepsinin arkadaş olabileceği gerçeğini düşünmemiştim bile. Onları sohbet ederken görmek kalbime iyi geldi. Meiko Angel'ın kucağında otururken Quentin Meiko'ya kendi adını parmakla nasıl heceleyeceğini öğretiyordu.

"Hey, konuşmana dikkat et."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Vay be. Sorgulama önlendi. Keşke hepsi bu kadar kolay olsaydı. "Reyes beni görmek istediğini söyledi."

"Ah, evet." Meiko'yu Amber'a uzattı, Amber da en azından Meiko kucağında oturuyormuş gibi görünsün diye doğrulup oturdu.

"Hey, Charley Teyze," dedi Amber, gülümsemesi parlaktı.

Quentin de aynı şekilde bana el salladı ve kutuplardaki buzulları eritecek bir gülümseme sundu. Meiko el sallayacaktı ama o eliyle *K harfi* oluşturmakla meşguldü. *K'ler* hem çocuklar hem de yetişkinler için zordu -çoğunlukla yetişkinler için- ama o anlıyordu.

Onların odasından çıktığımızda Angel durdu ve işaret parmağını göğsüme koyarak beni duvara yasladı. Cesurca.

"Ne oldu? Şaka yapmıyorum."

Lanet olsun. "*Aslan, Cadı ve Dolap* gibi bir şeydi, sadece cadı ve dolap yoktu."

"Sana bir şey mi saldırdı?"

"Dostum," dedim, günün sözcüğünü kullanarak, "beni oyuncağı olarak kullandı. Şimdi kendimi çok kirli hissediyorum. Sonra oturup iç organlarımı yemeye başladı. Ama bu ne burada ne de orada. Nasıl geçti?"

Bir elini başımın yanındaki duvara dayamıştı, on üç yaşındaki yüzü, öldüğünde gençliğin verdiği bebek yağlarını henüz atmıştı, endişe doluydu. Kaşlarının altına taktığı bandanası gözlerinin üst yarısını kapatıyordu ama koyu renkli irislerinin parıldayan derinliklerini gizleyemiyordu.

"Anlamıyorum. Neden öylece çekip gitmedin?"

"Aşama aşama" mı? İlginç bir ifade. Aslında yapamadım. Her yerin etrafında bir tür kalkan vardı. Tuhaftı. Vatikan Şehri'nin etrafında bile Reyes'i dışarıda tutan bir kalkan vardı. Ve sadece Reyes'i."

"Yani saldırdı ve sen kurtulamadın mı?"

"Saldırdı ve ben çıkamadım."

Isırdı ve daha da yaklaştı. "Neden beni çağırmadın?"

Yumuşak bir kahkaha attım. "Artemis'i çağırmaya çalıştım ama başaramadım. Sende de işe yaramayacağını biliyordum."

Başını iki yana salladı.

"Angel?" Daha da yaklaştığında söyledim. "Eğer uzay baloncuğumu daha fazla işgal edersen sana sarılacağım."

Daha da yaklaştı, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı.

Çok az seçeneğim kalmıştı, onu kollarımla sardım. O da bana sarıldı ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü. Son zamanlarda popüler bir yer gibi görünüyordu.

Uzun süre sarıldık. Bu sadece bugünden daha fazlasıydı. Kucaklaması sayısız bastırılmış duyguyu barındırıyordu. Diyarın dışına atıldığında muhtemelen benim için endişelenmişti.

Bir elimi saçlarına götürdüm ve onu daha sıkı çektim. Yüzünü kaldırdı, ağzını kulağıma dayadı. "Yarın ölürsek seni çıplak görebilir miyim?"

"Hayır."

"Ya beni çıplak görmene izin verirsem?"

"Ew." Onu üzerimden ittim. "On üç yaşındasın, Angel."

Onu ittiğim yerde tişörtünü fırçaladı. "Hayır, ben on üç yaşında öldüm. Beni hiç ciddiye almadın."

"Seni ciddiye alıyorum. Sadece sık sık değil."

"Oh!" dedi, bir anda yön değiştirerek. "Bir şey buldum. Hepsi deli!"

Kıkırdamamaya çalışarak uzandım ve parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

şeftali tüyleri. "Bu çılgın, çılgın bir dünya." "Hayır, gerçekten, hepsi deli."

"Kim, tatlı bezelye?"

Sevgi ifadesi karşısında yüzünü buruşturdu. "Enfekte. Hepsi deli."

"Evet, sorunun bir parçası da bu."

"Hayır, yani ele geçirilmeden önce." Döndü ve koridorda volta atmaya başladı. "CDC'deki hatunu dinliyordum-"

"Eminim *doktor* demek istediniz."

"-ve onları bu hale getiren enfeksiyonlular arasında nasıl bir bağlantı bulmuş olabileceklerinden bahsediyordu.

daha kabul
edilebilir."

"Duyarlı mı?"

Başını salladı.

Bu beni çok heyecanlandırdı. "Ne oldu? Bağlantı nedir?"

"Sana daha önce de söyledim. Hepsi deli." "Ne demek istiyorsun?"

"Kızgın bir miktar bulduklarını söyledi-" "Önemli mi?"

"-Şu ana kadar kabul ettikleri insanların skeç arkadaşları, kutup ayıları ya da eski zaman insanları gibi akıl hastalığı geçmişi olan kişiler."

Kendisini savunmak gerekirse, bu kelimelerden herhangi biri kalabalık arasında çok yaygın olmadan önce öldü. "Yani, şizofreni, bipolar bozukluk ve Alzheimer."

"Doğru. Onlar deli!"

"Angel, biz burada C'li kelimeyi kullanmayız." "Amcık mı?"

"Hayır, diğer C-kelimesi. *Deli*. Akıl hastalıkları var. Ama bekle, hepsi değil mi?"

Omuz silkti. "Diğer adam, bildikleri kadarıyla geri kalanların zihinsel bir hastalığı olabileceğini ve daha önce teşhis edilmemiş olabileceklerini söyledi."

"Resmi olarak. Vay canına, Angel, bu mükemmel bir iş." "Teşekkürler. Şimdi seni görebilir miyim?"

"Hayır."

"Söylemek istediğim, eğer bu gerçekten annenin başına gelen bir şeye bağlıysa, belki sen

Biliyor musun?" - görünmez bir kayayı tekmelemekten kaçındı - "kız kardeşinin hatırlamasına yardım et. Yani, bunu daha önce de yaptın."

Yaptım. Birkaç kez. "Bunu yapabilirim," dedim düşünceli bir şekilde. "Daha fazlasını hatırlayacağını umuyordum ama ya gerçekten tek gördüğü buysa?"

"O zaman zarar yok, faul yok."

Haklıydı. "Teşekkürler tatlım. Güvende olmana sevindim."

"Bana gösterecek kadar-" "Hayır."

18

*Ben deli treninde değilim.
Trenler hızlı gider.
Daha çok bir vagon gibi.
Çılgın vagonda uzun, yavaş bir yolculuk.*

-MEME

Eric adında eskiden ele geçirilmiş bir motorcuyu aradım ve onu televizyon odasında haberleri izlerken buldum. Kimsenin bana bahsetmediği haberi. "Hey, sen."

"Hey, sen. Son haberleri gördün mü? Çılgınca." "C-kelimesinden bahsetmen komik."

"Amcık mı?"

"Hayır, diğer C-Neyse boş v e r . Size ç o k hassas bir soru sorabilir miyim?"

"Beynimle beslenen bir iblisi içimden çıkardın. Bana ne istersen sorabilirsin, güzelim."

"Teşekkürler. Kötü bir şey söylemek istemem ama size hiç akıl hastalığı teşhisi kondu mu?"

"Klinik depresyon, DEHB ve bipolar bozukluğu saymazsanız, bildiğim kadarıyla hayır."

Gözlerimi kırptırdım ve yavaşça başımı salladım. "Evet, sanırım bunlar sayılır."

"Güzel. O zaman, evet. Neden?"

"CDC'ye göre iblisler bir konakçı bulduklarında en hassas olanlar akıl hastalığı olanlardır."

"Kendimi hep duyarlı hissettim. Garip, rahatsız edici bir şekilde. Amcanızın sizinle tavşan bulmaca oynamak istemesi ama onu hep aynı yere s a k l a m a s ı gibi: pantolonunun cebine."

"Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?"

Yüzüne çarpıcı bir gülümseme yayıldı. "Sadece birazcık."

* * *

Aceleyle Garrett'ın odasına döndüm ve onu Reyes'le hararetli bir tartışma içinde buldum. Duyduğum tek şey Garrett'ın "Bu çılgınlık Reyes, ama tabii ki bana güvenebilirsin" demesiydi.

"Hey, çocuklar," dedim, tamamen araya girerek. Şaşıarak dikkat kesildiler.

Garrett kitaplarına geri dönmeden önce, "Selam Charles," dedi.

"Enfekte olanlar arasında ortak bir nokta buldular." "Hepsi deli!" Angel arkamdan söyledi.

Yani, C-kelimesi konuşması tam olarak yerleşmedi.

Angel'ın açıklamasına izin verdim. Amber ve Quentin yanlarında Meiko'yla bize doğru koşarak geldiklerinde tüm enerjisini anlatmaya harcıyordu.

Meiko koşarak yanıma geldi ve "Amber ve Quentin benimle esaret alıştırmaları yapıyorlar" dedi.

Onlara bakakaldım.

"Hayır, tatlım," dedi Amber, onları savunmak için acele ederek. "Bizimle rahat hissedebilmen ve açılabilmen için seninle *bağ kurma alıştırmaları yapıyoruz*. Hatırladın mı?" Tekrar bana baktı. "Bir kitap var. Alıştırma yapıyorduk."

"Bilirsiniz, genellikle kurbanla onunla bağ kurma alıştırmaları yaptığınızı söylemezseniz ve bilirsiniz, sadece bağ kurarsanız en iyi sonucu verir."

"Doğru, ben de gerçeğin bize daha fazla güvenmesine yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Tarif ettiği şey buydu," dedi Quentin, elinde bir Resim.

Amber bir tür platformun üzerindeki bir kuşu işaret etti. "Meiko'nun kutunun tepesindeki cam bloktan görebildiği şey buydu."

Quentin Meiko'ya bir başparmak işareti yaptı ve ekledi: "Kardan yapılmış gibi beyaz olduğunu söyledi."

Reyes ve Garrett bize katıldılar ve çizimi kendileri incelediler. Uçan bir kartal resmiydi.

"Ve birilerinin bunu tanıyabileceğini düşündük," diye ekledi Amber. "Düşündük ki-"

"Nerede olduğunu biliyorum," dedim, bir tanıma ürpertisiyle içimi süpürüyor. "Belinda'nın nerede olduğunu biliyorum." Hepsi şaşkınlıkla bakakaldı.

"Bunun nerede olduğunu biliyor musun?"

Reyes sordu. Garrett orayı işaret etti. "Ben de biliyorum. Los Ranchos."

"Meiko'yu buldukları okul Los Ranchos'ta." I birinden diğerine baktı. "O zaman neyi bekliyoruz?"

Biz ön kapıya doğru giderken Cookie çıkageldi. "Bob Amca'yı ara!" Ona bağırdım. "Bizimle Los Ranchos'taki Köy Konağı'nda buluşmasını söyle."

"Şimdi, bir dakika bekleyin," dedi tam bir anne modunda. Hepimiz durduk ve ona doğru döndük.

"Ülkenin dört bir yanını gezip dolaşımdan ve beni burada bırakıp parçalanmış ve kanlar içinde geri dönmeni izlemek zorunda kalmaktan bıktım."

Ona doğru yürüdüm. "Özür dilerim Cook. Bazen unutuyorum."

"Ne? Sana ne kadar değer verdiğimi mi? Benim için ne kadar önemli olduğunu mu?"

Bir aslan saldırısından sonra depoya girerek onu travmatize etmişim. Daha düşünceli olmalıydım. "Evet, sanırım."

Ciğerlerini doldurdu ve sonra sordu: "Şimdi, nereye gidiyorsun ve neden? Ve orada aslanlar olacak mı?"

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Meiko, annesini ve kız kardeşini tuttukları yerin manzarasını tarif etti." Ona resmi gösterdim.

"Orası Los Ranchos'ta."

"Aynen öyle."

"Aman Tanrım, ne bekliyorsun? Çık dışarı."

"Teşekkür ederim. Ubie'yi arayıp haber verir misin? Ve Kit. Davadaki ajan o. Beni tutuklamak için bir sebep arıyordu. Ona bir sebep vermemeyi tercih ederim."

"Evet, evet, ben hallederim. Git hadi." Beni kapıya doğru itti.

"Bekleyin," dedim ve herkesi tekrar durdurdum. "Ya kaçırın kişi askerlerin içeri girdiğini görürse? Bir şeyler yapabilir."

"Onları öldürmek gibi mi?" Quentin sordu. Neyse ki Meiko çok işaret dili biliyorum.

Cookie başını salladı. "Hayır, haklısın. Tamam, birlikleri çağdırmamı istediğinde bana mesaj at."

"Teşekkürler, Cook." Tamamen kocasının tarafını tutabilirdi ama bana güveniyordu. Ayrıca, maaş çeklerini ben imzaladım.

* * *

Garrett kamyonetiyle bizi takip ederken biz de Misery'yi aldık, Coors'a atladık ve Alameda üzerinden Kuzey Vadisi'ne geçtik. Neyse ki trafik biraz azalmıştı.

Los Ranchos, Albuquerque'nin Rio Grande'nin doğu yakasında kalan çok eski ve çok prestijli bir bölgesiydi. Güzel ve köklü evlerin yanı sıra göz alıcı yeni evler de vardı ve şaşırtıcı bir şekilde Meiko'nun baktığı bölge daha varlıklı mahallelerden biriydi.

Kaçırın kişi onları bir bodrumda ya da arka bahçedeki bir kulübede tutuyor olmalı.

Köy konağına yanaştık. Arka koltukta Amber ve Quentin'le birlikte oturan Meiko'ya döndüm. "Gördüğün kuş bu muydu?"

Gözleri parladı. "İşte bu kadar. Kar yağıyor ama erimiyor. Annem burada mı?"

"Onu aramaya gidiyoruz tatlım. Tanıdık gelen başka bir şey var mı?"

Etrafına bakındı ve sonra başını salladı. "Kuşu sadece araba gittiğinde görebiliyordum. Bazen kuşu hiç göremiyordum. Ağaçlar yoluma çıkıyordu."

"Araba mı?" Etrafı taradım. "Ne tür bir araba, tatlı bezelye?"

"Büyük bir tane. Büyük ve kare."

"Ne renk olduğunu hatırlıyor musun?"

"Beyaz."

Gün çocukları arabada bırakacak kadar serin olduğundan, arabayı kilitlemelerini ve içeride kalmalarını emrederek Reyes, Garrett ve ben dışarı çıktık ve bölgeyi aramaya başladık. Meiko'nun görüş açısı Village Hall'un kuzeyindeki yerleşim bölgesinden ya da caddenin karşısından olabilirdi.

Çocuklar kare şeklinde, beyaz bir araç ararken ben de resmi inceledim ve heykeli farklı açılardan kontrol ederek geriye doğru ilerledim.

Hangi yöne bakacağıma dair iyi bir fikrim olduğunda, Rio Grande Caddesi'nin ortasından bizi izleyen Gölge iblislerini görmezden gelerek o tarafa yöneldim. Arabalar aralarından geçerken, caddenin karşısındaki küçük bir alana odaklandım.

Garrett ve Reyes bana doğru yürüdüler, beyaz bir minibüs olduğundan şüphelendiğimiz şeyi bulamadılar.

"Bir şey hissediyor musun?" Reyes sordu.

Gözlerimi kapattım ve uzandım ama çoğunlukla sakinlerin sıradan, günlük yaşamlarıyla karşılaştım. Sonra ben

çocuğunu kaybettiğini düşünen bir kadının gibi bir keder, tam bir yıkım hissettim.

Göz kapaklarımı kaldırarak işaret ettim. "Orada."

Komşularının çoğundan daha eski ama bakımlı olan bir köşe evin önünde pergola ve ateş çukuru bulunan güzel bir yüzer veranda vardı.

İçeriden bizi izleyen biri var mı diye evi kontrol ederek temkinli bir şekilde ona doğru yürümeye başladık.

Avluya doğru işaret ettim. "Ahşap zeminin altına bak."

"Cam blok," dedi Garrett.

Reyes elimi tuttu. "Biri izliyor." Evin içinde bir perde hareket etti.

"Sorun değil. Biz sadece pergolayı kimin yaptığını merak ediyoruz."

Garrett tempo tuttu ama hayranlıkla e t r a f ı taradı.

"Daha yakından bakmak istersen bu bizde var."

"Garip bir şekilde, istiyorum."

Onlar ön kapıya doğru yürürken ben de çardağı incelemeye gittim. Bu bloktaki bahçelerin çoğu çitle çevriliydi, ama bu çit yoktu. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Eğer çit olsaydı, Meiko kuşu göremezdi.

Çocuklar kapıyı çaldı ve yaşlı bir kadın açtı. Onlar sohbet ederken ben de verandada oturup etrafa göz gezdirdim. Kimsenin izlemediğinden emin olduğumda, sadece bir göz atmak için doğaüstü düzleme geçtim.

Veranda, gömülü bir nakliye konteynerinin üzerine oturtulmuştu. Eve en yakın ucunda birkaç kilidi olan bir kapısı vardı.

İçeri süzülen tek ışık cam bloklardan geliyordu ve eğer biri küçük tezgâha tırmanırsa -örneğin Meiko- dışarıyı görebilirdi.

Bir kadın yerdeki şiltenin üzerinde top gibi kıvrılmış yatarken, küçük bir kız yulaf ezmesi yiyor ve boyama yapıyordu. Belinda'nın acısı nefesimi kesiyordu, içine düştüğü depresif durum karanlık ve tehlikeliydi ve kendisi kadar kızı için de endişeleniyordum. Eğer Belinda'ya bir şey olursa, Molly onu kaçıran kişinin bir sonraki hedefi olabilirdi. Şimdiye kadar olmadıysa tabii.

Kilitler şangırdadı ve yedi yaşındaki Molly koşarak lavabonun altındaki dolaba saklandı. Kederden tükenmiş olan Belinda kıpırdamadı.

Kadındı. Onları kontrol etmek için kapıyı açtı. Hayır, onları uyarmak için, elinde bir süpürge sapıyla. "Reyes yakında dönecek," dedi kadın, sesi şiddet doluydu. "Sakın sesinizi çıkarmayın, yoksa ona söylerim."

Kızın saklandığını bildiği dolaba doğru yürüdü ve süpürge sopasını dolaba vurdu.

Kız, Tanrı onu korusun, hiç ses çıkarmadı.

Gözyaşları Belinda'nın yanaklarından aşağı süzüldü ve karmakarışık saçlarını ıslattı. Pes etmişti.

O sırada kötü kadın Belinda'ya döndü ve sopayla bacağına vurdu. Belinda sadece kıvrıldığı topu sıkılaştırdı ve kendi içine düştü. Karanlığa.

Belinda'nın neden yaşlı kadını alt edip dışarı çıkmaya çalışmadığını merak ettim. Sonra ayak bileğindeki zinciri gördüm, altındaki kalın yara izleri zincirin ne kadar uzun süredir takılı olduğunu kanıtlıyordu.

ve büyük olasılıkla kaç kez enfekte olduğu.

Reyes, benim Reyes'im, yanımda duruyordu, ikimiz de somut ve soyut dünyalar arasında gidip geliyorduk.

"Burada cisimleşemeyiz," dedim. "Belinda'nın ruhu çoktan kırıldı."

"Sanırım takviye çağırmanın zamanı geldi."

Dışarıda bir araç dururken ben de aynı fikirdeydim.

Reyes dışarı çıkmadan önce, "Onlara haber ver," dedi.

Quentin'i görene kadar doğaüstü âlemin asitli rüzgârında koştum. Quentin, iki düzlemin arasında olduğum halde beni gördü, mavi gözleri umutla parlıyordu.

Ona süvarileri çağırması için işaret verdim ve Belinda ile kızının bulunduğu küçük odaya girmeden önce hızlıca başımı salladım. Quentin'in gözünden kaybolmadan bir mikrosaniye önce dirseğiyle Amber'ı dürttüğünü gördüm, heyecanı yakışıklı yüzünden okunuyordu.

Ve sonra Belinda'nın yanına döndüm. Kocam ve Garrett'in seslerini duyabiliyordum, kutu ustalıklı ses geçirmez hale getirilmişti, iki adam sahte bir hayranlıkla verandada yürüyorlardı.

Ama beklemediğim başka bir duygu daha hissettim. Heyecan.

Reyes ya da Garrett'tan değil, şoförden.

Cisimsiz kalarak, nedenini bilmeden Reyes'in yanına koştum. Şoförün onu tanıdığını biliyor olmalıydı.

hemen. Adrenalin patlamasını hissedebilirdi. Sevincin karıncalanmasını.

Adam minibüsten inip onlara doğru yürüdüğünde Reyes'in bakışları daraldı. "Sizinle aynı okula gittim."

Gülümsedi. "Evet. Ama çok uzun sürmedi." Adam, Tüylü sarı saçları, kalın gözlükleri ve tüyler ürpertici ile dehşet verici arasında bir yerde ürkütücü bir faktörü olan tombul, elini uzattı.

Reyes aldı, sonra Garrett'ı tanıştırdı. "Biz de tam verandanıza hayranlıkla bakıyorduk. Eşim ve ben yolun aşağısında bir ev satın aldık ve buna benzer bir şey yaptırmak istiyorduk. Müteahhidin adı var mı?"

"Gerçekten mi? Ben kendim yaptım."

"Oh, kahretsin. İyi iş çıkardın." Garrett'a döndü, kaşlarını beklentiyle kaldırdı.

"Bak," dedi Garrett, "biz iyi arkadaşız, ama ben sana bir veranda inşa etmiyorum."

"Nereden ev aldım demiştiniz?" Sahte Reyes sordu.

Reyes kuzeyi işaret etti. "Yolun yaklaşık yarım mil aşağısında." "Pearson'ın evini satın almışsınız."

Yalan söylüyordu. Reyes'i test ediyorum. "Hayır. McNally'ler mi? Devon ve Angela?"

"Ah, evet, doğru," dedi, yine yalan söylüyordu, Reyes'in hayatında bir Devon ve Angela McNally ile tanıştığından şüphelendiğim için bu iyiydi.

Sahte Reyes elini cebine atmıştı.

"Uzun zaman oldu," dedi Reyes, Ubie ve/veya Kit gelene kadar onu meşgul etmeye çalışarak, ama adam her an daha da şüpheleniyordu.

Annesi olduğunu tahmin ettiğim kadın o sırada dışarı çıktı. "Her şey yolunda mı?"

Sahte Reyes başını salladı. "Elbette, bu Reyes Farrow. Sana ondan bahsetmiştim. Aynı okula gitmiştik."

"Ah, evet. Oğlum bana sizden çok bahsetti."

"Bunların hepsi yalan," dedi Reyes, tam bir büyücüye dönüşerek. "Oğlunuz gerçekten yetenekli."

Fake Reyes, "Çoğunlukla bir kitti," dedi.

Garrett ahşap kirişlerden birini okşadı. "Kendini küçümseme. Harika bir iş çıkardın."

Reyes minibüsü işaret etti. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Bilirsin işte. Biraz bundan. Biraz ondan, biraz bundan."

"Seni tutmamıza izin verme." Garrett Reyes'in sırtını sıvazladı

Geri.

"Tamam o zaman." Sahte Reyes -ya da gündelik durumlarda ona FR demeyi severdim- elini cebinden çıkardı ve ikisinin de elini sıktı. "Belki markette görüşürüz."

Yılın birkaç ayı her cumartesi kurulan çiftçi pazarı. Ama Reyes'in bundan haberi var mıydı bilmiyordum.

"Elbette," dedi, her iki şekilde de devam etti.

Ben anlamadım. FR, Reyes'e kafayı takmış gibi görünmüyordu. Neden onun adını aldı? Bununla neyi başarmayı umuyordu?

"Bir kadın yok muydu?" diye sordu yaşlı kadın. Bu sanki a korku Film. A Anne kim şımartılmış onu Oğluma hiçbir şey. Belinda'nın neler yaşadığını hayal bile edemezdin. "Karım. Evet." Reyes yolun aşağısını işaret etti. "Karım. Biraz hava almak istedi, bu yüzden eve yürüdü." "Bu taraftan mı?" FR güneyi işaret ederek sordu.

Reyes yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılmasına izin verdi. Daha önce evin diğer yönde olduğunu ima etmişti. Yakalandığını biliyordu.

Ve ne yazık ki FR onun da yakalandığını biliyordu. Elini tekrar cebine soktu.

Doğaüstü düzlemden Reyes'e "Bir terslik var," dedim.

Başını salladı.

Avluya doğru döndüm ve sonra fısıldadım, "Reyes."

Döndü ve o da gördü. Verandanın altından duman geliyordu.

İçeride cisimleştin. Sahte Reyes bir çeşit yangın çıkarıcı düzenek kurmuştu. Ortalığı ateşe veriyordu.

"Reyes!" Bağırđım. Duman çoktan havada asılı kalmıştı.

Dolaptan Molly'nin öksürdüğünü duydum.

Reyes kapıyı kırarak içeri daldı ve çerçeveyi parçaladı.

Dolabı açmadan önce ona "Zincirlenmiş," dedim.

Molly'yi annesiyle aynı şekilde kıvrılmış halde bulmak için kapıya yöneldi. "Benimle gel, tatlım. Sorun yok. Seni buradan çıkaracağım."

Kollarıma atladı, duman etrafımızı sararken gözleri korkudan çılgına dönmüştü.

İçime çekmek gibi bir hata yaptım ve bu çabam yüzünden neredeyse kusuyordum. "Bu sadece duman değil," dedim bir dizi öksürüğün arasından.

"Biliyorum." Belinda kızına ulaşmaya çalışan Reyes'le mücadele etti.

"O bende. Belinda, Molly elimde." Kızın burnuna ve ağzına bir havlu sardım ve aceleyle koridora çıktım ama duman orada da aynı yoğunluktaıdı.

Çılgına dönen Belinda sakinleşmedi. Sakinleşemedi. Reyes'in gömleğini yırtarak onu geçip kızına ulaşmaya çalıştı.

Garrett saldırdı ama duman o kadar yoğunıdu ki onu göremedim. Çarpıştık. Kalkmama yardım etti, kızı kollarımdan çekip aldı ve koşarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Uzaktan siren sesleri geliyordu ama ben bayılmaya başlamıştım. Kaçıran kişi her ne ateşlediyse çok güçlüydü.

Reyes kapıyı açtığıında tökezleyerek odaya geri döndüm. zincirini duvardan çıkardı. "Bacağını kırma riskini almak istemiyorum," dedi açıklama olarak, ama buna gerek yoktu.

Belinda'yı eve götürdük ve kızının yanına gitmek üzere ön kapıdan çıktık.

Öksürük ve hıçkırık nöbetleri arasında gözyaşlarına boğuldu,
Molly'den özür diledi.

Koşarak yanından geçerken FR'nin annesi bana süpürgeyle vurdu.

İnanılır gibi değil.

Sahte Reyes öfkeyle ayağa kalktı. İşte o zaman deliliği ortaya çıkmaya başladı. Sıradan bir çocuk tacizcisi gibi minibüse atlayıp hanım evladı gibi kaçabilirdi.

Ama bu adam, uzaktan gelen siren seslerine rağmen öfkeden titreyerek orada duruyordu.

"Hatırlamıyorsun bile," dedi Reyes'e. Dişlerini sıkmış, başını eğmiş ona bakıyordu. "Beni hatırlamıyorsun."

Reyes ona ters ters baktı ve sonra yüzünde bir anlık bir tanıma ifadesi belirdi. "Hale."

"Sana söyledim. Sana ne olduğumu söyledim. Dinlemedin." Adam çektiği çakıyı kendi bacağına saplamaya başladı. "Dinlemedin."

"Sen ona kızgındın, bana değil."

Garrett Molly'yi yere yatırdı, küçük, yetersiz beslenmiş vücudu öksürük krizinden kıvranıyordu.

Kolumun içine kuru kuru çektim, çok fena öksürüyordum. Süpürge cadısının bir saldırısını daha savuşturduktan sonra Belinda'yı kontrol etmeye gittim. "Reyes, neler oluyor?"

"Demek bu o," dedi adamın annesi, iğrendiği her halinden belliydi.

Başını salladı.

Reyes'i bilinmeyen bir suçla itham ederek, "Tek önemsediyi sendin," dedi. "Her şey seninle ilgiliydi, oysa ben ondan zaman bile alamıyordum."

Bir öksürük nöbetinden sonra Belinda bayıldı.

"Reyes, yangında ne olduğunu bilmemiz gerek. Hangi kimyasalları kullandığını."

İnsanlar yardım etmek için kenara çekiliyordu, duman yoğun ve yakıcıydı. Amber ve Quentin onları uyarmak için yanlarına koştu.

"Dumandan uzak durun!" Onlara bağırdım. "Zehirlidir!"
"Başarabilse bile," dedi Hale, saf şeytani bir
sırıtişla

yüz hatlarını değiştirerek, "Bir yıl içinde kanserden ölecek.
İkisi de ölecek."

"İşte burada yanılıyorsun," dedim yanına diz çökerek. I
bir elimi göğsüne koydum ve enerjimin ona akmasına izin
verdim. Ben aceleyle Molly'nin yanına gidip aynısını
yaptığımda göz kapakları açıldı. İkisinin de öksürüğü anında
kesildi.

Yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Sen de onun gibisin."

Yaşlı kadın tekrar üzerime geldi, süpürgesinin sapı hazırды.
"Cadı! Oğlumdan uzak dur!"

"Oh, bu orijinal." İlk hamlesini savuşturduktan sonra
kocama döndüm. "Reyes, bu iş gittikçe saçmalaşıyor. O kim
ve bu deli kadın neden bana vurmaya çalışıyor?"

Reyes ısırды, iğrenme duygusu yüzündeki her sert çizgide
belirgindi. Sonra, neredeyse isteksizce, "Bu Earl Walker'ın
tek biyolojik oğlu," dedi.

19

Bazı insanlar Polaroid gibidir.

Bir anlam ifade etmeleri için onları şiddetle sallamanız gerekiyor.

-DOĞRU GERÇEK

Earl Walker'ın tek biyolojik oğlu mu? Adamın Şeytan'ın amcası olduğunu söyleyebilirdi ve ben de daha az şaşırırdım. "Kim'den başka biyolojik çocuğu olduğunu bilmiyordum."

"İddia ettiği gibi değil." Bunu, adamı çileden çıkaran bir sırtışıla söyledi.

Kadın sonunda hedefini vurdu ve süpürgenin sapıyla kaval kemiğime vurdu. O sabahtan beri hiç tatmadığım bir acı içime saplandı. Ben bir şey yapamadan Reyes süpürgeyi kadının elinden aldı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki onu görmedi.

Ama Hale kocam hakkında bir şeyler biliyor gibiydi, muhtemelen baba dediği canavardan. Teslim olacakmış gibi ellerini kaldırdı ama annesine doğru başını salladı. Annesi kalp krizi geçiriyormuş gibi yaparak Reyes'in kolunu tuttu. Reyes ona bakar bakmaz Hale Belinda'nın üzerine atladı ve bıçağı şahdamarına sapladı.

Biz onu kurtarmak için atlarken, Hale evine koştu.

Kan kova dolusu fıskırdı. Her iki elini de boğazına götürmüştü, gözleri dehşetten kocaman açılmıştı ve hayatı hayal edebileceğimden çok daha hızlı bir şekilde tükenmişti. Tek bir dokunuşla onu tekrar iyileştirdim ama öfkem sınır tanı mıyordu. Bu zavallı kıza ve o sevimli çocuklara yaptığı her şey.

Hale ya kendini öldürecek ti ya da içeride barikat kurup saatlerce süren sıkıcı müzakerelere ve haber ekiplerinin dikkatini çekmeye zorlayacaktı. Ama benim gördüğüm kadarıyla adam bugün ölse de ölmese de cehennemde babasına katılacaktı. Neden işleri hızlandırmayalım?

"Dutch," dedi Reyes, öfkemin beni ele geçirdiğini fark ederek.

Ama o tepki veremed en yer değiştirdim. Hale'i evin içinde buldum ve ona çarptım, bedensel bedeninden geçerken onun bir parçasını da kendimle birlikte çektim.

Ruhunu tekmeleyerek ve çığlık atarak dışarı sürükledim. Hastanede ruhları için savaşı n yüzlerce insan vardı. Neden bu pisliğin kendi ruhunu korumasına izin verilsin ki?

Ruhu bedenini terk ettiğ i anda, cehennem onu çağ ırmaya başladı.

Altında kara bir delik açıldı, yeraltı dünyasından gelen pençeler onu yeryüzü düzleminden koparıp kendi düzlemlerine çekerken yüzündeki şaşkın ifade ihtiyacım olan tek tatmin oldu. En azından Lucifer'ın ara sıra iş e yaradığı oluyordu.

Evin yanmaması gerekiyordu ama yandı. Cesedi yandı ve vergi mükelleflerinin yüz binlerce dolarlık dava ve avukatlık ücretinden kurtulmasını sağladı.

Kocamın yanında yeniden maddeleşt im.

Reyes kolumu tuttu. "Bunu yapmama izin vermeliydin."

"Neden?" diye sordum. "Karanlık olan sen olduğun için mi?" Parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Belki ben de biraz karanlığımdır."

"Seni tanıyorum. Bir insanın canını aldığına pişman olacaksın."

"Evet, ama bugün değil."

O ve Garrett, Belinda ve Molly'yi güvenli bir yere taşıdılar. Onları Köy Konağı'nın merdivenlerine yerleştirdiler ve Garrett bir battaniye ve biraz su alırken iki kız ağlayıp birbirlerine tutundular.

Belinda'nın hıçkırıkları derin bir acı veriyordu. Yanlarında diz çöktüm, bunu onlara benim söylemem gerektiğinden emin değildim ama bilmeleri gerekiyordu.

"Belinda, Meiko yaşıyor."

Yavaşça bana doğru döndü ve bana hakarete varan bir bakış attı. Onu kaçıran kişi kadar deli olduğumu düşünüyordu.

"O komada, tatlım. Seni kaçıran kişi -ki bu arada Reyes Alexander Farrow değildi- onu bir çöp konteynerine koymuş. Bir hademe onu bulmuş ve polisi aramış ama ölmemiş. Hâlâ hayatta."

"Adı Hale'ydi," dedi, açıkça şoka girmişti. "Hale Walker."

"Evet. Ve şimdi o gitti ve oğlunuz sizi bekliyor."

İçinde sağlıklı bir dozda inançsızlıkla birlikte minnettarlık dönüyordu. "Teşekkür ederim," dedi, neye inanacağından emin değildi.

Onu kim suçlayabilir ki? Cehennemi yaşamıştı ve onu kurtaracak kimse yoktu.

"Bir şey değil. Seni ona götürmek için ne yapabileceğimize bakacağım."

Bob Amca yaklaşık bir düzine polis ve itfaiye ekibiyle geldi, hemen ardından Kit ve çetesi geldi. Garrett herkese el sallayarak Bob Amca'ya tehlikeli madde ekibine ihtiyacı olduğunu, dumanın zehirli olduğunu ve bizim Hale'in ne kullandığını bilmiyordu.

Reyes onu yolun diğer tarafına, dumandan uzağa gitmeye zorladığında annesi tekme atıp çığlık attı.

Ona baktım ama Bob Amca'yla konuştum. "Tutuklayın onu."

"Hangi suçlamalarla?" diye sordu.

"Soğuk, kalpsiz kaltak olayını yepyeni bir seviyeye taşıyor."

"Bunun tutuklanabilecek bir suç olduğundan emin değilim."

"Peki ya oğlunun üç çocuğunu yıllarca bir kutuda kilitli tutmasına yardım ettiği gerçeğine ne demeli?"

Başını salladı. "Bu iş görür."

Ubie kadını kendi cipine götürdü ve sorgulamak üzere alabilmeleri için arkaya bindirdi.

"Hâlâ içeride," dedi, itfaiyeciler yangını kontrol altına almak için koşuştururken oğlundan bir iz var mı diye yanan evi tararken. Kontrolden çıkmasına izin veremeyecek kadar yakındık bosque'a.

Ona "Hayır, değil" demekten karanlık bir zevk aldım. Şu anda babasıyla birlikte."

Yüzü şok ve öfke dolu bir ifadeye büründü.

Süpürgesiyle bana tekrar vurmak istedi.

Denemesini istedim.

Ama tüm t'lerimin noktalı, i'lerimin çapraz olduğundan emin olmak için elimi kaldırdım ve ruhunu işaretledim. Artık ruhu bedenini terk ettiği anda oğluna katılacaktı ve bunun için kendimi daha iyi hissediyordum.

Bob Amca onu cipinin arka koltuğuna kilitledi ve onu korumak için bir üniforma ayarladı, sonra da elinden geldiğince yardım etmeye gitti. Oradaki her yüzün yorgunluğunu görebiliyordum. Kasaba parçalanıyordu ve şimdi de bu. Duruma kesinlikle yardımcı olmuyorduk.

Amber, Quentin ve ben acil durum ekipleri çalışırken Los Ranchos Köy Binası'nın merdivenlerinde kamp kurmuştuk. Garrett ve Reyes de ellerinden geldiğince yardım ettiler. Onları izlemek bütün gün yaşadığım en eğlenceli şeydi. Belinda ve Molly ambulansın arkasında oturuyorlardı ve bir sağlık görevlisi onları kontrol ediyordu.

Neyse ki çok fazla esinti yoktu, bu yüzden duman yerleşim alanından yukarı ve uzağa doğru sürükleniyordu. Ve iki kamp arkadaşımın da uzağa. Cookie'yi hayata döndürdükten sonra kızını o ateşte yanan her neyse ondan kanser edersen beni öldürür.

Kit görüş alanıma girdi. Etrafı kolaçan edişini izledim, ancak beni fark edince durdu. Yanıma gelirken başını salladı. "Davidson, günün birinde bana bu boku nasıl yaptığını anlatmak zorunda kalacaksın."

"Bu günlerden birinde," dedim, bir sağlık görevlisinin bana verdiği battaniyeye öksürerek iyi görünmesini sağladım. "Belinda'yı ve

Molly'den Meiko'ya mı? Bence onları görmek, seslerini duymak ona yardımcı olacaktır."

"Ya da belki sen yap d ın?" diye sordu, şüphesi göz kapaklarını daraltarak.

"Onların ya da benim fark eder mi?"

"Hayır. Sanırım değil."

* * *

Molly ile birlikte hastaneye gittim ve yolda Cook'u aradım, yanımda bir acil durum teknisyeni olduğu için olan biten her şeyi olabildiğince kısa ve mecazi bir şekilde anlattım. Ama onu da haberdar etmek istedim. Ve onu uyarmak için hepimiz biraz dumandan zarar görmüştük ama tespit edebildiğim kadarıyla kimsede kanser yoktu.

"Oh," dedi şaşırarak. "Bunu duymak her zaman güzeldir."

"Değil mi?"

"Ama dürüst olmak gerekirse tatlım, uluslararası bir olaya neden olmadan evden çıkamazsın."

"Bu seferki tamamen aile içi bir olaydı. Ve benim hatam değildi."

"Mm-hm." Sesi sadece şüpheliydi. Hepimizin iyi olmasına sevindiğini söyleyebilirdim.

Molly daha önce hiç dışarı çıkmamıştı ve annesinden hiç ayrı kalmamıştı. Dünya gezegeninin genişliği ve annesinin yokluğu tansiyonunun yükselmesine neden oluyordu, bu yüzden elini tuttum ve birlikte şarkılar söyledik.

Hastaneye vardığımızda kimin geleceği haberi yayılmıştı. Girişte çoktan gazeteciler vardı. Güvenlik bizi içeri sokmak için onları geri itmek zorunda kaldı ve bize doğrudan Meiko'nun odasına kadar eşlik ettiler.

Oğlunu gördüğünde Belinda'nın eli ağzına gitti. Geçen hafta öldüğünü düşündükten sonra gözlerine inanamamıştı.

Annesinin yanında durmuş, onun dikkatini çekmeye çalışırken ona baktım.

"Anne, ben buradayım." Tişörtünü çekiştirdi ve Ona her şey çok gerçekçi gelirken, Belinda hiçbir şey hissetmiyordu.

Ona fısıldadım, "Ayak parmaklarınla oynayacağım."

Kıkırdadı ve onu kovalamamı bekledi. Onun yerine uzandım ve ayak başparmağına dokundum.

Belinda onun üzerine kapanmıştı, vücudu kocaman hastane yatağında küçücük kalmıştı. Meiko'nun göz kapakları yavaşça açıldığında Molly ne yapacağını ya da tüm bu insanların kim olduğunu bilmeden annesinin yanında duruyordu.

"Anne?" diye sordu, kafası karışmış ve şaşkın bir halde.

"Meiko!" Hastane personeli hayati değerlerini kontrol etmek için onu uzaklaştırmaya çalışırken Meiko ona sarıldı.

Ne de olsa bu bir mucizeydi.

Yine de Belinda'nın zihni yaşadığı onca şeyden sonra parçalanmıştı. Onları bir an önce şehir dışına çıkarmalıydım.

"Kit, onların serbest bırakılmasını istiyorum. Hemen."

Tartışmaya başladı ama kendini durdurdu ve onun yerine başını salladı. Geldiğimizde ikimiz de tüm enfekte olanları görmüştük.

Bu aile yeterince şey yaşamıştı.

Belinda'ya doğru yürüdüm. "Tatlım, seninle konuşabilir miyim?" "Ne istersen," dedi sonunda benimle konuşarak.

"Kaçırıldığını ve on yıl boyunca bir odada kilitli tutulduğunu biliyorum, ama seni tekrar kaçırmamız gerekecek."

Kafası karışmış bir şekilde başını yana eğdi.

"Neler olup bittiğinin farkında mısınız bilmiyorum."

"Bana biraz anlattı. Bir şey yapmamıza izin yoktu. radyo ya da televizyon."

Dışarıdan temas yok. Onları tamamen izole etmek istiyordu. Tamamen onun merhametine kalmalarını. Her şey için ona bağımlı olmalarını.

"Ama bana bir şeyler anlatırdı. Bir salgın olduğunu söylerdi."

"Evet ve yeterince şey yaşadın. Seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Ama, bekle, annem. Onun bilmesi gerekiyor."

"Asistanım şu anda onunla ilgileniyor. Olay yerindeki adamlardan biri, Garrett, biz konuşurken onu alıyor. Bizimle merkezimizde buluşacaklar ve hepinizi bu gece güvenli bir yere uçuracağız."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Bak," dedi Meiko. "Adımı heceleyebiliyorum." Adını parmaklarıyla özenle heceledi, *K harfini bulmakta zorlandı* ama mükemmele yakın bir şekilde başardı.

Hatırladı.

"Bunu yapmak istiyorum," dedi Molly, büyülenmiş bir halde. "Senin adında bildiğim tek şey *M* ve *O*."

"Al." Elimi kaldırdım. Quentin'in ona öğretmesi gerekse de - ne de olsa bu onun diliydi - "Sana göstereceğim" dedim.

Merkeze döndüğümüzde Belinda'nın annesi Geri de oradaydı. Belinda annesini çocuklarıyla tanıştırmadan önce yirmi dakika boyunca kucaklaştılar. Bir yanı utanmıştı, sanki yanlış bir şey yapmış gibiydi ama annesinin böyle bir kaygısı yoktu.

Daha mutlu olamazdı, gözlerinde parıldayan minnettarlık o kadar içtendi ki kalbimin en karanlık, en soğuk köşelerini bile ısıttı. Daha yeni cinayet işlemiştim. En azından birkaç karanlık ve soğuk köşem olmalıydı.

* * *

Daha sonra Amber ve Quentin'e "Siz harikaydınız," dedim. "Eğer yaptığınız iş olmasaydı Meiko'nun ailesini asla bulamayabilirdik."

Kızardılar ve sırayla birbirlerinin koluna vurdular.

Quentin, "Faturamızı alacaksınız," dedi.

"Oh, duymadın mı?" Yüz ifadem sempati ile doldu. "Dün gece kart masasında tüm paramı kaybettim. Özür dilerim."

"Elli milyar dolar mı?" Amber sordu.

"Hey, ya büyük oyna ya da evine dön. Bu benim sloganım. Ayrıca kumarda berbatım."

Gölüştüler ve Meiko ile kız kardeşi Molly'yi yakından tanımak isteyen çocukları aramaya koyuldular.

Ben de bir kız kardeş aramaya çıktım. Bir Bayan Gemma Vi Davidson. Onu mutfakta, Reyes'le yemek pişirirken konuşurken buldum. Bir önlükle. Elinde mutfak eşyaları vardı.

Gem bana "Bir şeye ihtiyacın var mı, yoksa bütün akşam kocanı mı seyredeceksin?" diye sorduğunda birkaç dakikalığına kendimi önümdeki muhteşem görüntüye kaptırmıştım.

Reyes nefis bir şeyi kızartırken kıkırdadı. Ve umarım yenilebilir. Yakında.

"Gözetlemeyi severim. Bu konuda iyiyim. Bence iyi olduğumuz şeylere devam etmeliyiz."

Gemma söndü. "Olimpiyatlara katılma şansım da gitti o zaman."

Kız kardeşimin espri anlayışı olduğunu kim bilebilirdi?

Cookie Reyes'e yardım ediyordu. "Seri katiliniz hakkında bazı bilgilerim var."

"Bir tane daha mı?" Gem bakma sırasını alarak sordu.

"Hayır," dedim, bir havuç aşırarak. "Aynı kişi, ama seri ya da başka türlü bir katil değil."

"Masamın üzerinde." Cookie Reyes'e bön bön baktı. "Ciddi misin?"

Sırrın bu mu? Sriracha?"

Başını salladı ve bir kavanoz kırmızı biber salçasını havaya kaldırdı. "Sriracha'dan daha iyi."

"Sriracha'dan daha iyi bir şey yoktur."

Kıkırdadı. "Tamam." Bir kaşık tutarak başyapıtının tadına bakmasına izin verdi, kelimenin tam anlamıyla onu elle besliyordu. En azından Bob Amca odaya girdiğinde öyle

görünüyordu.

İnledi ve küçük inleme sesleri çıkardı. Porno izliyormuşum gibi hissettim. Reyes pornoda harika olurdu.

"Hey," dedim, Gemma ağızımın kenarında bir parça salya olduğuna dikkat çektiğinde ona yakında gerçekleşecek kariyer değişikliğini bildirmeye hazırdım. Onu sildim, sonra da beni takip etmesini işaret ettim. Şimdi her zamanki gibi iyi bir zamandı.

Odasına gittik ve karyolasına oturduk. "Bu ciddi görünüyor," dedi.

"Evet, öyle. Sadece-" Durakladım, boğazımı temizledim ve başladım

Tekrar. "Bunu sana söylemek zorunda olduğum için üzgünüm Gem. Her şeyden çok, çok üzgünüm."

Gemma tamamen hareketsiz kaldı, yüzü endişenin resmiydi.

"Wyatt'tan haber alamamanızın bir sebebi var."

Bir eli gergin bir hareketle ağızına dokunmak için kalktı. "O mı? ?"

"Hayır. O iyi olacak. İyileşmesi gerekiyor ama iyi olacak."

Erkek arkadaşı bir yağmacı kalabalığını durdurmaya çalışırken yaralanmıştı ama iyi olacağına dair bana güvence verilmişti.

Öne uzandım ve elini tuttum. "Gemma, önce ben Bilmeni isterim ki, tüm anılarını görebilmemin bir yolu var. O gecedan kalan ve hala bastırıldığından korktuğum anılarını bile."

"Bunun Wyatt ile ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey ve her şey. Gölge'nin daha fazla genişlemesini engellemeliyiz. Her geçen gün büyüyor. Her gün daha fazla tüketiyor. Ve bilemediğim bir sebepten dolayı

Annemin öldüğü gece tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyor."

"Ama size hatırladıklarımı söyledim." "Bence daha fazlası da olabilir."

Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Hayır. Eğer daha fazla olsaydı, bilirdim."

"Gemma, sen bir psikiyatristsin. Aklın nasıl çalıştığını en iyi sen bilirsin. Bize nasıl oyunlar oynadığını. Tam tersi doğru olduğu halde bir şeye inanmamızı nasıl istediğini."

Omuz silkti ve tekrar yerine oturdu. "Ne yani, Vulkan zihin birleşmesi mi yapacaksın?"

Güldüm. "Bir bakıma. Sadece seni sevdiğimi ve annemle babamın yanında olabileceğini bilmeni istiyorum. Beni geçebilirsin."

"İçinden geçmek mi?"

Kederim beni ele geçirirken çenem titredi. "Üzgünüm, Gem. Sana saldıran kadın müşteri mi? Virüs bulaşmıştı. O ..." Bir hıçkırıktan boğuldum, tek kız kardeşimin kaybının, dişlerime ve kırılmış tırnaklarıma kadar tutunduğum bu kaybın duygusunun sonunda üzerimden akıp gitmesine izin verdim. "Seni o öldürdü."

"Ne?" Ayağa kalktı ve inanamayarak benden uzaklaştı.

"Bunu bir düşün."

"Hayır. Hayır, yanıyorsun." Başını iki yana salladı ve tekrar düşündü. "Carolyn içeri girdi ve ... ve ben düştüm. Beni itti ve düştüm. Hepsi bu kadar. Bayılmıştım."

Gözyaşları yüzümden serbestçe akıyordu, hissettiğim acı dayanılmazdı. "Özür dilerim. O ... birden fazla bıçak darbesiyle öldün

kendi canına kıymadan önce. Bu onun hatası değildi. Bu-"

Sözlerimi bitiremedim bile. Gerçek bu. Bu benim hatamdı. Kendi kız kardeşimi dolambaçlı, tamamen berbat bir şekilde öldürmüştüm.

Bob Amca onun ölümüyle, otopsiyle, polis raporlarıyla ve cenaze düzenlemeleriyle uğraşırken, Reyes ve ben açtığımız kapıyı nasıl kapatacağımızı bulmaya çalışıyorduk. Başladığımız işi nasıl bitireceğimizi. Ve kendimi çözüme iki gün öncesinden daha yakın hissetmiyordum.

Hiçbirinin ne anlama geldiğini anlamamıştım. Pandu'nun yardımı ve Garrett'in çevirileriyle bile hiçbir mantıklı gelmiyordu. Kutu, altın pullar, kalp, annemin ölümü. Hiçbiri birbiriyle bağlantılı değildi. Hiçbir şey birbirine uymuyordu. Bulmacaları her kız gibi ben de severdim ama bu iş saçma bir hal almaya başlamıştı.

"Senin mi?" diye sordu, sesi zehir doluydu.

Bakışlarımı indirdim.

Geri sıçradı ve bana ters ters baktı. "Aynen öyle. Anneme söyleyeceğim." Ayağa kalktı ve bana doğru yürümeye başladı.

"Bekle." İki elimi de kaldırdım ama artık çok geçti. Karşıya geçmişti ve binlerce görüntü aynı anda gözümün önüne geldi. Milyonlarca anı.

İhtiyacım olana ulaşmak için onların arasından yüzmeye çalıştım. Ama fazla uzaklaşmadan Gemma bana daha önce hiçbir gidenin yapmadığı bir şey yaptı. Bir gideni tanımiyordum.

bana yapabileceğini söyledi. Geri çekildi. Kendini geri vitesine taktı ve ışığımdan geri çıktı.

"Gemma," dedim dehşete kapılarak. Bunu yapmaya izni olup olmadığından emin değildim.

"Bu da ne?" diye sordu, sesi öfkeyle tizleşmişti.

"Ne?"

"Beep'in ordusunun bir parçası mı olmam gerekiyor?" "Bekle, anılarımı mı gördün?"

"Evet ve asla eskisi gibi olmayacağım, çok teşekkür ederim." "Aman Tanrım, bu çok rahatsız edici."

"Beni diğer tarafa gönderecektin."

"Sence herkes karşıdan karşıya geçerken benim anılarımı görüyor mu?"

"Benim şifacı olmam gerekiyordu."

Kendime geldim. "Gem, o bu düzlemde düşmanca bir boyutu serbest bırakmadan önceydi. Tarihi değiştirdik."

"Hem de nasıl." Kollarını kavuşturdu. "Ben yerimde kalıyorum."

"Gemma, Beep'in ordusunun tamamının olmasa da çoğunun çoktan geçtiğine inanıyorum. Sanırım onlara ihtiyacı olduğunda, sana ihtiyacı olduğunda, tıpkı benim yapabildiğim gibi seni de çağırabilecek."

"Ama-"

"Gem," dedim nazikçe, "git. Annen ve babanla ol. . . ve Denise'le ol. Ve sana iyi şanslar." O kadar yüksek sesle homurdandım ki Artemis'i korkuttum. Onu çağırdığımı sanıp hırlayarak ve havlayarak yerden kalktı. Sakinleştirmek için kulaklarını ovaladım, sonra onu yatağına geri yatırdım. Tabiri caizse.

Gemma bana ters ters baktı. "Emin misin?" "Evet. Maalesef eminim."

"Tamam. Yine de anneme söyleyeceğim." Sonra bana doğru yürüdü. Tekrar.

Bu sefer onun anılarına ulaştım.

Hayatının farklı yönlerine odaklandı. Ve yüksek sesle nefes aldı. "Freddie James'i mi öptün?" Göksel bir sesle bağırdım.

gerçek. "Ağızda mı? Ben onunla görüşürken mi?"

Sonsuzluğun öbür ucundan bir kıkırdama duyduğuma yemin edebilirim.

Ve sonra, hiç beklemediğim bir anda, oradaydı.

Otomat. Bekleme odası. Bob Amca turuncu bir kanepede uyuyor.

İşte o zaman duydu. Gemma garip bir sesle uyandı ve Ubie'ye baktı. O uyanmamıştı, bu yüzden ayağa kalktı ve koridora doğru yürüdü, küçük ayak sesleri soğuk fayansın üzerinde zar zor duyuluyordu.

Hemşireler doğum odasına koşturuyordu ama onun dikkatini çeken bu değildi. Onu olduğu yere yapıştıran, parlak siyah pulları ve kolu kadar uzun, jilet gibi keskin dişleri olan devasa bir iblisti. Ve annesiyle dövüşüyordu.

Onu duvara doğru fırlattı, ama o duvardan geçti. İblis pençelerini ayak bileğine dolamadan ve onu tekrar koridora çekmeden önce bir anlığına gözden kayboldu. Pençelerini kesti ve onu açtı, içinden ışık fışkırdı ve yaşam gücünü tüketti.

Ama o gerçek değildi. Sadece onun ruhuydu. O lemezdi, değil mi?

Annemiz çaresiz bir hareketle bir isim haykırdı. Gemma ne olduğunu anlayamadı ama bir saniye sonra bir melek belirdi, kocaman kahverengi kanatlarını açmış, uçları iki yanındaki duvarlara değiyordu.

Genti, yirmi yaşlarındaydı, açık kahverengi saçları ve zeytin rengi teniyle güçlüydü. Muhteşemdi. Ve aynı zamanda çok geç kalmıştı.

Melek devasa kılıcının tek bir darbesiyle iblisi öldürdü. Annem kendini Gemma'ya doğru sürüklerken o kılıcı iblisin kalbine sapladı. Gemma taş kesilmişti. Gördüklerini idrak edemiyordu.

Annem dizlerinin üzerine çöktü ve Gemma'nın kulağına fısıldadı, o sırada doğumhaneden kr edici bir ışık yayıldı ve havayı doldurdu. Benim ışığım. Gemma'nın bakış açısından görebiliyordum. Hayatının bir noktasında Gem bunu görebiliyordu.

ışık annemize vurdu. Bir elini Gemma'nın yanağına koydu, sonra ayağa kalktı. Ona doğru yürüdü. Haç ıkardı.

Ve işte oradaydı. Annemin lm dört yaşındaki kız kardeşimin gözünden kaydedilmişti. Daha fazla konsantre oldum ve hatırladım. Yirmi sekiz yıl önce o gün Gemma'ya söylediklerini hatırladım.

Gemma'nın kulağına doğru eğildi, yaşadığı şeyin gerçekliği acı veriyordu. Olacakların gerçekliği ise yıkıcıydı. Hiçbir anne çocuklarını terk etmek istemez.

Ve söylediği sözler diğer ipuçlarından daha fazla yardımcı olmuyordu, ama onları söylemişti ve bana söylemişti.

"Söyle ona," dedi. "Kız kardeşine söyle. Kalp vücudun hem en güçlü hem de en zayıf parçasıdır. Her zaman kalbe yönel." Arkasına yaslandı ve Gemma'nın gözlerinin içine baktı. "Charley'e söyle, tatlım. Onu güvende tut ve zamanı geldiğinde kız kardeşine söyle."

Sonra da gitti.

Çok geç kalmış olan melek doğum odasına doğru yürüdü ve dizlerinin üzerine çöktü. Yüzünü ellerinin arasına gömdü, sonra gökyüzüne doğru baktı ve Gemma'nın anlamadığı göksel bir dilde konuştu. Ama ben anladım.

"Bırak kalayım," dedi, gözyaşları yüzünde parlıyordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Senin çocuklarını hayal kırıklığına uğrattım." Sesi çatallaştı ve devam etmeden önce kendini toparlamak için bir dakika beklemek zorunda kaldı. Gözlerini kapadı ve tekrar fısıldadı: "Lütfen Peder, kalmama izin ver."

Bir an sonra kanatları alevler içinde kaldı. Kanatları vücudundan ayrılıp yanarken acı içinde sırtını kamburlaştırdı. Ateş tavan boyunca dalgalandı ve küller Gemma'nın etrafındaki havayı doldurdu, rüzgarda parlayan korlar gibi yüzüyordu.

Kanatları gittiğinde dört ayak üzerine düştü, omuzları sarsıldı, nefes almakta zorlandı. Ayağa kalkmak için mücadele etti, başaramadan önce iki kez düştü.

Sonra ona doğru yürüdü. Elini gözlerine koyup uyumasını söylerken yine meleklerin diliyle konuşuyordu.

Gemma onun kollarına yığıldı.

20

*Terapistim intikam duygusuyla meşgul olduğumu söylüyor.
Bunu göreceğiz.*

-T-SHIRT

Şaşkın bir halde mutfağa doğru yürüdüm. Son birkaç gün, garip olarak tanımlanan hayatımın en garip günlerinden biriydi, ama bu? Bu anlaşılır gibi değildi.

Bob amcama doğru yürüdüm, sağ elimi yumruk haline getirdim ve yüzüne vurdum.

"Charley!" Kurabiyeran yukarı için Biz ve kontrol edildi onu kocasının göz. "Ne var kazanılmış içine Sen mi? Öyle mi? sana bulaştı mı?"

Ama Bob Amca sadece başını eğdi, oyun devam ediyordu.

"Robert?" dedi, sesi temkinliydi.

Ona tiksintiyle baktım. "Sen de onlardan biri misin?"

Reyes beni belimden yakaladı ve daha fazlası için geri döndüğümde beni yerden kaldırdı. Ubie karşılık vermezdi. Yüzündeki kederli ifade bana bunu söylüyordu.

"Annem biliyordu," dedim sesim çatlayarak. "Saldırıya uğradığında sana seslendi. Senin adını söyledi." Her kelimeyi bilmediğim bir şiddetle söyledim.

sahipti. "Ne babam, ne doktoru, hatta ne de Tanrı'nın kendisi. O seni aradı."

Bana bakmadan başını salladı. "Onda görme yeteneği vardı. Bu yüzden seçildi. Sen daha doğmadan yıllar önce benim ne olduğumu gördü. Benimle yüzleştı. Ona neyin gelmekte olduğunu söylemek zorundaydım. Kimin geleceğini."

"Peki tam olarak ne dediniz? İşiniz tam olarak neydi?"

Çenesini kaldırdı. "Bu uçağa bindiğinden emin olmak için gönderildim. Hepsi buydu. Tek işim buydu. Daha sonra geri dönmem gerekiyordu. Robert Davidson trajik bir kazada ölecek ya da bir daha görülmemek ya da haber alınamamak üzere ortadan kaybolacaktı."

"O zaman başardın," dedim hıçkırıklar arasında. "Ben buradayım. Annem pahasına geldim. Neden kaldın?"

"Gardımı düşürdüm." Sesi boğuklaştı. "Öyle olmalı asla bu şekilde olmamalıydı. Annenin ölmemesi gerekiyordu."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Tiksinerek söyledim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "O öldüğünde, bunu yapamadım. Ayrılamazdım. Kalmak zorundaydım. Kalmayı seçtim. Sana göz kulak olmak için."

Reyes'in tutuşu gevşedi. O da benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Nasıl bilemezdik?" diye sordum. "Bunu nasıl göremedik?"

"Kanatlarımı kaybettiğimde, sokaktaki herhangi biri kadar insan oldum."

"Bunca zamandır. Bana anlatabilirdin. Çok şey açıklayabilirdin. O kadar kaybolmuştum ki. Çok yalnızdım."

"Charley, her şeyi kendin keşfetmek zorundaydın. Kendi zamanında. Eğer müdahale etseydim-"

"Saçmalık," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Bütün bunlar

Yıllarca ne olduğumu bilmiyormuş gibi davrandım. Ölenleri görmemiş gibi davranarak."

Amber ve Quentin koşarak içeri girdi. "N e l e r oluyor?" Amber sordu.

"Sor senin Baba." I dedi, önce dönüyor ve Başlık Üst katta.

* * *

Karyolaya oturdum, hâlâ sersemlemiştim. Reyes bana katıldı.

İçimden öfke ve utanç bir arada geçti. İkisini de görmezden geldim ve elimdeki konuya odaklandım. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bu boyutu nasıl kapatacağımı bulamıyorum. Bildiklerimi, annemin nasıl öldüğünü, bana verdiği mesajı duyduğumu bilsem bile, bunların Gölge ile ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamıyorum."

"Mesaj neydi?"

"Tamam, kelimesi kelimesine: Kalp vücudun hem en güçlü hem de en zayıf kısmıdır. Her zaman kalbe yönelin."

"Kalp mi?" diye sordu. "Ne kalbi?"

"İşte bu."

"Her canlının bir kalbi, bir tür çekirdeği, onu hayatta tutan bir enerji kaynağı vardır. Belki de Gölge'ninkini bulmalıyız?"

Ona doğru döndüm. "Elbette. Merkezini, onu harekete geçiren şeyi bulmalı ve onu yok etmeliyiz." Neredeyse gülüyordum. "Bir planımız var. Şimdi tek yapmamız gereken onu nasıl uygulayacağımızı bulmak."

"Kalp, onu açtığımız yerde olmalı, öyle değil mi?"

"Sanırım. Bizim dairemizde olmalı. Sadece oraya gitmeliyiz."

"Ne demek istiyorsun?" Reyes sordu.

"Demek istediğim, o Gölge iblislerinin etrafta dolaşmasının bir sebebi var. Belki de budur. Belki de onların işi küçük şehirlerinin sınır merkezini bulmamamızı sağlamaktır."

Kapımız çalındı. Cookie'ydi.

"Neydi o?" diye sordu, gözleri duyguyla ıslanmıştı. "Seni hiç böyle görmemiştim, tatlım."

"Sana söylemedi mi?"

"Hayır. Benimle konuşmuyor. Gizlice çıktı ve işe gitti."

"Anlaşıldı."

"Charley, lütfen."

"Gemma içimden geçti."

"Tatlım. Çok özür dilerim."

"O öldüğünde, annem öldüğünde ne olduğunu gördüm."

"Aman Tanrım, onu öldürdü mü?"

"Hayır, Cook. Onu koruması gerekiyordu."

"O kadarını anladım ve sen yanıyorsun. *Seni* koruması gerekiyordu. Başardı da."

"Sanırım. Ama o da onlardan biriydi."

Gözlerini kapattı ve "Bir iblis mi?" diye sordu.

"Hayır. Neden bir iblis beni korumak için gönderilsin ki?" Güzel bir kaşını kaldırdı. "Reyes Alexander Farrow." "Tam olarak bir iblis sayılmaz ama dediğin doğru."

"Peki, neydi o? Devam et, anlat bana. Bunu kabul edebilirim. Her neyse, bunu atlatabiliriz. Bekle, pulları büyüyecek mi?"

"Hayır. O ... o bir melekti."

Alnını kırıştırdı ve düşündü. Sonra dudaklarını büzdü ve biraz daha düşündü. Sonra uzun bir süre boşluğa baktı. "Bir melek."

"Evet."

"Gibi-"

"Evet. Cennet. Kanatlar. Göksel güçler kılıçtan çıktı. Kılıçtan bahsetmiyorum bile. Bu adamlar kılıçlarını severler."

"Ve tüm bunlardan seninle birlikte olmak için mi vazgeçti? Seni korumak için mi?" "Bu şekilde ifade edersen."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Bunu ifade etmenin başka bir yolu yok." "Oh, ama var. Hain. Yalancı. Hırsız."

"Hırsız mı?"

"Çocukken şeker kalplerimi çalmıştı."

Başını salladı. "Tatlıya oldukça düşkün." "O kadar zaman görmemiş gibi davrandığını düşündüğümde Ne olduğumu bilmek için ayrıldım ya da ayrılmadım." "Ama gerçekten önemli olan bu mu?"

"Şu anda, zamanın bu anında, evet. Yarın, eğer yarına ulaşabilirsek, belki de ulaşamayız. Her şey hala belirsiz."

"Aman Tanrım."

"Ne?"

"Acaba bu yüzden mi bu kadar iyi ... bilirsiniz."

"Cunnilingus?"

Heyecanla başını salladı. "Ve ben iyi konuşmuyorum-
iyi. Olimpiyat maratonundan

bahsediyorum." "Tamam."

"Ağzıyla yapabildiği şeyler."

"Cook! Bahsettiğiniz kişi benim amcam."

Gülümsedi, güzel ifadesinde memnuniyet parlıyordu.
"Kesinlikle."

Çenem düştü. Neyse ki yere düşmeden yakaladım ve
menteşelerine geri taktım. "Bu çok alçakçaydı Cook, senin
için bile."

"Kendine bunu söylemeye devam et." Bana bir dosya
klasörü uzattı. "Şu anda muhtemelen umurunda olmadığını
biliyorum, ama ..."

"Thaniel?" Ben sordum. "Bilmem gereken ilginç bir şey
var mı?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, emin değilim. Bir de senin
bakmana izin vereyim dedim. Ve sadece benim fikrim, bir
seri katile benzemiyor."

"Ted Bundy."

"Doğru."

Ben dosyayı açarken o gitti. Kıyamet kopmadan önce bu
gizemi gerçekten çözmek istiyordum. Gerçekten.

"Thaniel Just. Sen neyle ilgilisin?"

Onu tanıdığım hissinden kurtulamamıştım. Belki de bu
geçmiş yaşam olaylarından biriydi.

Bir tanrı da, muhtemelen değil.

Dosyasını inceledim, kendime çok fazla zaman ayırmayacağıma söz verdim. Cookie kendini aşmıştı. Onunla ilgili her şeye sahipti. İş geçmişi. Okullar. Ailesi. Ya da en azından annesi. Babası hiç ortalarda yoktu, bu yüzden annesinin peşine düşmeden kim olduğunu öğrenmenin bir yolu yoktu.

Cookie onun büyükanne ve büyükbabasını bile bulmuştu. Büyükannesi evlat edinilmişti ama Cookie evlat edinmeyle ilgili mahkeme kayıtlarına ulaşmayı başarmıştı. Yıllar önce Thaniel'in annesi tarafından açılmışlardı.

Ona kesinlikle zam yapmalıydım. Eğer bir gece önce bütün paramı kazanmasaydı verirdim. Şimdi ona önerebileceğim tek şey . . .

Evlat edinme kayıtları gözüme çarptı. Büyükannesi New Mexico Akıl Hastanesi'nden evlat edinilmişti. Hemen ayağa fırladım. Anne Ilsa Blaine ve baba Richard Lund olarak listelenmişti. İkisi de ellili yıllarda orada hastaymış.

Sayfaları yırttım. Richard'ın Bella Lund adında küçük bir kız kardeşi vardı ve beş yaşındayken toz zatürresinden ölmüştü. Blue Bell. Rocket'ın kız kardeşi mi? Rocket hakkında mı konuşuyorlardı?

Eğer öyleyse, bu onun bir çocuğu olduğu ve nesiller sonra bu çocuğun büyükbabasının geleneğini sürdürdüğü anlamına geliyordu. Bu tüm kesimleri açıklıyor. İsimleri yazmak zorundaydı. Eğer Rocket ve Blue gibi biriye, başka seçeneği yoktu. Onu çağırıyorlardı.

Ama Rocket? Bir çocukla mı? İmkansız. Bu düşünce bile insanı hayrete düşürüyordu. Kendisi de iri bir çocuktı. Her halükarda, Raket'in çocuk sahibi olabilmesi için seks yapmış olması gerekiyordu. Bir kızla.

Rocket'la bire bir görüşmem gerekiyordu ama şimdilik bir at hakkında bir adamla görüşmem gerekiyordu.

Atla ilgilendikten sonra -hiç anlamadığım bir örtmece-aceleyle aşağı indim ve çeteye Raket'ten bahsettim. "Bu mümkün mü?" Bana en yakın kişi olduğu için Garrett'a sordum.

"Neden bana soruyorsun?" Bakışları bir insandan diğerine sıçradı. "Ben hiç kendimi adamadım."

"Buna inanamıyorum. O çok ... çok ... şey, o böyle düşünmez."

"Penisi var mı?" Oş sordu.

Ben sadece kaşlarımı çatınca Reyes onun yerine sözünü tamamladı. "O zaman, evet, böyle düşünüyor."

Buna inanmamıştım. Başka bir açıklaması olmalıydı. "Rocket'la konuşacağım. Bu arada, kutudan ne haber? Deşifre edebildiğin bir şey var mı?"

Garrett onaylamayan bir hareketle başını eğdi. "Evet ve hayır."

"Tamam, şu ana kadar ne buldunuz?"

Kutuyu çıkardı, masanın üzerine koydu ve Reyes'e doğru kaydırıldı. "Aç şunu."

Reyes aldı, göz kapakları daraldı.

İşaret ettim. "Şuradaki köşeyi itin."

İtti ama mandal mekanizması klik sesi çıkarmadı.

"Arkasına biraz kas koy," dedim ona takılarak.

Tekrar denedi. Hâlâ bir şey yoktu.

"Ben deneyeyim."

Reyes kutuyu Osh'a verdi. Köşeyi boşuna zorladı.

"Ah, işte." Oş'tan aldım, yine kan akan köşeyi ittim ve kapağı kaydırarak açtım.

"Ben de açamadım," dedi Garrett, geri alıp içine bakarak.
"Mistik özellikleri var."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum.

"Bu senin dünyan Charles. Ben sadece içinde yaşıyorum. Daha önce bana açtığında fotoğraflarını çekmiştim." Etrafında bir dizi resim dolaştırdı. "Hâlâ dışarıdaki oymalar üzerinde çalışıyorum, bunlar metin ve resim yazılarının bir kombinasyonu. Ama iç kısımda da dıştakinden farklı olarak yazılar var."

"Daha önce fark etmemiştim." "Çok zayıf."

"Tercüme mi ettin?"

"Kısmen duydum ve eğer yanılmıyorsam, birkaç farklı dilde tekrar tekrar aynı kelime kullanılıyor."

Reyes artık açık olan kutuyu aldı ve metni inceledi
İçeride. "Aynı kelime."

Ben de içine baktım. "Ne yazıyor?" "Val-Eeth."

Ben başladım. "Bu benim ana boyutumdaki göksel dil."

"Sensin," dedi Garrett. "Tanrı yiyen."

İlk yıllarımda, görünüşe göre tanrıları denetlemeyi kendime görev edinmiştim. Kötü niyetli olanları yutup iyi niyetli olanları yalnız bıraktım, böylece *tanrı yiyici* lakabını kazandım.

"Bu kutu senin için oraya bırakıldı."

Reyes'le kaçamak bir bakış alışverişinde bulundum. "Pandu öyle dedi ama MÖ birinci yüzyıldan beri orada."

Reyes omuz silkti. "Ve sen de bu boyutta yıldızların doğuşundan beri bir tanrısın."

Oş düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Peki, bu Rey'azikeen'den daha mı yaşlısın?" Onaylarcasına bana doğru başını salladı. "Beşiği soymak."

Dehşete kapılarak başımı salladım. "Hayır. Bu beni sadece bu boyuttaki yıldızlardan daha yaşlı yapıyor. Bu da demek oluyor ki ben senin büyüğünüm ve söylediklerimi dinlemek zorundasın."

"Zaten öyle yapıyorum."

"Doğru." Harika bir dinleyiciydi. "Tamam, şimdi bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre, ben Rocket'la konuşacağım. Bakalım akıl hastanesinde biriyle yatmış mı? Yani, ciddi. Ya bu adam gerçekten Rocket'ın torunuysa?"

"Ya öyleyse?" Reyes sordu.

"İşimize yarayabilir. Ve gerçekten, bu şeyler nasıl olmaya devam ediyor?"

Sonra Cookie söze girdi. "Daha önce de söylediğim gibi. Doğaüstünü ve ona duyarlı olanları kendine çekiyorsun. Çoğu insan hayatı boyunca göksel âleme duyarlı tek bir kişiyle karşılaşabilir. Ama sizde onlardan oluşan koca bir ekip var."

"Belki."

"Bunu bir düşün. Reyes'le ilk nasıl tanıştın? Rocket? Pari'yle? Ben ve dolayısıyla Amber? Quentin? Osh? Nicolette? Ve şimdi de Thaniel? Öz amcan bile başka bir hayatta göksel bir varlıktı."

Hatırlatma beni rahatsız etti. Benden çok şey saklamıştı. Ve annemin nasıl öldüğünü, bizi boşa kürek çektiirmek yerine bana daha önce anlatabilirdi. Yine de annemden gelen mesaj sadece Gemma'da vardı. O bilemezdi. Hayır. Zihinsel olarak karşı çıktım. Bu hiçbir şeyi geçersiz kılmazdı.

Kalbimdeki sızıyı görmezden gelerek ayağa kalktım ve kazağımı düzelttim. "Bir kız hakkında bir Rocket'ı görmeye gidiyorum."

Sonra kimse amcamı bana karşı savunmaya kalkmadan aceleyle dışarı çıktım. Skoru biliyordum ve ne yazık ki bunu atlatıp atlatamayacağımı bilmiyordum.

* * *

Roket'i yine bir köşeye kıvrılmış halde buldum. Kızlar, Blue, Strawberry ve Livia gitmiş, umutla oynamaya başlamışlardı. Ama Strawberry haklıydı. Roket burada rahat değildi. Kafası karışmıştı. Kafası karışmıştı. Tedirgindi.

"Rocket?" Yanına oturdum ve elimi onun ellerinden birinin üzerine koydum. Başının etrafına sarmıştı.

Elini indirdi ve bana gülümsedi. "Bayan Charlotte, burada ne işiniz var?"

"Seni görmeye geldim. Sana ... hakkında soru sormak için." Onu üzmeden bunu nasıl ifade edecektim? Hassas olmam gerekiyordu. Anlayışlı. Destekleyici. Ve yapmam gereken

1950'lerin diliyle. "Sana merak ettiğin kedi hakkında soru sormaya geldim."

"Kedi mi?"

Çok fazla. "Bilirsin, sevgilin?" Hâlâ kafası karışık görüldüğünde, onu tersledim ve "Kız arkadaşın" dedim.

Düşünceli bir şekilde kaşlarını

çattı. "İlsa mı?" Vay anasını.

"Evet."

Kendi içine daha da gömüldü. "Onu benden aldılar. Kuralları çiğnedik. Kuralları çiğnemek yok, yoksa seni götürürler ve bir daha asla geri dönemezsin."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Onu

seviyordun." Cevap vermedi.

"Rocket, çok üzgünüm. Bir bebeği olduğunu biliyor muydun?"

Elini geri çekti. "Onu götürdüler. Kuralları çiğnemek yok, Bayan Charlotte. Sizi de götürecekler. Her zaman götürürler."

Göğsüm çatladı ve kederim dışarı taştı. Kurallar konusunda bu kadar kararlı olmasına şaşmamalı. İlsa'nın gidişinin kendi suçu olduğuna inandırmışlardı onu, çünkü lanet kurallarını çiğnemişti.

Yaklaştığımda kol ve bacaklarıyla oluşturduğu topu sıkılaştırdı ve "Kuralları çiğnemek yok" diye fısıldadı.

Onu orada bıraktım, daha önce tanıdığım Rocket'in bir kabuğu olarak. Yakında hepimiz ölebilirdik ama bunu Rocket için yapacaktım. Ve Thaniel için.

Reyes'ten Garrett'a çevirilerde yardım etmesini istedim ve Thaniel'in evine doğru yola çıktım. Güneş ufukta alçakta asılı duruyordu,

Turuncular, pembeler ve morlar gökyüzünde süzülen flamalar gibi.

Thaniel'in evine gittiğimde Raptor'u yüklüydü. Şehir dışına çıkıyordu, muhtemelen iyi bir fikirdi. Kapıyı çaldım ve içeri baktım. Yan odadan çıktı, boynunda bir havlu vardı, sarı saçları ıslak bukleler halinde başının etrafında sallanıyordu.

Kapıyı açmak için yürüdü, başının üstündeki kütleyi havluyla kuruladı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Ona sordum.

Kısa kollu bir gömlek giydiği için vücuduna kazındığı isimleri görebiliyordum. Büyükbabasının aksine, sadece ilk isimleri kazımişti. Çok sınırlı miktarda gayrimenkulü olduğu için, bu muhtemelen iyi bir fikirdi.

Gri gözleri gerçek bir mizahla parlıyordu ama bakışlarını hemen kaçırdı. Bunu benim ışığım yaptı. "Bana şehirden gitmemi söylemiştin."

Benzin ve mocha latte almak için durduğum bir marketten aldığım bir çift gözlüğü ona uzattım. Toz karışımlar bile sonsuza kadar tozsuz kalınca cennet gibi oluyordu. İki hafta içinde ikinci kez olduğu gibi.

"Tamam." Kapıyı açtığında içeri adım attım. "Girmelisin de, ama önce seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

"Aslında bu yılki yeni tanıdık kotamı doldurdum, ama sizi Ocak ayına yazabilirim."

Onu görmezden gelerek, her zaman yaptığım gibi ilerlemeye devam ettim. "Asistanıma geçmişinizi araştırtana kadar fark etmemiştim ama büyükbabanızı tanıyorum."

Gömlekleri bir spor çantasına dolduruyordu. Durdu ama arkasını dönmedi.

"Onunla tanışmak ister misiniz?"

"Annem bana biyolojik babasının öldüğünü söyledi." "Keşke onunla tanışabilseydim."

Yüz ifadesi kuşkulu bir hal aldı ama sorun değildi. Beni tanımıyordu.

"Diğer adam nerede?" diye sordu.

"Araştırma. Boyutu nasıl kapatacağımızı bulmaya çalışıyoruz."

"Senin açtığın."

"Evet. Hatırlattığın için teşekkür ederim. Ama tüm bunlar olmadan önce, büyükbabanla tanışmak isteyebileceğini düşündüm. Kendisi benim için çok özeldir."

"Eskiden böyle şeyleri önemserdim. Bunu aştım." Daha sıcak bir gömlek giymek için gömleğini çıkardı. Gövdesini kaplayan isimler düşündüğüm kadar görünür değildi. Kağıt inceliğinde yara izleriydi, çok bakımlı bir vücudun sert yüzeyini neredeyse hiç bozmuyorlardı.

Gömleğini başından geçirdi ama gövdesine indiremeden arkasından yaklaşmıştım. Bir elimi kaldırıp parmak uçlarımı sırtına koyduğumda ve koyu renkli, yeni rötuşlanmış bir dövmenin çizgilerini izlediğimde durakladı, beni çevresinden izleyecek kadar başını çevirdi.

"Nedir bu?" Duygu dolu sesimle sordum.

Her şeyi görebilmem için gömleğini tekrar çıkardı.

"Anneme göre bu bir mesaj."

Bakarken nefesim göğsümde düğümlendi. "Kimin için?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece bana tekrar tekrar söylerdi. Çocukken, hastalanmadan önce bana ezberletmişti."

"Nasıl öldü?" Cookie'nin annesinin ölüm nedenini dosyaya koyacağından emindim ama Rocket'ın ifşasına o kadar odaklanmışım ki o kadar ileri gidememiştim.

"Zatürre."

Tıpkı Rocket'ın kız kardeşi Blue gibi.

Elimi ağzıma kapattım ve geri çekildim. Döndü.

"Senin için mi? Mesaj mı?"

Çenemin titremesini engellemek için elimi ağzıma daha sert bastırdım.

Sırtının üst kısmında küçük harflerle "*Kalp vücudun hem en güçlü hem de en zayıf parçasıdır*" yazıyordu. Altında ise daha büyük bir fontla "*Her zaman kalbe git*" yazıyordu. İkinci satırın tam ortasında, etrafındaki harflerden kan damlayan ve *için* kelimesine dahil edilmiş siyah bir kalp vardı.

Duygular içimde şimşek gibi çaktı, o kadar hızlı bastırdı ki beni sersemletti. Thaniel'in oturma odası olması gereken yerde dururken içimi bir sarsıntı kapladı. Tüm çabalarım rağmen gözyaşlarım kirpiklerimden süzülüp yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Thaniel gömleği giydi ve yaklaştı. "Bayan. Davidson?"

Etrafıma bakındım ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ama önce Thaniel'i ikna etmem gerekiyordu. "Neden vefat edenlerin isimlerini bedeninde saklıyorsun?"

"Geçtiklerini nereden biliyorsun?"

"Çünkü büyükbabandan sana miras kaldı. Neden isimleri saklıyorsun?"

"Onlar, bilmiyorum, önemli."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Yaklaştım. Elimi onun kirli yanağına koydum. "Neden?"

"Çünkü bu onun ordusu. Kızın. Bunu görebiliyorum." Göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim.

"Her yerde yangın var. Çok fazla ateş. Eğer bir şey yapmazsa dünyayı tüketecek. Eğer durdurmazsa. İşte o zaman onları çağırır. Yüz binlercesi onun arkasında duruyor. Savaşmaya hazır. Öldürmeye hazır. Onun için."

Isırdım, görüntü kalp çarpıntısına neden oldu. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Sırıttı. "Sanırım kızın. Bunu durdurmak zorunda. Bunu yapabilecek tek kişi o."

"Onun için burada olmana ihtiyacım var."

Çantasını toplamaya geri döndü. "Evet, ben pek deneme yanılma tarzında bir adam değilim."

"Eğer bu şeyin olmasını engelleyebilirsem, eğer cehennem boyutunun dünyayı ele geçirmesini engelleyebilirsem, Beep için burada olacağını bilmem gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Kızının adını *Bip* mi koydun?"

"Hayır. Şey, evet, ama bu onun gerçek adı değil. Cookie, yörüngeme giren herkesin bir sebepten dolayı burada olduğunu söyledi, sen de dahil."

"Kurabiye mi? Ona da isim verdin mi?" "O benim suçum değil."

Ciğerlerini doldurdu ve bir çalışma tezgahına yaslandı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Kasabayı terk et." "Az önce dedin ki-"

"Ama önce ..." Yanından geçip bıçak koleksiyonuna baktım, Sonra ceketimin cebinden pudrayı çıkardım. "Önce benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Fermuarlı poşeti tezgahın üzerine attım, bir kağıt parçası buldum ve tam olarak ihtiyacım olan şeyi çizdim.

Ona uzattım. "Buna ihtiyacım var. Bu gece."

Kağıdı aldı ve inceledi. Sonra çantayı bankın üzerinden aldı. "Çalışacak çok fazla şey yok."

"Bu yeterli olacaktır."

Omuz silkti. "Güzel olmayacak." "Benim güzele ihtiyacım yok. Etkili olmasına ihtiyacım var."

21

*Kafanızın içinde sizi söylememeniz gereken
şeyleri söylemekten alıkoyan o küçük şeyi biliyor
m u s u n u z ?*

Evet, bende onlardan yok.

-MEME

Thaniel'in evinden ayrıldığımda iblis sürüsü beni izliyordu. Reyes ve benim onlara verdiğimiz değerden çok daha zeki olduklarını düşünmeye başladım. Belki de onları bu âlemden söküp atacak bir planımız olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorlardı. Ya da belki de onları birine ya da bir şeye yönlendireceğimi umuyorlardı. Umarım bunu yapmamışımdır.

Akşam yemeği için tam zamanında merkeze döndüm. Evin spesiyalitesi.

Reyes'in pişirdiği hemen hemen her şey evin spesiyalitesiydi.

Yemeğe oturduk, kimimiz masada, kimimiz koltukta. Belinda ve annesi birbirlerini yeniden tanımaya başlamışlardı ama Geri torunlarına çoktan aşık olmuştu. Nasıl aşık olmasındı ki?

Her nasılsa Meiko bizi zihninin en derinlerinden hatırlıyordu. Quentin ve Amber'dan anında hoşlanmış ve yanlarından nadiren ayrılmıştı. Garrett'in eski sevgilisi ve Pari'nin şu anki sevgilisi Zoe de akşam yemeğinde bize katılmıştı. Yani bu garip değildi.

Aslında, değildi. Garrett tanıdığım en uyumlu adamlardan biriydi. Bunu ona söyleyecek değilim.

Donovan ve çocuklar yarınki sonuç üzerine bahis oynuyorlardı.

Top ve zincirin yanına oturdum, Cookie de diğer yanıma. Bob Amca, aslında hiç amcam olmadı ama, onun yanındaydı. Sessiz kaldı. Aksini teşvik etmedim.

"Uçak ne zaman kalkıyor?" Reyes'e sordum.

Ticari uçuşlar kesintiye uğramıştı ama özel uçuşlar hâlâ devam ediyordu. O gece Eric'in *büyükannesi* de dahil olmak üzere çetenin geri kalanını uçuracaktık. Her şey bitene kadar onları Albuquerque'den olabildiğince uzağa götürecektik.

"Üç saat." Karnım zonkluyordu. Her şey gittikçe yaklaşıyordu.

"Kutuda bir gelişme var mı?" Garrett'a sordum.

"Biraz, ama ne anlama geldiğini bilmiyorum." "Dene bakalım."

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla, dışarıda birkaç farklı dilde tekrarlanan kalbe sadık kalmakla ilgili bir şeyler yazıyor."

Cennete doğru baktım ve annemi bilmiş bir gülümsemeye onurlandırdım. Öyle ya da böyle, bu mesajı bana iletenekti.

"Her zaman kalbe gitmeye ne dersin?"

Düşünceli bir şekilde ağzını bastırdı. "Birkaç dildeki *gerçek* kelimesi *her zaman* olarak yorumlanabilir."

Reyes suyunun yarısını içtikten sonra ekledi: "Ve burada kal.

"devam et" anlamına gelebilir.

Herkes yerine oturduğunda grubumuza "Ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedim.

En çok Cookie şaşırmış görünüyordu ama genelde şaşırdı.

"Yaşam gücünü, kalbi bulmalı ve zayıflatmalıyız ki Reyes ve ben onu çökertebilelim."

"Peki bu kalp nerede?" Garrett sordu.

"Boyutu açtığımız yerde olmalı: dairemizde."

"Onu nasıl zayıflatmayı planlıyorsun?" Cookie sordu.

"Yolda bir silahım var."

Reyes kaşlarını kaldırdı. "Bu bir roketatar mı?" Sırıttım. "Yakın."

Oş sandalyesinde kıpırdandı. "Kolay olmayacak. Böyle bir şey bekliyor olacaklar. Kapıları öylece açıp bizi içeri almayacaklar."

"Biliyorum. Reyes ve beni takip ediyorlardı. Sanırım bir sonraki hamlemizi anlamaya çalışıyorlar."

Reyes, "Çoktan sahip olmadıkları sürece," dedi. "Tabii çoktan sahip değillerse."

Parmaklarını yüzünde gezdirdi. "Sanırım bir planın var."

"Her zaman öyle değil miyim?"

Cookie inledi. "Hayır. Senin planların-"

"-hiçbir zaman işe yaramaz," dedim, onun için bitirdim.

"Biliyorum, ama bu gerçekten çok iyi."

"Hepsi çok iyi!" diye haykırdı ve tipik drama-Kurabiye tarzıyla vücudunu masaya yaydı.

Haklıydı. Bazı öldürücü planlarım vardı. Nadiren işe yarıyorlardı ama en önemli çıkarım bu muydu?

"Tamam, bu kadar alışveriş muhabbeti yeter." Mocha lattemi kaldırdım.

Herkes aynı şeyi yaptı. "Zafere."

"Zafere," dediler hep bir ağızdan, sadece Amber zaferi yanlış imzalamıştı ve kafası karışmış Quentin bekârlığa kadeh kaldırmıştı, ama bu da sorun değildi.

O gece artık cehennem boyutundan ya da başka bir boyuttan bahsetmedik. Bunun yerine yaşadığımız her şeyi anımsadık. Donovan ve çocuklar bir motosiklet kulübünde olmakla ilgili muhtemelen duymama gerek olmayan hikayeler anlattılar, özellikle de kaderlerinde kızımı korumak olduğu için. Amber ve Quentin iş girişimleri olan Q&A Investigations'ın nasıl gittiğinden bahsettiler. Pari mürekkep yaptırırken bayılan müşterilerinin hikâyelerini anlattı. Vesaire vesaire.

İşte o sıralarda Cookie'ye haberi verdim. "Gidiyorsun," dedim ona müthiş bir kükremenin ortasında.

Sıcak ağda kiti kullanmanın tehlikelerini özetleyen bir hikaye.

Minibüs havaalanına bir kez gitmiş, Meiko ve ailesini Reyes'in ayarladığı özel jete götürmüştü bile.

Geri dönmüş, son yolcuları uçağa götürmek için bekliyordu. Bunlar arasında Amber ve Quentin'in yanı sıra Donovan, Michael, Prens Eric ve *büyükannesi de vardı*. Şimdi diğer yolcuları gizlice planladığımız

onların da son uçuşta olması gerektiğini söyledi. Kolay olmayacaktı.

Cookie bana göz kırptı. "Özür dilerim."

"Gidiyorsun," dedim öncekinden daha yumuşak bir sesle. Bunu nasıl karşılayacağını biliyordum. Yaşadığımız onca şeyden sonra, en karanlık anımızda onu beni terk etmeye zorlamam pek de BFF'lik bir davranış değildi.

"Kesinlikle değilim."

"Cook, seni çok seviyorum ama senin için endişelenip cehennem boyutunun çekirdeğine ulaşip onu zayıflatmaya çalışmak için bir iblis ordusuyla savaşamam, böylece mucizevi bir şekilde onu çökertebilir ve dünyayı kurtarabiliriz."

"Hayır," dedi, tamamen inatçı bir tavırla. "Kesinlikle hayır."

"Evet," dedi Bob Amca, sesi yumuşak ama kararlıydı,

"öylesin." Kadın ona bakakaldı. "Peki ya sen?"

"Ben kalıyorum."

Cookie ve ben aynı anda aynı şeyi düşündük ve "Olamaz" dedik.

Çenesini dikleştirdi ve kocasına ters ters baktı. "Seni burada en iyi arkadaşım tarafından öldüresiye dövülmen için bırakacak değilim."

"Bunu her gün duyamazsın," dedi ucuz koltuklardan biri. Onun Eric olduğundan emindim.

"Sen artık insansın. Yardım etmek için ne yapabilirsin?"

"Onları görebiliyorum." dediğinde göğsümde bir acı hissettim. Ve bildiğim kadarıyla bir akıl hastalığım yok, tabii Wonder Woman'a olan rahatsız edici hayranlığım sayılmazsa."

"Yani, ne o zaman?" Kurabiye sordu, büyüyor savunmacı. "Onları görebildiğiniz için hayatınızı riske atmak zorunda mısınız?"

"Tatlım, öyle değil."

"O zaman nasıl bir şey?" Ayağa kalkmaya çalıştı. Koşmaya. Elini omzuna koyarak onu durdurdu. "Bu tür şeylerle ilgili deneyimim var."

"Tecrüben *vardı*. Başka bir hayatta."

"O haklı, Bob Amca." Bu intihar olurdu. Hepimiz bunu biliyorduk. "Haklı olduğunu biliyorsun. Sen sadece-"

"Yolda mı?" Cevap vermeyince beni dürtükledi. "Ben çok mu işe yaramaz mı?"

Bakışlarımı indirdim.

Beni bu kadar kolay bırakacak değildi. "Charley, eğer bir şey yapabilirsem ve yapmazsam ve cehennem boyutu kazanırsa, bu beni ne yapar?"

"Benim," dedi Cookie, sesi çatlayarak. Titreyen bir eliyle onun yüzünü okşadı. "Kısa bir süre daha."

"Ayrıca," dedi Amber, onun yanında diz çökerken, sesi en iyi ihtimalle titriyordu, "sana daha yeni kavuştum. Hiç gerçek bir babam olmadı ve sonra sen geldin ve beni bir babaya layık olduğuma inandırdın."

Bob Amca'nın yüzündeki şaşkın ifade herhangi bir gösterge ise, kız onun içinde derin bir akorda çarptı. Aslında birkaç tane.

"Smidgeon, nasıl olur da kendini sevgiye layık görmezsin?"

Alt dudağı titredi ve onu sert bir şekilde kucaklayıp Cookie ve Quentin'i kendine çektiğinde kalbim çatladı.

içine de.

O daha fazla tartışmadan, "Adın zaten manifestoda yazıyor," dedim. "Sen gidiyorsun."

Dikkatimi Garrett'a çevirdim. "Sen de gidiyorsun." "Ne?"
Onun hassas erkeklik duygusunu rencide etmiştim. "Siktir et."

"Doğaüstü alemi görebiliyor musun?" Garrett, Cookie ve Bob Amca'nın toplamı kadar inatçı olabiliyordu. "Birdenbire şeytanlarla savaşmak için benim bilmediğim bir yol mu geliştirdin?"

"Charles, bu artık benim ailem. Onlar için savaşırken seni yalnız bırakmayacağım."

"Güven bana tatlım, yalnız olmayacağız. Ama bir şey olursa, Beep için burada olmana ihtiyacım var."

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bip kartını mı kullanıyorsun?"

"Sıkı çalışıyorum. Zaire kartını da. Bir oğlun var, Garrett."

"Sen gelmiş geçmiş en kötü arkadaşsın."

İçimi bir rahatlama kapladı. "Öyle bir izlenim edindim."

* * *

Herkesi aşk trenine bindirdik. Ya da servis otobüsüne. Her iki şekilde de. Depo onlarsız çok boş görünüyordu, özellikle de artık bana eşlik edecek sadece Reyes ve Osh olduğu için.

Reyes ve ben yatak odamızın bir duvarını oluşturan devasa cam pencerelerin önünde durduk. Manzara

Olağanüstü. Şehrin ışıkları altımızda parıltıyordu.

"Sanırım bende boş yuva sendromu var."

Yumuşak bir şekilde güldü.

"Yeri gelmişken, bu kadar kısa sürede nasıl bir depo bulabildiniz?"

"Ben almadım. Bir hafta önce Rocket için aldım ama burada mutlu olduğunu sanmıyorum."

Kocamın vefat eden bir arkadaşı için bir depoya kim bilir ne kadar para harcamış olması çok şey ifade ediyordu. Elbette Rocket'in eski evini yıktıran kişinin kendisi olması da çok şey anlatıyordu ama bu daha karanlık bir zamandı. Mesela iki hafta önce.

Yine de benim için bir yüzyıl geçmişti.

Telefonum biyledi. Cebimden çıkardım ve kalbim sevinçle yerinden fırladı. Mecazi anlamda. "Silah burada."

Reyes'in elini tuttum ve onu aşağıya indirdim.

"Bu bir boru bombası mı?"

"Hayır."

"Tank mı?"

Kıkırdadım. "Hayır."

"Nükleer fırlatma kodları mı?"

Bu sefer homurdandım.

"Hayır."

Kapıyı açtım. Thaniel elinde deri bir kılıfla diğer tarafta duruyordu. Ona gülümsedim. "Bu insani olarak mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlıydı."

"Son kız arkadaşım da aynı şeyi söyledi. Güzel yermiş." "Teşekkürler. Burası evim."

Onu içeri aldıktan sonra bıçağı ondan aldım.

Reyes'e başıyla selam verdi. "Dediğim gibi, fazla bir şey yoktu. Doğaçlama yapmak zorunda kaldım."

Deri kılıfından çıkardım. Çok güzeldi. "Nasıl doğaçlama?"

"Talaşı gerçek altınla karıştırdım."

Daha önce yaptığı, metalinde süslü oymalar olan bir bıçağı almış ve oymaları eritilmiş talaş ve altınla doldurmuştu. Ayrıca, sahip olabileceğimiz herhangi bir direnci azaltacağını umduğu şey için ucu altına batırmıştı.

"Gücü seyreltmedi." Parmaklarımda uğuldaydı, gücü tenime nüfuz etti ve içimde nabız gibi attı.

"Öyle olacağını düşünmemiştim."

Reyes onu inceledi ama bir parçası şeytandı. Onu tutamadı. Ona dokunamıyordu bile. "Düşündüğüm şey bu mu?"

"Evet. Kutuda altın pullarıyla birlikte toz buldum ama nereden geldiğinden emin değilim."

"Bir bıçağı bileme taşında bilediğinde," diye açıkladı Thaniel, "metalin bir kısmı pul pul dökülür. Toz bileme taşından, pullar ise bilediği şeyden geliyordu."

Bakışlarımı bıçaktan ayırdım ve kocama baktım. "Zeus."

Yüz ifadesi hem temkinli hem de huşu doluydu.

Zeus herhangi bir doğaüstü varlığı öldürebilen bir hançerdi. Kimin yaptığını bilmiyorduk ama hayatımı kurtarmıştı.

Daha önce bir kez kendi üzerimde kullanmış ve gücünü tüketmişim.

Ancak şimdi, orijinal bıçağın talaşlarıyla, gücü yeniden kazanılmış yeni bir silahımız vardı.

"Ne düşünüyorsun? İşe yarayacak mı?" O söyleyemeden "Ah, neredeyse unuttuyordum." dedim. Boğazımı temizledim. "Reyes, seni daha önce Raket'in torunu Thaniel Just ile tanıştırmak istiyorum."

Reyes başını selamlamak için eğdi, hâlâ bıçağın büyüüne kapılmıştı.

"Yani?" Biraz dürterek sordum. "Herhangi bir doğaüstü varlığı öldürebilir. Peki ya cehennem boyutu?"

"İşe yarayabilir. Eğer iblis ordularını geçebilir, daireye girebilir ve kalbi bulabilirsek işe yarayabilir."

"Umut balonumu gerçekten patlatmıyorsun, ama havanın birazını dışarı çıkarıyorsun."

Bir omzunu kaldırdı. "Daha azıyla da çalıştık."

"Doğru. Peki," dedim Thaniel'e dönerek, "büyükbabanla tanışmak ister misin?"

Thaniel omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı. "Elbette."

"Ben duş alacağım," dedi Reyes.

"Tamam. Benim yapmayacağım bir şey yapma."

"Merak etme, bu benim yıllardır sloganım. Beni bu kadar uzun süre hayatta tutan şey."

Gücenmiş gibi yaparak nefesimi tuttum. Beni kendine çekti.

Kollarını kavuşturdu ve ağızlarımız neredeyse birbirine değene kadar başını eğdi. Bana bakmak için durakladıktan sonra, koyu renk gözleri parlıyordu.

Aklımı okumaya çalışıyormuş gibi beni çabucak öptü,
Thaniel'e bir el kaldırdı ve yola koyuldu.

* * *

Merdivenlerden bodruma indik.

"Sizi uyarmalıyım, yakın zamanda travma geçirdi."

"Kim tarafından?"

"Bu uzun bir hikâye." Daha yeni tanışmış olmalarına rağmen Reyes hakkında kötü bir izlenim bırakmak istemedim.

"Yani, kocan."

Ne oluyor l a n ? "Hayır," dedim, inci gibi beyaz dişlerimin arasından yalan söyleyerek.

"Mm-hm," dedi, şüpheyile.

"Evet, ama Reyes gerçekten iyi bir adam."

"Onun bir iblis olduğunun farkındasın."

"Sadece birazcık."

Thaniel en alt basamakta durdu ve bana bir göz attı.

"İyi misin?"

"Bu sadece eğitimli bir tahmindir. Gerçek bir iblisle hiç karşılaşmadım."

"Şey, tam kanlı olanlar çok daha acımasızdır. Ama Osh. Ama o bir köle iblisiydi. Bir Daeva. Belki de bu onu farklı kılıyor."

"Peki sen nesin?"

"Ben, eğer bu konuda söz hakkım olursa çok daha iyi tanıyacağınız bir yığın harikayım. Ve eğer ben

yarın ölmezsem. Çoğunlukla yarın ölmezsem, ama önce .
.."

Rocket'ı daha önce onu bıraktığım köşede kıvrılmış halde bulduk. Onun görüntüsü kalbimi kırdı. "Roket?"

Kafasını kaldırıp bakmadı.

Yaklaştık. "Rocket, biri seni karşılamaya geldi."

Bir süre sonra başını zar zor kaldırdı ve bir kolunun altından dışarı baktı.

Thaniel'in ne kadarını görebildiğinden emin değildim ama dikkatinin her zerresi Roket'e odaklanmıştı. Onu görebiliyor olmalıydı, Pari gibi sadece puslu bir taslağını değil.

"Bu Thaniel. Torununuz."

Kollarını indirdi ve doğruldu.

"Annesi senin kızındı. Sen ve Ilsa'nın bir bebeği oldu."

"Ilsa. Dev Jill evlendiğimizi söyledi, ama Hemşire Hobbs yapmadığımızı söyledi."

"Hemşire Hobbs yanıliyordu. Sen ve Ilsa evliydin ve bir kızınız oldu."

"O da senin gibi zeki miydi?"

Başımı salladım. "Daha zekiydi."

Bana gülümsedi. "Ve sonra evlendi ve onu doğurdu?"

"O yaptı. Onunla çok gurur duyuyordu. Hediyelerinizi ona aktardı."

Biz konuşurken, Blue Bell'in dışarı çıktığını gördüm. Gözümün ucuyla merak ettim.

Ona işaret ettim. Temkinli bir adım daha yaklaştı.

"Blue, bu senin büyük yeğenin Thaniel."

Thaniel'in duyguları çok şey anlatıyordu. Daha önce söylediklerine rağmen, uzun zamandır ailesi hakkında bilgi edinmek istiyordu.

Mavi'nin hizasına kadar diz çöktü. Önce mesafesini korudu, sonra gözüne bir şey takıldı. Tıpkı Thaniel'le ilk tanıştığımda olduğu gibi yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi.

Bir adım daha atmaya cesaret etti, sonra bir adım daha, ta ki adamın tam önüne gelene kadar. Bir elini onun yanağına koydu ve baktı.

Gözleriydi. Şekliyle ilgili bir şey. Gri. Etkileyici bir sıcaklık.

Gülümsedi.

"Senin yeteneğin onda var," dedim ona, ben de diz çökerek. "İsimleri görüyor ve onları kaydediyor." Ona nasıl olduğunu söylemeyecektim.

Blue, Rocket'ın ellerini tuttu ve onu daha yakına çekti. Onlara biraz mahremiyet vermek için uzaklaştım. Yukarı çıktım, bir kahve aldım ve tekrar aşağı indim ama bir köşede durarak onlara geniş bir alan bıraktım.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Thaniel yanıma geldi. "Bu ..."

"İnanılmaz mı?"

Ailesine geri döndü. "Alçakgönüllü."

Lanet olsun. Aşık oldum. Bunu çok sık yaptım. "Şehirden ayrılmalısın."

"Bütün gün uğraştım," dedi alay ederek. "Sen bana ne olduğunu söyleyecek misin?" "Sana göstermeme ne dersin?"

Göz kapakları daraldı.

"Latte'mi tut." Kahvemi ona uzattım ve Rocket ile Blue'ya doğru yürüdüm ama geri döndüm. "Sakın içme."

"Sanki ben senin bitlerini istiyorum."

Oh, evet. Aşık oldum. Ne zaman onunki kadar kasları olan yetişkin bir adam *bit* kelimesini kullansa, kalbim erimiş çikolataya dönerdi.

"Roket, Mavi, eğer karşıya geçmek isterseniz, sorun değil. Ilsa ve kızınla birlikte olabilirsiniz," dedim Roket'e. "Sen de ailenle birlikte olabilirsiniz," dedim Blue'ya. Hâlâ kararsızlardı, ben de ekledim: "Thaniel artık görevi devralabilir, böylece siz de yolunuza devam edebilirsiniz."

Mavi, Roket'in elini tuttu.

Gri gözleri yaklaşan maceranın verdiği heyecanla parlıyordu.

Yaklaşırken yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Bayan Charlotte." Bu, Blue ile karşı karşıya gelmeden önce söylediği son şeydi.

Görüntüler gözümün önünden geçti. Çiftlikteki hayatı. Çocukken zorbalığa uğraması. Beş yaşında ölmesine rağmen kız kardeşinin her zaman onun yanında olduğunu. Onu hiç terk etmemişti. Ve Ilsa'yı. Onu gördüğü andan itibaren sevmişti. Ve eğer yüzündeki ifade bir gösterge ise, o da aynı şeyi hissetmişti.

Ve sonra gitmişti. Onu yıllardır tanıyordum. Pek çok durumda bana yardım etmişti. Hayatımın en kötü anlarında yanımdaydı. Sarılmak için ona her zaman güvenebilirdim. Sarılmaları tehlikeliydi ve çoğu zaman

iç hasar, ama çikolata kaplı kahve çekirdeklerinden daha iyiydi.

Kalbim hafifçe paramparça olmuş bir halde Thaniel'e döndüm, ama ben daha bir şey söyleyemeden Strawberry koşarak yanıma geldi, yeni arkadaşı Livia da peşindeydi. İçeri baktı ve güldü. "İşte orada. Sana onu bulamayacağımı söylemiştim ve bunca zamandır oradaydı."

İçimden bir alarm geçti. "Kim, tatlım?"

El salladı. "David. Duh."

David mi? David onun kardeşi mi? Öldü mü? Onu birkaç kez görmüştüm.

birkaç hafta önce.

Başka bir şey soramadan, nefesimi keserek ve gözlerimi sulandırarak içimden geçti. Onu bebekleriyle oynarken gördüm. Kardeşiyle tartışırken. Tezgahtan kurabiye çalarken. Ölmeden önce bile küçük bir zebaniydi. Kim bilebilirdi ki?

Geriye Livia kalmıştı. Koyu renk gözleri ilgi ve huşu dolu bir şekilde ışığımın bakıyordu.

"Karşıya geçmek ister misiniz?" Ona yine eski Yunanca kullanarak ve en iyisini umarak sordum.

Cevap vermedi.

"Pek konuşkan biri değilsin, değil mi?"

Bana verdiği gülümseme arsızlığın sınırındaydı. "Babam bir insanın gerçek doğasını öğrenmek için sessiz olman gerektiğini söylerdi."

Hafifçe güldüm. "En azından dili doğru anladım."

Ona soracak çok sorum vardı ama ben sormaya fırsat bulamadan o öne çıktı ve geçti. Ve bana yaşamam için bir hayat daha bahşedildi, bu seferki antik Roma'daydı.

Görüntüler, manzaralar, sesler ve kokular bana yabancıydı. Egzotik ve ilkel ama beklediğimden daha temizdi.

Hastalanmıştı. Livia. Günleri güneş ışığı, güzel yemekler ve ailesiyle doluydu. Annesinin bir keresinde güzel kızının kendisinden yedi yaş büyük bir prensle sözlendiğini söylediğini hatırlıyordu. Bir keresinde onun resmini görmüş ve beş yaşındayken bile gönülden onaylamıştı.

Kendini kötü hissetmeye başladığında kuzenleriyle oynuyordu. Ailesinin durumu iyiydi ama hastalık o kadar sert ve hızlı vurdu ki, o gün gün batımında öldü. Doktorlar onu kurtarmak için hiçbir şey yapamadı.

Annesi için kalmıştı. Yıkılmıştı ve Livia onun iyi olduğunu bilmesini istiyordu ama bunu ona söylemesinin hiçbir yolu yoktu.

Onu mezara koyduktan sonra, bir adam onu görmeye geldi. Bir rahip. Sütunlardan birine bir kutu koydu ve ona göz kulak olması için bir canavar çağırdı. Bir aslan. Sonra gitti ve Livia yüzyıllarca bulunmayı bekledi.

Livia annesiyle yeniden bir araya geldiğinde ben de şimdiki zamana geri döndüm. Kutuyu mezara kim koyduysa onu bulmamı istemişti. Ama yine de dışarıda başka biri bulamadı.

Misafirimi neredeyse unutmuştum.

"Sen osun," dedi hayretle. "Annem sizden bahsederdi."

"Gerçekten mi?" Biraz dehşete düşmüş bir halde sordum.
"Peki, ne dedi?"

Yüzüne destansı bir yaramazlık sırtışı yayıldı. "Yarından sonraki gün görüşürüz."

"Yarından sonra gerçekten bir gün olacağına dair çok fazla inancınız var."

"Sana inancım var. Annem sağ olsun."

Dönüp merdivenlerden çıktı ve beni devasa odada duygularımla baş başa bıraktı. Duygularım duvarlardan sekip bumerang gibi bana geri dönüyor ve nefesimi kesiyordu. Çekirdeğimi sarsıyorlardı.

Roket gitmişti.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve hüznün kendi akışına bıraktım.

22

Kahve her şeyi daha iyi yapar.

-MEME

Son iki gün çok ağır geçmişti ama Gemma'nın ve hatta David Taft'ın yanı sıra Rocket, Blue ve Strawberry'yi de kaybetmiştim. Onları 100 yıldan fazla bir süre sonra geri almıştım. Bir kıza yüklenecek çok şey vardı. Belki de onlara planlanandan daha erken katılacaktım.

Her iki durumda da gerçeküstü bir hayat yaşıyordum. Ben kim oluyordum da ölüm ihtimalinden şikâyet ediyordum? Çoğu insan benim yaşadığım aşkları asla yaşayamazdı. Kalp kırıklığını. Ezici sevinci.

Hayır. Yarın ölecek olsam, kızımın mümkün olan en iyi ellerde olduğunu bilerek öldürdüm. Binlerce hayatın en neşeli anlarını yaşadım. Ve bir Tanrı'yı sevdim.

Reyes merdivenlerden inerken, "Burası harika bir oda," dedi. "İçinde saatlerce durmak istediğimden emin değilim ama herkesin kendi odası."

Bana ulaştığında, işaret parmağımla bir daire çizerek ona dönmesini söyledim. Temkinli olmasına rağmen

yüz ifadesiyle emredileni yaptı. Ellerimi omuzlarına koydum ve sırtına atladım.

Ağırlığımın altında ezildi, sendeler gibi yaptı, sonra tekrar ayağa kalktı.

"Üst katta yardıma ihtiyacım var," dedim ve yüksek sesle gülerek bir duvara düştü.

Onunuzun kollar çengelli etrafında benim Bacaklar, ve kolaylıkla doğruldu. "Sanırım kasığımı çektim."

"Yapmasan iyi olur. Daha sonra alabileceğin tüm kasıklara ihtiyacın olacak."

"Öyle mi?"

"Evet. Salsa dansına gidebiliriz diye düşünüyordum. Çok fazla kalça hareketi gerektiriyor."

"Alay etmek."

Merdivenlerin tepesine vardığımızda tutuşumu sıkılaştırdım ve kulağına "Bip'i görmek istiyorum" dedim.

"Bunu bana iki uçuş önce söyleyemez miydin?"

Profilinin mükemmelliğini inceledim. Kirpiklerinin uzunluğunu. Burnunun belirginliğini. Ağzının dolgunluğunu. Molekülleri ayrılmaya başladığında bana tekrar baktı. Ve gülümsedi.

Etrafı karla kaplı ağaçlarla çevrili küçük bir şatoya girdik. Önünde kürk bir kilim bulunan açık bir ocakta ateş çıtırdıyordu. Halının üzerinde yaklaşık dört aylık bir melek yatıyordu. Bacaklarını tekmeliyor, yuvarlanmak ve onu koruyan üç zebaniden birinin pençesine ulaşmak için elinden geleni yapıyordu.

Başını eğdi ve onu halının ortasına doğru itti. Kıkırdadı, Zebaniyi Test Et oyununun tadını çıkarıyordu.

Diğer zebaniler dışarıda devriye geziyorlardı. Her zaman hazır. Her zaman tetikte.

Ortaya çıktığımızda, etrafımızdaki üç kişi Kızı ayağa kalktı ve alçak bir hırıltı çıkardı. Başlarını eğdiler ve bizi incelediler.

Reyes'in sırtından atladım ve yaklaştım. Hırıltıları daha da arttı ve ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Diz çöktüm. "Sizler gelmiş geçmiş en iyi bekçi köpeklerisiniz," dedim bana en yakın olan heyecanla inleyip bir patisini başıma atarken. "Evet, öylesiniz." Yüzünü boynuma gömdü ve itti, ben ona sarılırken neredeyse beni deviriyordu.

Diğer ikisi kuyruklarını salladı ve pirzolalarını yaladı, bizi gördükleri için heyecanlandılar ama yerlerinden ayrılmayı reddettiler. Bir zamanlar Beep'i öldürmek için gönderildiklerini düşündüğümüz tazılara ilgi göstererek etrafta dolaştım. Bizim haberimiz olmadan, onu hayatları pahasına korumak için çağırılmışlardı.

Ve daha iyi bir nöbetçi isteyemezdik. Yaratılmış en ölümcül varlıklardan on ikisi hayatımdaki en değerli şeyin başında sürekli nöbet tutuyordu.

Yanına uzandım ve o anda Loehr'lerin odaya geldiğini fark ettim. Bay Loehr benden önce küçük kız için bir biberon, Bayan Loehr ise bir bebek bezi ve ıslak mendil getirmişti.

Mendilleri kastederek, "Ateşin önünde ısınmalarına izin verdim," dedi.

"Nasılsın?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Bakışları Reyes'e kaydı. Oğluna. Ondan alınan oğluna. Yetiştirme şerefinden mahrum bırakıldığı oğlu.

Bu harika insanlar tarafından yetiştirilseydi ne olurdu diye sık sık merak ederdim. Kızımız için mükemmel bir seçimdi.

Reyes, Bayan Loehr'in hayranlığının çekimini hissetmek zorundaydı. Ona her baktığında, dönüştüğü adamın tadını çıkarıyordu. Bay Loehr de öyle. Oğlu için duyduğu gurur, koşulsuz sevgi göğsümü kabarttı.

Ben önümdeki kıpır kıpır solucana dönerken Reyes yanlarına gidip ikisini de kucakladı. Reyes'in ve benimkilerin tuhaf bir karışımı olan parlak bakır gözleri yüzümde sabit duruyordu. Saçıma uzandı, parmaklarını bir kilit haline getirdi ve çekerek doğrudan ağzına soktu.

Saçlarımı çözdüm ve arkama doğru ittim. "Saçımı yemene gerek yok. Nereye gittiği belli değil."

Sevinçle ciyakladı ve on beş kilosunun tamamını vererek daha yakına yuvarlanmaya çalıştı. Pes edip yerinde sallanmaya başlamadan önce yan tarafına kadar gidebildi.

Bunu görmüştüm elbette. Bir annenin çocuğuna duyduğu sevgiyi. İçimden geçenlerde bunu defalarca görmüştüm. Ama kendi örümcek maymunum olana kadar bunu hiç anlamamıştım.

Parmak uçlarımı yüzünde gezdirdim. Parmaklarımı anında yakaladı ve tekrar ağzına götürdü. Bu sefer ona izin verdim. Bu

bana boynu ve ayak parmakları gibi daha savunmasız bölgelerine saldırmak için mükemmel bir fırsat verdi. Açıkta kalan her santimini öptüm. Uzun parmaklarına ve tombul ayak bileklerine hayran kaldım. Ellerini yanaklarıma koyup piranha benzeri bir vahşilikle yüzümü kemirmeye çalıştığında güldüm.

Reyes yanımda yere oturdu. En yakınındaki cehennem köpeği onu dürttü ve o da Beep'e dönmeden önce hızlıca kucakladı. Duyguları ne kadar sıkıca sarılmış, okunması ne kadar zor olsa da, ona her baktığında hissettiği büyüğü tespit etmek zor değildi.

Loehr'ler yanımdaki sandalyelere oturdular, torunlarını paylaşmaya çok istekliydiler.

Bay Loehr'in kaşları birbirine kaymıştı. "Albuquerque'de durum nasıl?"

Reyes önce bir şey söylemedi, sonra olabildiğince dürüst bir şekilde cevap verdi. "Yarın daha fazlasını öğreneceğiz."

"Yarın ne var?" Bayan Loehr sordu.

Ona baktım ve dürüstçe "Savaş" dedim.

Loehr'ler oğullarına ne olduğunu bilmeden onlarca yıl geçirmişlerdi. Onları Beep'le ilgili hiçbir konuda karanlıkta bırakmayacaktım.

Bip'i kaldırdım ve Reyes'e verdim. Onu havaya kaldırdı. Heyecandan kıkırdadı, sonra onunla da piranha hareketi yaptı, tüm gücüyle yüzünü yutmaya çalıştı. Ve ne surattı ama.

Doğrulup Bay Wong'a baktım. Bir köşede duruyordu, eğer dairemde üç yıl geçirmiş olması bir gösterge ise, olmayı sevdiği bir yerdi. Selamlamak için başını eğdi.

Cehennem köpeklerini çağıran, onları bizim tarafımıza çağıran oydu. Onun her emrine itaat ettiler ama Beep'in kaniyla işaretlenmişlerdi. Bay Wong emretse bile ona bir şey olmasına asla izin vermezlerdi. Onlar gerçekten mükemmel koruyuculardı.

"Eğer bu iş kötüye giderse," dedim ona, "ne yapacağını biliyorsun."

Bayan Loehr eliyle ağzını kapatırken başını tekrar eğdi. Endişesi bedenimi titretiyor, hücrelerimi parçalıyordu.

"Peki bu nedir?" Oş sordu.

Başladım ve ona doğru baktım. Pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, bir kolunu bir dizine dayamış, diğer bacağını da yana sarkıtmıştı.

"Eğer başarılı olamazsak, Gölge genişlemeye devam ederse, Bay Wong onu kendi boyutumuza götürecekt."

Planın bu kısmı kendisine söylenmediği için Oş kaskatı kesildi.

Ama buna karşı çıkamazdı. Gölge kazanırsa, Dünya güvende olmazdı.

Reyes'e öfkeli bir bakış fırlattı. Hâlâ bir parçasının öfkelenildiğini hissedebiliyordum; ona her şeyin benim hatam olduğunu ne kadar anlatmaya çalışsam da, düşmanlığı yalnızca kocama yönelmişti.

"Elbette," dedi bana, kabul ederek. "Önemli olan tek şey o."

Osh'un Beep hakkında neler hissettiğini gördükçe, Şeytan'la savaş sırasında onun yanında durabilecek ya da duramayacak olan savaşçı hakkındaki kehaneti daha çok düşündüm. Onu korumaya duyduğu şiddetli ihtiyaç, bu işin çok ama çok yanlış gidebileceği tüm yolları düşünürken bana bir nebze huzur verdi. Ölüm dışında her şeyin onu kızın yanından uzak tutacağına inanmaktan kendimi alamıyordum.

Yine de o zamana kadar çok şey olabilir.

Vedalaştık, kızımızın her yönünü ezberleyene kadar onun görüntüsünü içimize çektik, sonra yavaşça, çok yavaşça kızımızın hayatından çıktık.

* * *

Uyuyamayınca aşağı inip bir fincan kahve yaptım. Kafein birkaç saat uyumama yardımcı olacaktı. Bu enayiler kaygandı. Alabileceğim tüm enerjiye ihtiyacım olacaktı. Midemde Los Angeles büyüklüğünde kelebekler uçuşuyordu. Sadece bunların pençeleri vardı. Ve ısıran kısıkaçları.

Yine de kahve kokusu yardımcı oldu.

Son gelişmeleri öğrenmek için haberleri açtım. Düzinelerce kişi daha kabul edildi. Ulusal Muhafızlar sokaklarda devriye geziyordu. Ve iki ölüm daha.

Kahvemi deponun çatısına götürdüm. Serin esinti sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu. Kenara doğru yürüdüm, elimi uzattım ve Gölge'nin yüzeyinde gezdirdim. Bu

su gibi dalgalandı, karanlık bir an için bulanıklaştı ve sonra duruldu.

Geldiğimde yarıçapı ancak iki mil kadardı. Şimdi ise yirmi mile yaklaşmıştı ve geçen her saniye daha da büyüyordu.

Tek bir düşünceyle Oş'u çağırdım. Yanımda belirdi.

"Dünya'da bulunduğunuz tüm süre boyunca maddesizleşebildiniz mi?"

"Görmedin mi?" diye sordu, gözlerinde muzip bir ışıltıyla.

"Bu sefer oturmanı istiyorum."

"Umarım şaka yapıyorsundur."

"Biraz bile değil ama birkaç fıkra dinlemek istersen anlatabilirim. Bir kızı bir dizi mezar odasında kovalayan ve sonunda onu neredeyse öldürene kadar parçalayan siyah bir aslan hakkında bir tane var. Durun, bu bir şaka değildi."

"Savaşıyorum," dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki zar zor duyabildim. "Osh, Beep'e göz kulak olmanı istiyorum.

Eğer bir şey olursa

başımıza gelirse, onu korumak için gerekeni yapabilecek tek kişi sensin."

Ona kararımın bir kısmının geleceğe dair tek öngörüme dayanıyor. Şeytan'la savaş sırasında onun savaşçı olması. Söz konusu savaşın sonucunun onun katılımına ya da katılımsızlığına bağlı olabileceği gerçeği.

"Yani, ben senin yedek planını." "Evet."

"Bay Wong'un yedek planınız olduğunu sanıyordum."

"Gölge'yi çökertmeyi başaramazsak o benim yedek planım." "Ve ben de senin yedek planınım eğer .. . ?"

"Eğer başarısak ama kendi üzerine çökmeden önce çıkamazsak."

O koy onun eller içinde onun cepler ve taranmış ve manzara. "Bir sürü yedek planınız var."

"Ben büyük üzerinde Planlama. Benim planlar neredeyse asla tamamen başarısız olur."

Artık bizden sadece birkaç santim uzakta olan Gölge'ye baktı. "Gerçekten orada olmak isterdim."

Yedek B planının ikinci kısmıyla ona vurmaya karar verdim. "Ve şu anda seninle gerçekten öpüşmek istiyorum."

İrkilmedi. Nefes almadı. Dehşet içinde kaçmadı. Sadece "Peki neden?" diye sordu.

"Sana söylemiştim. Sen benim yedek planımsın. Sana çok ihtiyacım var."

Arkama geçti ve parmaklıklara tutunarak bir elini iki yanıma dayadı. "Senin küçük bir dozunun bile bana bin yıl yeteceğini biliyorsun."

"Evet."

Ağzı kulağıma gelene kadar başını eğdi. "Arkanı dön."

Kızımın müstakbel sevgilisiyle öpüşmek üzere olmamın kötü bir şey olup olmadığını merak ettim. Bu beni kötü bir anne yapar mıydı? Büyük ihtimalle çoğu çevrede hoş karşılanmazdı.

Kollarında döndüm ve elimi çenesine koydum.

Kapüşonlu göz kapaklarının ardından beni izledi, gözlerinin inanılmaz bronz rengi loş ışıktaki parıldıyordu. A

Ağzını ağızıma bastırmadan bir mikrosaniye önce, "Beni öldürme," dedi.

"Söz vermiyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp ruhumdan küçük bir parça çekerken ağzı benimkini kapladı. Bir fincan dolusu enerjimi. Kasları sertleşti ve bir beslenme çılgınlığına eşdeğer bir duruma girdi. Duramıyordu, benim yaşam gücüm bir uyuşturucu gibiydi ve o da bağımlı.

Boğazımı kavradı ve öpüşmeyi derinleştirmek için başını eğdi, beni kocaman, erotik yudumlarla yuttu. Güçlüydü. Bir Daeva. Bir iblis. Ama o bile onu öldürmeden önce ancak bu kadarını kaldırabilirdi. Bunu daha önce de yaşamıştık ve o gecenin tekrarlanmasını istemiyordum. Onu neredeyse kaybediyorduk.

Onu yerinden çıkarmak için hafifçe ittim ama bana karşı koydu. Parmaklarını saçlarıma doladı. Daha sert bastırdı. Daha derin içti. Özümü çekiştirdi, enfes bir his kıvrıldı ve kıvrılarak özgür kalmak istedi.

Çaresizlikten doğan bir güçle, elimden geldiğince sert bir şekilde ittim, onu yerinden oynattım ve üzerimden ittim. Dizlerim tutuldu ve nefes nefese yere yığıldım.

O da aynısını yaptı. Dizlerinin üzerine çöktü ve iki büklüm oldu, kasları tükettikleri gücü dizginlemek için zorlanıyordu. Onu evcilleştirmek için. Kontrol etmek için. On dakika boyunca mücadele ettikten ve içindeki canavarı yenmek için elinden geleni yaptıktan sonra, üzerine bir sakinlik çöktü. Topuklarının üzerinde geriye yaslandı, derin nefesler çekerken göğsü inip kalkıyordu.

Ona doğru süründüm. Elimi omzuna koydum. Dikkatini bana doğru çekti. "Şimdi, bunu üstlenmeye hazırsın."

Yüzü terden pırıl pırıl parlayarak bana baktığında, büyüleyici ve kendinden emin bir sırıtışla gevşedi. "Şekerim, dünyayı ele geçirmeye hazırım."

Kendine özgü silindir şapkasını takmamış olmasına rağmen başını eğdi ve beni bir kez daha düşüncelerimle baş başa bırakarak gözden kayboldu. Burası benim için tehlikeli bir yerdi.

Derin bir nefes daha çektim ve üç numaralı yedek planı çağırdım.

* * *

Ufukta renk cümbüşü yaşanırken kocama sarılmış yatıyordum. Uyuyormuş gibi yapıyordu ama benim gibi onun da Z denen o yakalanması zor yaratıklardan bir tanesini bile yakaladığından şüpheliydim.

Göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim ve göksel düzleme geçtim. Oraya vardığımda, hepsini, Beep'in tüm ordusunu, bazıları beklemede, diğerleri savaşa hazır hissedene kadar uzandım. Beep'in uyuduğunu ve Loehr'lerin onu izlediğini hissedebiliyordum. Cookie'nin ellerini sıkıldığını hissedebiliyordum, mecazi anlamda çünkü her zaman olduğu gibi ellerinden birinde kahve fincanı vardı ve Amber ile Quentin dua ediyorlardı. Donovan, Michael, Eric ve Pari'nin geçirdikleri güzel günlere kadeh kaldırdıklarını hissedebiliyordum. Aileleri ve arkadaşları.

Oş'un volta attığını hissedebiliyordum, ona enjekte ettiğim enerji kova dolusu adrenalin pompalıyordu. Eğer hayatta kalırsa, eskisinden daha da güçlü olacaktı. Eğer

yapmasaydım, onun ölümünü sürekli beceriksizliklerimin uzun listesine ekleyebilirdim.

Ve Angel'ın, sevgili Angel'ımın kanatlarda beklediğini hissedebiliyordum. Çağrılmayı bekliyor. Uzun süre bekleyecekti. Bu onun savaşı değildi.

Artemis yatağa atladı ve Reyes ile benim arama girmek için çabaladı. Ortadaki kaşık olmayı seviyordu. Ben döndüm ve Reyes onu içeri aldı. Kulaklarını, boynunu ve karnını okşadık. Bize daha fazla erişim sağlamak için yuvarlandı. Bu şekilde süper uyumluydu.

"Perdeye ihtiyacımız var," dedim, güneş astronomik bir hızla odanın içine süzülüyordu. "Ya da güzel bir panjur takımı."

"İçeri girdiğimizde," diye başladı Reyes ama ben elimi kaldırdım.

"Henüz değil. Sadece birkaç dakika daha bunlar olmuyormuş gibi davranmak istiyorum."

Uzandı ve çenemi kaldırdı. Artık gözlerimdeki ıslaklığı saklayamazdım. Tek tesellim onunkilerin de aynı derecede ıslak olmasıydı. "Oraya girdiğimizde, onları senden uzak tutacağım."

"Reyes," dedim hıçkırıklara boğularak.

"Sen sadece merkeze ulaş. Kalbi bul."

Başımı salladım ve çenemin titremesine karşı koydum. İkimiz de neyin tehlikede olduğunu biliyorduk. Boyutu zayıflatmayı ve çökmesine neden olmayı başarsak bile, içeride kapana kısılabildik. Yine de en azından birlikte olurduk.

Reyes ve ben huevos rancheros ve kahve ile yaklaşan savaşa hazırlandık. Bol bol kahve. Reyes bana bir tabak hazırlarken ben masaya oturdum.

Beklerken telefonumu çıkardım ve Bob Amca'yı aradım, umarım uçak kalkmadan önce onu yakalamışımdır.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu selamlamak yerine.

"David Taft öldü mü?" Ben de aynı şekilde sordum. Bir şey söylemedi, ben de "Bob Amca?" diye dürttüm.

"Evet," dedi sonunda.

Vücudumdaki her kas zayıfladı ve başımı ellerimin arasına aldım. "Ne oldu?"

"Cruces'de bir otoparkta vurularak öldürüldü."

Uçağın motorlarının sesini duyabiliyordum, bu yüzden daha yüksek sesle konuştum. "Gizli görevde çalışıyordu. Öğrendiler mi?"

"Biz öyle düşünmüyoruz. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde olduğunu düşünüyoruz. Bir bar kavgasını durdurmaya çalıştı."

"Tabii ki yaptı." Boştaki elim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Arkadaş olduğumuzu biliyordun. Bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Aklında çok şey var, balkabağım." "Ani ama kaçınılmaz ihanetin gibi mi?"

Uzun bir süre cevap vermedi, sonra şöyle dedi: "Aralarında başka şeyler. Charley, geri gelmeme izin ver. Sana yardım edeyim."

"Hayır."

"Yaşadığımız onca şeyden sonra."

"Öldürülebilirsin. Cookie ve Amber'a bunu yapamam."

"Sen de öldürülebilirsin. Arkanı kollayacağım. Ben her zaman

senin arkandaydı."

İçimi bir pişmanlık duygusu kapladı. Görmezden geldim. "Peki sen ne yapacaksın? Onlarla nasıl savaşıacaksın? İnan bana, altıpatların pek işine yaramayacak."

Aramızda bir sessizlik anı daha geçti. Sonunda telefonu kapatmadan önce "Sana iyi şanslar o zaman," dedi.

23

Peki, "daha iyisini bilecek kadar yaşlı" ne zaman devreye girmeli?

-MEME

Bir süre sonra Reyes'e, "Ne yaptığımızı bildiklerinden eminim," dedim.

Misery'de, yani duyguda değil cipte oturduk ve kahvaltının tam ortasında mütevazı karargahımızı işgal eden Shade'i inceledik.

Reyes, diğer tüm tanrıları kışkandıracak şekilde klasik siyah kıyafetler giymişti. Siyah bir tişört, siyah kot pantolon ve siyah iş botları giymişti. Ben ise daha çok koyu kömür grisi tercih ettim.

Tamam, ben de siyah giyiyordum. Sadece uygun görünüyordu.

Yüzümden uzak tutmak için saçlarımı geriye çekip örmüştüm. Reyes'inkini de örmeyi düşünmüştüm.

"Misery'de ne kadar uzağa gidebileceğimizi düşünüyorsun?" "Bilmiyorum. Bizi bekliyorlar, yani ..." "Öyleyse onları bekletmeyelim."

Reyes ileri doğru çekilirken pençeli kelebekler tekrar saldırdı. Gölgenin içine girdikten sonra.

cisimsizleşmek, kaçmanın bir yolu yok, ama diğer yeteneklerimize erişip erişemeyeceğimizi bilmiyordum. Güzel geri dönüşler ya da aynı anda hem yürüyüp hem sakız çiğnemek gibi.

Reyes'in elini tuttum, başımı eğdim ve Beep'in ordusunu çağırdım. Önümüzde yükseldiler. Göz alabildiğince uzağa gitmiş bir topluluk.

İlerlerken, iki dünya arasındaki sınır içimizden geçerken, tek bir pişmanlığım vardı: Keşke Bob Amca'ya sarılsaydım.

Onlar peşimizden gelmeden önce yaklaşık üç mil gitmiştik. Bir tanesi beni Misery'den çıkarmaya çalıştı, bu da bedensel haldeyken canımı acıttı. Artemis hemen saldırdı, kapıdan içeri daldı ve iblisi yere serdi. Sertçe yere düştüler ve ben onları gözden kaybetmeden önce toprağın içine yuvarlandılar.

Kısa sürede öğrendiğimiz üzere işin püf noktası, ibislere dikkat ederken karşıdan gelen trafiğe de dikkat etmektir. İki boyutu aynı anda geçmek sanıldığı kadar zahmetsiz değildi.

Dünyevi düzleme bağlı olmayan iblisler, Misery'nin içinden süzülüp birimize ya da ikimize birden çarparak bizi yok edebilirlerdi. Sürekli tetikte olmamız gerekiyordu ama gittikçe yaklaşıyorduk.

Bir noktada Bentley'li bir pislik yolumuzu kesti.

Ona bağırdım. "Deli misin sen? O arabanın kaç mal olduğunu biliyor musun?"

Reyes çarpışmadan kaçınmak için direksiyonu kırmak zorunda kaldı ve

bir şeytan. Sol omzuna çarptı ve karşıdan gelen trafiğin içine girmesine neden oldu. O direksiyonla mücadele ederken ben direksiyonu tuttum.

Ama bir kadın nöbetçi ona yapıştı, bir kolunu boynuna doladı ve onu serbest bıraktı.

Apartmanın iki blok yakınına kadar geldik ve bu noktada yürüyerek gitmek zorunda kaldık. Misery'den çıktık ve koşmaya başladık. Nöbetçi yolu açtı ve iblislerle savaştı.

Bir Shade iblisi bir nöbetçiye zarar verebilir mi bilmiyordum. Ya da daha kötüsü, birini öldürebilir. Çabucak öğrendim. Pençeleri nöbetçileri teker teker kesiyordu. Dişleri onları parçalıyor, geriye kalan tek şey parçalanıp toprağa gömülen lime lime olmuş parçalar olana kadar onları parçalıyordu.

Gıcırdayarak durdum ve ordumuzun -hayır, Beep'in ordusunun- onlarca kişi tarafından öldürülmesini izledim.

Reyes kolumdan tutup beni arkasına çekti. Ayaklarımı yeniden yere bastım ve kalbim parçalanarak onu takip ettim.

Apartmana yaklaştığımızda, bize saldırdılar. ama nöbetçi onları bizden uzak tuttu. En azından benden. Reyes için o kadar endişeli görünmüyorlardı.

Biri sırtına atladı. Artemis'i gönderdim. Onu yerinden oynattı ama kısa süre sonra bir başkası onun yerini aldı. Etrafında döndü, kafasını yakaladı ve boynunu kırdı. Bunu tekrar tekrar yaptı, çünkü nöbetçi sadece onları benden uzak tutmakla ilgileniyor gibi görünüyordu.

Biri Reyes'in sırtını kestiğinde çığlık attım. Kan o kadar hızlı fışkırdı ki başım döndü. Yardım etmek için öne doğru koştum ama öldürücü bir bakışla beni durdurdu. Sonra sanki dünyanın en kolay işiymiş gibi havadan bir bıçak çekti ve iblisi ikiye böldü.

Bu alemde başka güçlerimiz olup olmayacağını bilmiyorduk. Artık biliyorduk.

Umut içimde kabardı. Neredeyse ön kapıya varmıştık ki çatıdan bir başka Gölge iblis dalgası indi ve üzerimize çığ gibi kaya parçaları düştü. Bir tanesi tepeme inerek beni yere düşürdü. Artemis onu sürükleyerek çıkarmaya çalıştı ama pençeleri karnımın hassas etini bulmuş ve içeri girmişti.

Reyes bana ulaşmaya çalıştı ama üç kişiyle savaşıyordu.

Sonra ustaca bir şey yaptı. Cübbesini ortaya çıkardı. Siyah ve dalgalı cübbe etrafındaki iblislerin yönünü şaşırttı, onları kör etti ve dikenlerini teker teker kesmesine izin verdi.

Üstümdeki Gölge iblisiyle bir çıkmazda yerde yatıyordum. Pençeleri bağırsaklarımı sökmek için hazır ve nazırdı, Artemis ise devasa çeneleriyle boğazını sökmek için hazır ve nazırdı.

Etrafımızdaki savaş şiddetlenirken, biz tamamen hareketsizdik. Kilitlenmiştik. Bir kılıç iblisi kesip ikiye ayırdığında, Artemis'i ıskalamaya dikkat ederek her biri diğerinin irkilmesini bekliyordu.

İblis iki parçaya ayrılarak iki yanıma düştü ve ben başımı kaldırıp ... yakışıklı yüzüne baktım. Bob Amca!

Nefesim göğsümde durdu. Bir şekilde daha gençti. Daha güçlüydü. Daha kararlıydı. Kalkmama yardım etmek için uzandı. Ben bir şey söyleyemeden Reyes cüppesinin siyahlarından sıyrılıp bize katıldı.

Şaşkınlıkla göz kırptığımda, dalgın bir şekilde, "Yedek planı olan tek kişi sen değildin," dedi.

Bob Amca'ya ilerlemesini işaret etti ve işte o zaman onları gördüm. Kanatları.

"Nasıl?" diye sordum ama Reyes çoktan yeniden dövmüşmeye başlamıştı.

"Git!" dedi, sesi çelik gibi keskindi.

Tekrar yola çıktım, savaştan savaşa koşarak geçtim. Nöbetçi kendini korudu. Zar zor. Bob Amca ve Reyes merdivenlere doğru bir yol açtılar ama tıkanmışlardı. Onları geçmek bütün gün sürerdi ve Reyes'in birkaç derin yarası kanıyordu.

Reyes'inki kadar ağır olmasa da Bob Amca'nın da birkaç yarası vardı.

Bir şekilde onları geçip üçüncü kattaki dairemize çıkmamız gerekiyordu.

"Bu çok aptalca gelebilir ama ne hakkında-"

"-Asansörde," dediler ikisi de aynı anda. Tamam, o kadar da aptalca değil.

Hâlâ başka bir uçaktaydılar. Kabloyu kesebilecek gibi değillerdi. Umuyordum.

Asansöre ulaştık ve aşağıdakilerle birlikte içeri yığıldık Bayan Barros, ikinci katta yaşayan yaşlı bir kadındı ve etrafını saran şeytanları, kendisini bu dünyaya bağlayan yerçekimini görebildiğinden daha fazla göremiyordu.

Ama Reyes'i görebiliyordu. Ne söyleyeceğinden emin olamadan ona bakakaldı.

Reyes başıyla selam verdi. "Bayan Barros."

"Reyes, tatlım, her şey yolunda mı?"

"Yağmur gibi. Daisy nasıl?"

"Oh, o daha iyi. Alerjisi var, biliyorsun. Yakında dairemdeki hava filtresini değiştirmen gerekebilir."

"Hemen ilgileneceğim."

Kapılar ikinci kata açıldı ve Bayan Barros indi. Yavaşça. Çok yavaşça. Kapılar kapanmadan önce, üç Shade iblisi içeri daldı.

Bob Amca birini anında indirdi ama diğerleri daha fazla mücadele etti.

İki nöbetçi belirdi, her biri bir tane tutarken Highlander içlerini boşalttı. Asansörün sınırlı alanında kolay bir iş değil.

Kapı üçüncü katta tamamen boş bir koridora açıldı. Bizi karşılayan sessizlik karşısında şok olmuş bir şekilde durduk.

"Bu doğru değil," dedi Reyes, öne doğru gevşeyerek.

Bob Amca arkamdan geliyor, her köşeyi ve her kuytuyu dikkatle izliyordu. "Katılıyorum."

Dairemize vardık ve doğru yolda olduğumuzu söyleyebilirim.

"Hissediyorum," dedim onlara.

Reyes elini kapının üzerine koydu. "Ben de istiyorum."

Enerji kaynağı. Güç merkezi. Çok yakındı.

Reyes kapıyı açarken, vücudundan süzülen ve etrafındaki zemini ıslatan kanı görmezden gelmeye çalıştım.

Daireden ürkütücü bir sessizlik yayılıyordu. Etrafımızda yanıp sönen kör edici mavi ışığa rağmen hiçbir ses yoktu.

Reyes içeri girdi, sonra durdu, etrafı tararken yüzünde sert bir ifade vardı. Aceleyle ilerledim, sonra nefes nefese kaldım ve tökezleyerek geri çekildim. Oda duvardan duvara enfekte olmuşlarla doluydu. Her yüz öfkeyle çarpılmıştı. Ama hareketsiz duruyor, emir bekliyorlardı.

İnsanlara zarar vermeden içerideki iblislerle nasıl savaştık? Eric'in içinden birini çıkarmak bile onu neredeyse öldürüyordu. Dairemizde yüzden fazla enfekte vardı, omuz omuza durmuş ışığı koruyorlardı.

Merkezdeki ışık bir asetilen meşalesi gibi yanıyordu, o kadar parlaktı ki gözlerimi acıtıyordu.

Ama Reyes Gölge'den kaçtıktan sonra daireye girmiştım. "Bunu daha önce nasıl görmedik?"

"Yaşam güçlerini kütle kazanmak için kullanıyorlar," dedi Bob Amca. "Enfekte olanların hepsi. Onları kullanıyor. Enerjilerini hortumluyor."

"Osh gibi." Onları işaret ettim. Yavaşça sızan ışığa bedenlerinden çıkıp çekirdeğe giriyor. "Ruhlarından besleniyor."

Reyes tekrar düşündü. "Bu yüzden kadın hastanede öldüğünde ruhunun bedenini terk ettiğini hiç görmedik."

"Hatırlıyorum. Onun içindeki iblisin onu yuttu mu? Enerjisini mi çaldı?"

"Tek açıklaması bu."

Biz orada durdukça, enfekte olanlar daha da sinirlenmeye başladı. Başları öne eğikti, yüzlerinde sanki hepsi tek bir güç tarafından kontrol ediliyormuş gibi acımasız bir ifade vardı.

Reyes bileğini bükerek kılıcını savurdu.

"Onlara zarar veremeyiz," dedim ve onu durdurmak için elimi koluna koydum. "Onlar hâlâ insan."

"Uzun sürmez."

"Reyes, başka bir yolu olmalı." "Seni o çekirdeğe götürmeliyiz Dutch."

"İşe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyoruz. Başarılı olabilecek ya da olamayacak bir şey için daha fazla hayatı riske atmış oluruz ve eğer fark etmediysen, planlarım her zaman tutmaz."

Bob Amca beni kenara itti. "Tamam, B planı o zaman."

Başımı kaldırıp ona baktım, yanımdaki yakışıklı adamı tanımakta güçlük çekiyordum, devasa kanatları yabancı ve gerçeküstü geliyordu. "Öyle mi?"

"Onları çok ama çok meşgul tutuyoruz." "Bunu nasıl yapacağız?" Ben sordum.

"Onlara oynayacakları bir şey veriyoruz." Ve bununla birlikte, konserde kalabalık sörfü yapan bir çocuk gibi kalabalığa atladı, sadece dövuştü. Kalıcı hasar vermemeye çalışarak itti ve yumrukladı.

Reyes ve ben çekirdeğe ulaşmak için savaşırken tırmaladılar, ısırdılar, hırladılar ve kan akıttılar. Daha fazla Gölge iblisi savaşa katıldığında üç sıra derinliğe kadar ulaşmıştık.

Artemis atladı içinde, sürüklemek bir iblis dışarı birbiri ardına. Ama Reyes ve ben yer değiştiremedik. Ona yardım edemedik.

Bob Amca'yı indirdiler ve ben onun adını haykırdım. Süper zombi sürüsü gibi, doğal olmayan bir şekilde sarsıldılar ve inanılmaz derecede hızlı hareket ettiler. Sola dönüyormuş gibi yapsak bile, sanki ne düşündüğümüzü bizden önce

biliyorlarmış gibi sağa dönüp önümüzü kesiyorlardı.

Tek yapabildiğimiz onları itmek, yumruklamak ve bayıltmaya çalışmaktı. Ama onlar güçlüydü.

Nöbetçiler gelmeye başladı. Enfeksiyonluları Bob Amca'dan çıkarmayı başardılar ama o yaralanmıştı. Kaybedecek bir savaş veriyorduk. Çekirdeğe asla ulaşamayacaktım. Üç numaralı yedek planın zamanı gelmişti.

Gözlerimi kapattım ve bana yardım edebilecek tek kişiyi çağırdım.

Etrafımızda yüzlerce savaş sürerken, yumuşak, kadınsı bir ses bize doğru geliyordu. Reyes'in benimkinden daha iyi tanıyacağı bir ses.

"Reyes?" dedi, lirik sesi onu şaşkına çevirmişti.

Tam zamanında döndü ve kız kardeşi Kim'in önünde belirmediğini gördü. Avucunu sevgiyle yüzüne bastırırken adını fısıldadım.

"Reyes."

Kafası karışmıştı, tam Thaniel'in yaptığı bıçağı kalbine sapladığım sırada döndü.

Keskin bir nefes çekti, göğsünden çıkan bıçağa baktı, metal pullar çoktan hasara yol açmıştı.

Sonra vücudu çatlamaya başlarken bilmiş bir gülümsemeyle bana baktı. "Bunu yapmayacağından endişelendim."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. "Biliyor muydun?"

Sürü zayıflamaya, dirençleri azalmaya başladı. Bazıları dengelerini kaybetmeye başladı. Birkaçı iki büklüm oldu. Diğerleri buruştu, bilinçlerini tamamen kaybettiler. Bireysel Gölge iblisleri bile güç kaybediyordu.

Ona dönüp baktım. "Çok özür dilerim."

"Acele et," dedi, sesi gergin çıkıyordu. Gözleri geri yuvarlandı ve dizlerinin üzerine düştü. Gömleğini yırtarak ikiye ayırdı, dövmeleleri açıldı ve erimiş lav gibi turuncu bir ışık içinden sızdı. Sırtı kamburlaştı ve acı içinde inleyerek başını geriye attı. Sıkılmış dişlerinin arasından tekrar konuştu. "Dutch."

Az önce yaptığım şeyin dehşetiyle savaşıarak kendime geldim.

Kıvranan bedenlerin üzerinden geçerek cehenneme doğru koştum.

boyutun yaşam gücü. Annemin gücü için dua ederek onu havadan kopardım ve avucumun içinde tuttum.

Reyes'in içinden bir ateş sızmaya başladı, ısı kavuruyordu ve Gölge iblisleri çığlık attılar, sanki onlar da yanıyormuş gibi tiz bir ses çıkardılar.

Bob Amca ayağa kalktı, nefes nefese kalmıştı ve üstü başı kan içindeydi.

On mil yarıçapındaki her moleküle konsantre oldum. Cehennem boyutundakileri dünya boyutundakilerden ayırdım. Sonra onları topladım.

Atomları bir araya getirirken hava etrafımda dönüyordu.

Bir şimşek fırtınası, geceki fırtınaya çok benziyordu.

Reyes cehennem boyutundan kaçtı, üzerimizde kara bir bulut çalkalanırken çatırdadı ve yaylandı.

Çekirdeği elimde tuttum. Güneşinki gibi bir ısı yayıldı ve kontrolümle savaştı. Daha çok savaştım, her bir molekülü kilometrelerce topladım. Sürükledim

onları hastanelerdeki enfekte kişilerden çıkardım. Onları saklandıkları çatlaklardan çıkardım. Onları gölgelerin dışına çektim.

Albuquerque'nin her santimetrekaresini araştırdım, dikkatimden kaçacak kadar küçük hiçbir atom yoktu, onları avucumun içinde topladım.

Cehennem boyutunun dışında durduğumuzda, yer değiştirdim ve ayaklarımızın altındaki yerden kum kaldırılabileceğim hem dünyevi hem de göksel düzlemlere bindim. Sonra boyutu yavaşça çökerttim, kendi üzerine katladım ve bir kağıt parçası gibi buruşturdum. Kuvvetin basıncı boyutu ve kumu ısıttı, onları birbirine kaynaştırdı, molekülleri elimde camdan bir top oluşturma kadar bağlanmaya zorladı. Beyzbol topu büyüklüğünde mükemmel bir küre.

Parlıyordu ve kristal berraklığında olmasına rağmen, gözlerimi kısarsam Reyes'in içinde yarattığı boyutu görebiliyordum.

"Charley!" Kim acil bir sesle bağırdı.

Reyes yerde diz çökmüştü, gövdesi kemerli, başı geriye atılmış, kolları acı içinde iki yana açılmıştı. Sadece o katı bir taşı, olağanüstü güzellikte mermer bir heykel. Deneyimli bir sanat eleştirmeni onu ustalardan birinin yaptığına yemin edebilirdi.

Kim onun yanında diz çöktü, çılgına dönmüştü. "Charley, lütfen."

Diğer tarafa diz çöktüm, bunun işe yaraması için yalvardım, sonra bıçağı göğsünden çıkardım. Ve bekledik. Bob Amca yanımda diz çöktü ama hiçbir şey olmuyordu.

Her zaman kalbe git. Bu sözler zihnimde defalarca tekrarlandı.

Ona doğru eğildim, elimi bıçağın olduğu yere koydum, ağzımı onunkine bastırdım ve ona ruhumun bir parçasını verdim.

Dudaklarımın altından bir sıcaklık yayıldı. Geri çekildim ve kocama yeniden hayat akışını izledim. Renkler geri dönerken. Bob Amca'nın elini kendi elime aldım ve güç vermesi için göğsüme bastırdım. O da bana izin verdi. Hatta diğer kolunu da Etrafımda. Sonra bir kanat ve ben ona doğru sarktım.

Renk Reyes'in göğsüne doğru ilerleyip oradaki yarıkları kapatırken bekledik. Sonra bir enerji patlamasıyla taştan kurtuldu ve iki büklüm oldu, dört ayak üzerinde soluk soluğa kaldı. Başını çevirdi ve kan tükürdü, sonra bana baktı. Elleri gözlerinden gelen ışığı engellemek için kalktı, ama ne gözlerdi onlar.

Buraya daha önce de gelmiştik. Lisedeyken onu Reyes olarak ilk gördüğümde tam da bu durumdaydı. Bir ara sokaktaki çöp konteynerinin yanında dört ayak üstünde duruyordu ve Earl Walker'ın acımasız saldırısına uğramıştı. Ben, her zaman iyilik yapan, onu kurtarmaya çalışıyordum.

Gemma'nın kamerasındaki ışıktan gözlerini korumak için bir elini kaldırmak zorunda kalmıştı ama şimdi muhtemelen benim ışığımdan da koruduğunu fark ettim.

Yaklaştım ve adını fısıldadım.

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Beni göğsümden bıçakla mı yaraladın?"

"Yaptım. Özür dilerim."

Etrafına bakındı. "İşe yaradı mı?"

"Evet. Ne yapacağımı nereden biliyordun?"

Topuklarının üzerine oturdu ve bana baştan çıkarıcı bir bakış attı. "Çünkü sen sensin. Başka ne yapacaktın ki?"

Bu açıklamadan pek de memnun kalmamış olacak ki, üzerine çıktım ve ona parlak bir kaş çatma hareketi yaptım. Ölümlü insanların tüylerini diken diken edecek bir şeydi bu, bundan emindim. Ama Reyes Alexander Farrow değil.

Bakışlarını ağzıma indirdi ve uzun bir süre orada tuttu.

Eskiden enfekte olanlar, yani bu düzleme asla girmemesi gereken bir cehennem boyutundan gelen bir iblis tarafından ele geçirilenler yavaşça uyandılar. Teker teker ayağa kalkıp etraflarına bakındılar, yüz ifadelerinden de anlaşılaçağı üzere nerede olduklarını merak ediyorlardı.

Artık iblislerden arınmış olan tüm insanları düşünerek Bob Amca'ya, "Bir ambulansa ihtiyacımız olabilir. Ya da iki tane."

Reyes Kim'in elini tuttu. Onun elini dudaklarına götürdü, gözyaşları güzel yüzünden aşağı akıyordu. Başka bir varlık ortaya çıktığında ayağa kalkmasına yardım ettik.

Etrafımda döndüm, ellerim karate pırzolası modundaydı. Nedenini bilmiyorum.

Başmelek Mikail, bizi kendi elleriyle onurlandırmaya karar verdi.

Varlığını. Bir karış yukarımda duruyordu, devasa kanatları arkasına sıkışmış, kemerleri başının çok üzerinde yükseliyordu.

Reyes'e sanki işleri varmış gibi baktı. Neden olsun ki?

Sonra dikkatini Bob Amca'ya çevirdi. "Raphael."

"Michael," dedi Bob Amca karşılığında, ama Michael'ın adını *Mik-ay-elle* olarak telaffuz etti. Sanki birbirlerini tanıyorlardı.

başka bir zamandan. Sonra melek olayı devreye girdi, Bob Amca'nın, Bob Amca'mın, göksel bir varlık olduğunun farkına henüz tam olarak varmamıştım. Ama gittikçe yaklaşıyordu. Kanatlar yardımcı oldu.

Michael yeniden Reyes'e odaklandı. "Vakit geldi."

Reyes başını salladı ve Kim ile benden ayrıldı.

"Zaman mı?" diye sordum, aniden çok ihtiyatlı davrandım. Kolunu kavradım. "Ne için zaman?"

Michael bana bir bakış attı. "Anlaşma şunun içindi üç gün."

"Ne anlaşması? Reyes'le mi?"

"Rey'azikeen, sürgününü kaldırır ve seninle üç gün geçirmesine izin verirse Kardeşinin yanında oturmayı kabul etti." Kocamın üzerine keskin bakışlarını dikti. "Gitme vakti geldi."

"Marmelat'tan böyle mi çıktım?" Michael merakla başını yana eğdi.

Ayağa kalktım, dehşete düşmüştüm. "Dur bir dakika, üç gün için ruhunu mu sattın?"

Reyes çenemi kaldırarak yüzümü kendisine doğru eğdi. "Üç saat için satabilirdim."

"Rey'azikeen," dedi Michael, onu takip etmeye teşvik ederek.

Reyes itaat etti ama ben Michael'ın önüne geçtim. "Şimdi beni dinle dostum. Günlerden bahsediyoruz, değil mi?"

Cevap vermedi. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi meraklı bakışlarını üzerimde tuttu.

"Çünkü eğer günlerden bahsediyorsak, size söyleyeyim, nerede olduğumu için son on günler oldu üzerinde a yüz yıllar içinde

Marmelat zamanı." Yaklaştım ve Mik-ay-elle'nin göğsünü dürttüm. "Patronunuza göre bir gün yaklaşık on yıla eşit, değil mi?"

Hiçbir şey.

"Bu, kocamı bu uçakta en az otuz yıl daha tutabileceğim anlamına geliyor. Aşağı yukarı. Çünkü bu kesin bir bilim değil."

Michael sanki onun altındaymışım gibi beni tepeden tırnağa taradı, sonra daha önce yaptığını hiç görmediğim bir şey yaptı. Neredeyse sırtıyordu. Neredeyse. Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalktı ve şöyle dedi: "Ya da Babamın dünyasında olduğu gibi zamanı takip edebiliriz."

Suçlayıcı bir parmakla onu işaret ettim. "Beni kandırmaya çalışma bile."

"Buna cesaret edemem," dedi, hiç etkilenmeden.

Memnuniyetle omuzlarımı dikleştirdim ve "O zaman saat kaç?" diye sordum.

"Benim diyarımda bir günün bin yıl gibi olduğu söylenir."

Bunu düşündüm. Matematik konusunda çok kötüydüm.

Çünkü I düşünülenne o dedi, umut yapılmış a tereddütlü bir görünüm. "Yani . . . ?"

"Öyleyse," dedi, "üç bin yıl sonra geri döneceğim. Hazırlıklı olun."

Reyes'in çenesi düştü. Kim'inki de öyle. Benimkinin de menteşelerinden sarktığını ancak o zaman fark ettim.

Bob Amca'ya döndü ve beklentiyle, "Raphael," dedi.

Bob Amca başını salladı ama ben öne atılıp bileğini yakaladım. "Ne? Sen de mi onunla gidiyorsun?"

Bana gülümsedi. "Bir anlaşma yaptık." "Bu adamın anlaşmalarla ne ilgisi var?"

"Yardım etmek zorundaydım, Charley. Tek yol buydu." "Ama gidemezsin. Cookie ve Amber ne olacak?" "Hayatta kalacaklar."

Daha üzgün olduğumu fark edemedi göğsümden bir hıçkırık koptu. "Bob Amca, lütfen." Onu dünyaya bağlamak için kollarımı boynuna doladım.

Beni kucakladı, sevgisi inanılmaz derecede koşulsuzdu.

"Bunu yapmak için her şeyden vazgeçtin. Bizimle savaşmak için. Tıpkı ben doğduğumda Dünya'da kalmak için her şeyden vazgeçtiğin gibi. Benimle kalmak için. Çok üzgünüm Bob Amca. Lütfen kal."

"Üzgün olan benim, balkabağım. Kendi yolunu bulmanı istedim. Seni en ufak bir şekilde bile etkilersem, bunun tarihin akışını değiştireceğinden endişelendim. Senin kaderini değiştirebilirdi."

Michael sabırsızlanarak, "Raphael," dedi.

"Hayır." Sahip olduğumu bile bilmediğim bir öfkeyle ona döndüm. "Hayır."

"Bu bana bağlı değil. Bu Raphael'in kararıydı."

"Tamam, baban anlaşmayı seviyor, hadi anlaşalım." Gölgeyi tutan küreyi kaldırdım ve "Amcam için sana bir cehennem boyutu takas edeceğim" dedim.

"Tamamdır." Michael onu ellerimden aldı ve ortadan kayboldu. "Oh, kahretsin, çok kolay oldu. Muhtemelen çok korkmuştur."

Ölüm onu tekrar babasının uçağına bırakacağız." Homurdandım. Aptal başmelek.

"Bunu nasıl yaptın?" Bob Amca sordu.

"Homurdanarak mı?"

"Michael ile pazarlık yap. Kimse Michael'la pazarlık yapmaz.

Hem de hiç. Sen ... sen inanılmazsın."

"Görünüşe göre. Yani, *Raphael* dediğinde, sen Raphael, değil mi?"

Bana kendini beğenmiş bir bakış attı. "Ünlü olduğumu fark etmemiştim."

Ona tekrar sarıldım. O da bana izin verdi. Hatta yanağıma bir tüy bile dokundurdu. Hayatım çok garipti.

Yeniden top ve zincire odaklandım. "Tamam, başka bir boşluk bulmak için üç bin yılımız var. Lafı açılmışken.

. ." Omzuna olabildiğince sert bir yumruk attım. Soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ne? Karımın hayatını geri almak için pazarlık mı yaptın?" "Üç gün için mi?"

Beni kollarına çekti. "Yapmak zorundaydım. Bundan daha uzun sürerse sinirlerimi bozmaya başlarsın."

"Ah, ama asıl soru şu ki, önümüzdeki üç bin yıl boyunca benimle ne halt edeceksin?"

"Birkaç fikrim var."

24

*Charley Davidson ve Reyes Farrow:
Karşı konulamaz bir güç, kımıldamaz bir cisimle karşılaştığında olan şey.*
-DOĞRU GERÇEK

Apartmanda kalabilirdik, ancak hala tıbbi yardım alan bir düzine eski possesli insan vardı, bu yüzden bir gece daha HQ'da kalmaya karar verdik. Gecemizin en eğlenceli kısmı herkesi arayıp onlara iyi haberleri vermektir. Esas olarak cehennem boyutunu durdurduğumuzu ve Ubie için Michael'a takas ettiğimizi.

Güzel zamanlardı.

Yine de amcamı tehdit etmek zorunda kaldım. Cookie'yi aramak istedi ama o benim en iyi arkadaşımdı. Onu ben aramak istedim. Haberi vermek için bir tür eş hakkı varmış gibi davrandı, ama onu kanatlarından bahsetmekle tehdit ettim, kanatları yine gitmişti, ama ne zaman isterse onları geri getirebileceğine dair bir his vardı içimde.

Buna bayılacaktı.

Bu iş aradan çıktıktan ve Cookie'nin tiz sevinç çığlıklarını tekrar duymaya başladıktan sonra Reyes akşam yemeğini hazırladı. Evet, adam parçalanmış, karısı tarafından kalbinden bıçaklanmış, ölmüş, taşa dönmüş ve tekrar hayata döndürülmüştü.

yine de bir grup yeşil şili burritosu hazırlamayı başardı. O bir bekçiydi.

O yemek pişirirken ben de Albuquerque'nin ışıklarını Gölge'nin görüşümü engelleyen sisi olmadan görebilmek için çatıya koştum. Karantina yakında kaldırılacak ve sıkıyönetim iptal edilecekti. Ancak pek çok kişinin akıl sağlığının yanı sıra toplam kayıp on üç kişiydi. On üç kişi benim yaptığım bir şeyin doğrudan sonucu olarak ölmüştü.

Bu düşünce dayanılmazdı. On üçünün de ağır akıl hastalığı vardı. Bu onların durumuna yardımcı olamazdı.

Hepsini iyileştirerek nasıl kurtulabileceğimi düşünürken, kadınsı bir ses bana doğru yaklaştı. "Bence kendine çok yükleniyorsun."

Döndüğümde karanlıkta duran, tek renkli yüz hatları Technicolor'da ortaya çıkan bir kadın gördüm. Tek renkli olması dışında.

Ama o güzeldi ve ...

Durakladım ve şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak bir kez daha baktım. Konuşabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekecekti ve konuştuğumda da sadece bir kelime söyleyebildim.

"Anne?" Yüksek sesle söylemekten neredeyse korkarak sordum. Varlığının büyüsunü bozarsam ortadan kaybolacağından korkuyordum.

Ama yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sadece bir kez karşılaştığımız için beni hatırlamana şaşırdım. Ve her tarafın ölü doğumla kaplıydı."

Nihayet mizah anlayışımı nereden aldığımı biliyordum.

Hemen öne atıldım ve kollarımı ona doladım. "Anne, nasıl geldin?"

"Beni sen çağırđın."

"Ne?" Onu içime çekmek için arkama yaslandım. O kadar güzeldi ki. "Seni ben mi çağırđım? Nasıl çağırđın? Yapabileceğimi bile bilmiyordum."

"Savaşta gücümü topladın ve bu sayede beni kurtardın. İpuçlarını takip etmene sevindim."

"Anne, onlara ihtiyacım olacağını nereden biliyordun?" "Ben bir kahindim. Hayattayken."

"Kahin mi? Peygamber mi demek istiyorsun?"

"Evet. O iblis beni öldürdüğünde, imgelem üstüne imgelem bombardımanına tutuldum. Bu yüzden mesajı kız kardeşine verdim."

"Bu arada, o nasıl?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "O çok güzel. Tıpkı senin gibi."

Bir elimle ağzımı kapattım ama diğer elimle onu sıkıca tuttum, gitmesine izin vermekten korkuyordum. "Kalabilir misin?"

"Hayır. Öbür tarafa geçtim, bu yüzden beni çağırırsanız bile sadece kısa bir süre kalabilirim. Ama seninle konuşmak istedim. Seni rahatsız eden bir şey var ve bilmeni isterim ki, ne zaman seni rahatsız eden bir şey olsa, enseni tırmalayan bir şey olsa, bu genellikle önemlidir. Dikkate almalısın."

"Nasıl yaptın?- Boş ver. Dikkatli ol. Yakaladım seni."

Solmaya başladı. "Bekle," dedim, onu tutmaya çalıştım ama çok ileri gitmişti. Ellerim onun içinden kaydı.

"Geri döneceğim," dedi, sesi hızla azalıyordu. oldu. "Büyüdüğünde."

"O mu?" Ama annem, sadece hayal meyal hatırladığım o kadın gitmişti. "Bekle! Bilmek zorundayım! Aslanın nesi vardı?"

Cevap alamayınca şehir ışıklarının oluşturduğu ızgaraya geri döndüm. Burayı çok sevmiştim. Üç bin yılın yeterince uzun olacağından emin olmasam da biraz daha kalabildiğim için mutluydum.

Peki, beni rahatsız eden neydi? Bariz olanın dışında.

Ve cevabımı almıştım. Yüzüme bakıyordu.

Koşarak aşağı indim. Bob Amca oradaydı, mutfakta geziniyor ve Reyes'e daha ne kadar kaldığını soruyordu. Çocuk gibiydi ama onu suçlayamazdım. Reyes'in burritoları, Reyes'in diğer her şeyi gibi, lezzetli ve bağımlılık yapıcıydı.

"Bir çözümüm var."

"Güzel," dedi Reyes, bir tortillayı burrito içlerinin etrafına katlayıp hain meleğe uzatarak. "Endişelendim."

"Beep'i nasıl güvende tutabileceğimizi ve onun büyümesini nasıl izleyebileceğimizi biliyorum. Ayrıca annemle tanıştım."

Bu onun dikkatini çekti. "Nasıl?"

"Onu yanlışlıkla çağırdım."

"Hayır, Beep'i nasıl güvende tutabiliriz?"

"Vatikan'ın etrafında sizi dışarıda tutan bir sığınak gibi."

"Vatikan'a gidemez misin?" Ubie şaşırarak sordu.

"Ve Gölge. Bir tür sığınaktı. İçinde maddesizleşemiyorduk."

"Tamam," dedi Reyes, hâlâ anlamamıştı.

"Yani, Beep'in etrafında bir cennet yaratıyoruz. Bir şehrin etrafında. Loehr'lerin yaşamak istediği herhangi bir şehir ve biz de onu her gün görebileceğiz. Bir iblisin ya da başka bir doğaüstü varlığın ona ulaşabileceği korkusu olmadan onun büyümesini izleyebiliriz."

"Peki onu her gün nasıl görebileceğiz?"

"Bizim enerjimiz sığınanın kaynağı olacak. Onu koruyan ve kollayan biz olacağız, sadece çok farklı bir şekilde." Ona bir adım daha yaklaştım. "Pandu'nun ne dediğini hatırlıyor musun? Senin karanlığın bir boşluk. Sadece benim ışığım ile doldurulmaya ihtiyacı var. Sanırım bunu böyle yapacağız. Birlikte olacağız. Ve bir gün bize en çok ihtiyacı olduğunda, orada olacağız."

Reyes bana şaşkınlıkla baktı. "Bu harika." Ben de aynı şaşkınlıkla başımı salladım. "Biliyorum, değil mi?"

Sanki çözüm bir kez yerleştiğinde, şunları düşünebiliyorduk Başka bir şey değil.

Yemek yerken, plan yaparken ve Loehr'lerle en çok nerede yaşamak istedikleri hakkında konuşurken, televizyonda bölgenin enfeksiyondan arındırılmış olduğunu ilan eden bir haber yayınlanıyordu.

Bir erkek haber sunucusu "Başladığı gibi aniden durdu," diye bildirdi. "CDC'nin on binlerce kişiyi öldürebileceğinden korktuğu bir salgında sadece on üç kişinin ölmesi dikkat çekiciydi."

Sonra bir kadın muhabir çıktı ve şöyle dedi: "Diğer haberlerde, bilim insanları hafta sonu Sahra Çölü'nde ortaya çıkan büyük bir cam havuzu nedeniyle kafalarını kaşıyorlar. Buna neyin sebep olduğu konusunda şaşkınlık. Şimdiye kadar, böyle bir cam havuzunu neyin ısıtmış olabileceği

konusunda sadece spekülasyonlar var.

büyük bir kum alanı, parıldayan maviden oluşan bu muhteşem denizi yarattı, ancak dünyanın dört bir yanından insanlar bunu görmek için akın etmeye başladı bile. Hatta bazıları bunu bir mucize olarak nitelendiriyor."

Reyes'i bana bakarken yakaladım, yüz ifadesi hem sıcak hem de meraklıydı.

"Ne?" diye sordum. Birden utanarak sordum.

"Biliyorsunuz, eğer bunu yaparsak Loehrs'in ebeveynlik tarzını sorgulayamayız."

Alınmış görünecek kadar aklım başımdaydı. "Ben olsam asla."

Yüzünde yasaklanması gereken kadar şehvetli bir sırıtma belirdi. "Yani onu ıspanak yemeye zorlarsa karışmayacak mısın?"

"Öncelikle, bir çocuğu ıspanak yemeye zorlamak zalimce ve olağandışıdır ve hapis cezası gerektirir. İkincisi, onlara güvenim sonsuz."

Kararımızı verdikten sonra Bob Amca'dan herkese veda etmesini istedik. Anlayış göstererek kabul etti. Cookie'nin bunu nasıl karşılayacağından endişeliydim ama Ubie vardı. Bir kız daha ne isteyebilirdi ki?

Yine de, bu adamın, öz amcamın bir melek olduğuna hayret ederek orada oturdum. Yüce bir varlık. Göksel bir savaşçı. Onu Dünya'da kalmaya iten şeyin ne olduğunu anlayamıyordum. Ölüm, aldatma ve hayal kırıklığıyla dolu nankör bir işi kabul etmek. Etrafı, kendisiyle eşit görmesi mümkün olmayan insanlarla çevriliydi.

Yine de kalmıştı.

Bir kez daha kanatsız, beni uzun bir kucaklamanın içine çekti. Şimşek, yağmur ve tarçın gibi kokuyordu.

Derin bir nefes aldım ve fısıldadım, "Özür dilerim Bob Amca." "Sakin buna cüret etme."

Ona daha sıkı sarıldım, ona karşı hissettiklerimi ezberledim.

uzaklaşmadan önce bana.

Başka bir şey söylemeden Reyes ve ben, Loehr'lerin seçtiği kasabada, namı diğer Bayan Loehr'in dünyadaki en sevdiği yerde buharlaştık ve yeniden buharlaştık: Santa Fe, New Mexico.

Karar verildikten sonra, istesek bile yapmak zorunda olduğumuz şeyi durduramazdık. Bunun çekim gücü, çarpışma rotasındaki iki gezegen gibi bizi bir araya getirdi.

Tepemde yıldızlar parlarken ve yüzümde ılık bir esinti varken ıssız bir sokakta durup Reyes'e adım attım.

Işığım onun karanlığına yayıldı ve Rey'azikeen olan boşluğu doldurdu. Moleküllerimiz kaynaştı, bir oldu. Ve sonra, bir anda, ayrıldılar. Genişlediler. Kızımızın büyümesi için şehrin üzerinde bir sığınak yaratana kadar her yöne yayıldılar. Onu göklerden izleyebileceğimiz bir yer. Tamamen güvende olacağı bir yer. Tarihe damgasını vurma zamanı gelene kadar hiçbir şeyin ona dokunamayacağı bir yer.

Yukarı çıktıktan sonra, Bayan Loehr'in Beep'e usulca şarkı söylemesini ve tombul sevgilim uykuya dalana kadar onu sallamasını izledim. O anda aklıma bir fikir geldi. Gözetlediğimiz bölgeyi taradım. Sonra tüm New Mexico'yu taradım.

Oradan dallandım budaklandım ve önce tüm gezegeni, sonra da tüm evreni taradım.

"Reyes?" Kulağımı kemirirken "Reyes" dedim. Mecazi anlamda, çünkü artık kocaman, cisimsiz bir kütleydik.

"Evet?" diye karşılık verdi, sesi hala derin ve pürüzsüzdü. ve hala var olmayan dizlerimi zayıflatabiliyorum.

Gereksiz bir kargaşaya neden olmak istemediğimden emin olmak için tekrar baktım.

Sonra yanımdaki tanrıyı dürterek "Oş nerede?" diye sordum.

Darynda Jones tarafından da

On İkinci Mezarla İlgili Sorun Ay

Işığında On Birinci Mezar

Onuncu Mezarın Laneti

Dokuzuncu Mezarın

Kirleri Karanlıktan Sonra

Sekizinci Mezar

Yedinci Mezar ve Ceset Yok

Altıncı Mezar Sınırda Ölüm

ve Sevdığı Kız Beşinci Mezar

Işığın Ötesinde Ölüm,

Kıyamet ve Gözaltı Dördüncü

Mezar Ayaklarımın Altında

Ölüm ve Komşu Kızı Üçüncü

Mezar Dead Ahead

Soldaki İkinci Mezar

Sağdaki Birinci Mezar

Yazar Hakkında

Donita Massey Privett

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı **DARYNDA JONES**, *First Grave on the Right* adlı el yazmasıyla Altın Kalp ve RITA kazandı. Doğuştan bir hikâye anlatıcısı olan Darynda, insan ve hayvanların canını sıkan talihsiz ruhlar için atılğan genç kızların ve zor durumdaki kahramanların hikâyelerini anlatarak büyüdü. Darynda, New Mexico olarak da bilinen Büyü Diyarı'nda kocası ve iki güzel oğlu, Kudretli, Kudretli Jones Çocukları ile birlikte yaşıyor.

Darynda'yı www.daryndajones.com adresinde ziyaret edin veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolun.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi
İthaf Teşekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Ayrıca Darynda Jones

Yazar Hakkında Telif

Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar
Bu romanda tasvir edilenler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal
olarak kullanılmıştır.

ON ÜÇÜNCÜ MEZARA ÇAĞRILDI. Telif hakkı © 2018 Darynda Jones'a aittir. Tüm
hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New
York, NY 10010.

www.stmartins.com

Herman Estevez'in kapak illüstrasyonu

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Jones, Darynda, yazar.

Başlık: On üçüncü mezara çağrılanlar / Darynda Jones.

Açıklama: İlk baskı. | New York: St. Martin's Press, 2019.

Tanımlayıcılar: LCCN 2018036267 | ISBN 9781250149411 (ciltli) | ISBN
9781250149435 (e-kitap)

Konular: LCSH: Davidson, Charley (Hayali karakter)-Kurgu. | Kadınlar

Özel Dedektifler-Kurgu. | Kadın medyumlar-Kurgu. | GSAFD: Okült kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3610.O6236 S86 2019 | DDC 813/.6-dc23

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2018036267> adresinde mevcuttur

e-ISBN 9781250149435

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın
alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 800-221-
7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya
MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime
geçin.

İlk Baskı Ocak 2019